

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CARMEN MARIA MACHADO

BEDENİNE YAZILI MASALLAR

ÖYKÜ

“Carmen Maria Machado’nun *Bedenine Yazılı Masallar*’daki öyküleri, eros ve kadın metamorfozu üzerine eski çağların fabllarını olağanüstü yeni biçimlerde anlatıyor. Machado, bedenin gizemli dünyasına görünürlük kazandırırken, ruhun karanlık ormanına ışık tutmakta. Zekice kaleme alınmış, insani duygularla yüklü öykülerinde Machado, kadınların anılarını, açlığını ve arzusunu somut şekillere büründürmüş. Elimden bırakamadım doğrusu.”

—**Karen Russell**, *Timsah Park* kitabının yazarı

“Müthiş yaratıcı ve şaşırtıcı bir zekânın ürünü olan bu öykülerde kâbus ile peri masalı arasındaki ölüm-kalım dengesine tanık oluyoruz. Hep bir aciliyet duygusuyla, neredeyse dayanılmaz bir gerçeklikle yüklü hepsi. Carmen Maria Machado olağanüstü bir yazar ve duymazdan gelemeyeceğiniz bir ses.”

—**Garth Greenwell**, *Cleanness* kitabının yazarı

“Carmen Maria Machado’nun *Bedenine Yazılı Masallar* kitabında ki öyküler özgünlükleri, aykırılıkları, tensellikleri ve tuhaflıklarıyla nefes alır verircesine canlı. Silikleşen kadınlara, dünyanın sonuna, her şeyi verseniz de yine daha fazlasını isteyen erkeklere ve bedenlere, inanılmaz kalabalığıyla insan derisinin dikişlerini attırarak kadar çok yer kaplayan bedenlere dair bu öyküler, Machado’nun ucu bucağı görünmeyen hayal gücü ve olağanüstü sesiyle hayranlık uyandıracak ama kusursuz ve tamamlanmış olmayan, mümkün olamayacak ve unutulmayacak biçimlerde birbirine bağlanıyor.”

—**Roxane Gay**, *Kötü Feminist* kitabının yazarı

“*Bedenine Yazılı Masallar*, sadece en zekice edebiyat eserlerinin harcı olan biçimde size keyif verecek, canınızı acıtacak ve neye uğradığınızı şaşırtacak. Derlemede Carmen Maria Machado dehşeti, masalları, pop kültürü ve mitleri tamamen yeni hissi yaratan büyüleyici yollarla harmanlamış. Eşi benzeri olmayan, çok başarılı öyküler bunlar.”

—**Alissa Nutting**, *Tampa* kitabının yazarı

“*Bedenine Yazılı Masallar* dâhiyane bir kitap: Kâh *punk rock* kâh klasik, hoyrat ve yakıp yıkarak geçen ama yine de ince ince örülmüş ve büyük zevkle okunan öykülerden oluşuyor. Etkileyici, keskin, teh-

likeli ve acımasızca dürüst bir kitap; bir ilk kitap olarak düşünmek zor doğrusu, o kadar başarılı.”

—**Jeff VanderMeer**, *Southern Reach Üçlemesi*, *Harikalar Kitabı* ve *Borne* kitaplarının yazarı

“Bilip tanıyanlarımız yıllardır bir Carmen Maria Machado derlemesi bekliyordu zaten. Machado’nun hikâyeleri, bize aslında neyi sevdiğimizi ve neden korktuğumuzu gösteriyor.”

—**Alexander Chee**, *The Queen of the Night* kitabının yazarı

“Carmen Maria Machado yeni bir kurmaca edebiyat yaratıyor: Zekice, sersemletecek kadar tuhaf ve yaşadığımız çağın korkularıyla tasalarına müthiş iyi ayarlanmış.”

—**Ben Marcus**, *The Flame Alphabet* kitabının yazarı

“Carmen Maria Machado’nun bu öykü derlemesiyle çıkardığı iş gerçekten baş döndürücü. Tam, ‘Tamam, şimdi çözdüm’ derken hiç beklenmedik bir yerden, göz karartan derinliklerden öykünün başka bir katmanı daha ortaya çıkıyor ve ağzınız açık kalakalılıyorsunuz.”

—**Lesley Nneka Arimah**, *What It Means When A Man Falls From the Sky* kitabının yazarı

“Öyküler insan ruhunun hangi köşesinden doğuyorsa, Carmen Maria Machado’nun işte o yerle yaşamsal bir bağı var, kan bağı bu, hatta göbek bağı. *Bedenine Yazılı Masallar*, derinlikleri ve içe işleyen yabansılıklarıyla birbirine bağlanmış bir öbek dünyayı, hem yürek burkan hem dehşete düşüren bir hassaslıkla okuyucusuna gösteriyor.

—**Alexandra Kleeman**, *You Too Can Have a Body Like Mine* kitabının yazarı

“İnsanı sarsan ve kıvraklığıyla şaşırtan bir ilk eser. Carmen Maria Machado fantastik, gerçekçi, popüler olanı ve farklı edebi tarzları iskambil kâğıdı gibi karıştırıp karıştırıp dağıttıktan sonra her eli kazanıyor. Geleneksel masalları yeni baştan yazarken olsun, koca *Law & Order* dizisini karanlık bir fantazi hâline getirirken veya tamamen

kendine ait bilinmez topraklara adım atarken olsun, *Bedenine Yazılı Masallar*, edebiyata da edebi tarzlara da damgasını ustalıkla vuruyor.”

—**Brian Evenson**, *Son Günler* kitabının yazarı

“Carmen Maria Machado geleceğin edebiyatıdır. Yazdıkları korkusuzca yenilikçi, yaratıcı, cin gibi bir sosyal aklın ürünü, bazen sivri uçlu, bazen yuvarlak hatlı ama asla beklediğiniz gibi değil; yine de arka planda kadim hikâye anlatıcılarının sesini işitebiliyorsunuz, tehlike ve esrarla dikkatinizi kendilerine çekiyor, gözükara karakterlerini duygularının iplerine takmış sağa sola oynatıyorlar. Yani şunu söylemeye çalışıyorum aslında: Bu hikâyelerde hem bulduğumuz ânın hem hiçbir âna bağlı olmayanın soluğu duyuluyor.”

—**Kevin Brockmeier**, *The Brief Histoy of the Dead* kitabını yazarı

“Gürül gürül akan yaratıcı düşgücüyle, ele avuca sığmaz diliyle ve gözünü budaktan sakınmamasıyla Carmen Maria Machado’nun günümüz edebiyatının en dehşetengiz genç yeteneklerinden biri olduğuna şüphe yok... Yaratıcı mizahıyla parmak ısırtan, duygusal patlamalara gebe ve şahane bir şekilde seksi olan öyküleri sizi evinizden uzaklara götürecek, gerçeklik duygunuzu altüst edecek ve gelip kendilerini zorla ruhunuza nakşedecek.”

—**Michelle Huneven**, *Blame* kitabını yazarı

“Carmen Maria Machado şaşırtıcı. Kevin Brockmeier, Kelly Link ve Karen Russell geleneğinde, formları eğip büken bir fabl anlatıcısı o. Ve her öyküsünde, bir yandan sinsi sinsi gülerek gidip en olmadık şekilleri ve nesneleri buluyor... Buyrun size asla tekin olmayan, ürpertici, seksi, komik, feminist, büyülü gerçekçi, metakurmaca, pop kültürel ve yukarıdakilerin hepsi birden öyküler. Aynı öyküyü ikinci kez yazmamaya ant içmiş görünüyor Machado. Yine de, çılgıncasına yaratıcı bütün o çeşitliliğine rağmen *Bedenine Yazılı Masallar*, yazarın bir yolunu bulup tekrar tekrar anlattığı tek bir öykü altında birleşmiş: Kadınların onlardan hep yok olmalarını bekleyen, evlenip yok olmalarını, analıkta, ölümde veya (kelimenin gerçek anlamıyla) gece elbiselerinde yok olup gitmelerini isteyen dünyalarda hayatta kalmayı başarmalarının öyküsü bu.”

—**Bennett Sims**, *White Dialogues* kitabının yazarı
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Carmen Maria Machado

Carmen Maria Machado, çoksatan anı kitabı *In The Dream House* ve ödüllü hikâye kitabı *Bedenine Yazılı Masallar*'ın yazarıdır. Ulusal Kitap Ödülü finalistlerinden ve Bard Kurgu Ödülü, Lambda Edebiyat Ödülü, Brooklyn Halk Kütüphanesi Edebiyat Ödülü, Shirley Jackson Ödülü ve Ulusal Kitap Eleştirmenleri Birliği'nin verdiği John Leonard Ödülü sahibidir. *Bedenine Yazılı Masallar*, 2018 yılında *The New York Times*'in "Yeni Öncüler" listesine dahil edilerek, "kadın yazarlarca yazılan ve 21. yüzyılın kurgu yazını ve okurunu şekillendiren, dikkate değer 15 kitaptan biri" olarak gösterildi. Denemeleri, kurmacaları ve eleştirileri *New Yorker*, *The New York Times*, *Granta*, *Vogue*, *This American Life*, *Harper's Bazaar*, *Tin House*, *McSweeney's Quarterly Concern*, *The Believer*, *Guernica*, *Best American Science Fiction & Fantasy*, *Best American Nonrequired Reading* gibi yayınlarda yer aldı. Iowa Yazarlık Atölyesi'nce Güzel Sanatlar dalında MFA derecesine layık görülmüş, Guggenheim Vakfı, Yaddo, Hedgebrook ve Millay Sanat Topluluğu gibi organizasyonlarca burs ve konuk yazarlıkla ödüllendirilmiştir. Machado, Philadelphia'da yaşamakta ve konuk yazar olarak Pennsylvania Üniversitesi'nde dersler vermektedir.

Özden Arıkan

1963 Ankara doğumlu. Boğaziçi Üniversitesi'nde Psikoloji okudu. 1980'lerde AnaBritannica ansiklopedisinde çalıştı; 90'lardan itibaren kitap çevirisine yöneldi; Afa Yayınları'nın "Avrupa'yı Kurmak" dizisini yönetti ve dizinin *Avrupa'da Devrimler* (Charles Tilly) adlı kitabını çevirdi. Aynı dönemde Tarih Vakfı Yurt Yayınları için kitap çevirileri (*Haçlılar Çağı*, *Bizans'ın Soylu Kadınları*, *Sol Kol: Osmanlı Egemenliğinde Via Egnatia*, *Tarihin Peşinde*) ve Yapı Kredi Kültür Yayınları'nın *Cogito* ve *Kitaplık* dergilerine düzenli olarak çeviriler yaptı. Yayınlanan başlıca edebiyat çevirileri arasında *Nam-ı Diğer Grace* (Margaret Atwood), *Divan* (Irvin Yalom), *Portnoy'un Feryadı* (Philip Roth), *Kanlı Oda* (Angela Carter; P. Savaş ile ortak çeviri), *Kutsanmamış Azizeler* (Michèle Roberts), *Bard Öyküleri* (Mavis Galland) bulunmaktadır.

Bedenine Yazılı Masallar

Carmen Maria Machado

© Nebula Kitap, 2018

Yayın hakları Nebula Kitap'a aittir. Kitabın hiçbir bölümü, herhangi bir biçimde, yayınevinin izni olmadan çoğaltılamaz.

Orijinal adı: Her Body And Other Parties

Copyright © 2017 Carmen Maria Machado. Kitabın bu Türkçe baskısı The Friedrich Agency LLC ile yapılan sözleşmeyle yayımlanmış, telif hakları AnatoliaLit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / Mayıs 2021

ISBN: 978-605-80454-6-0

Yayına hazırlayan: Başak Güntekin

İngilizceden çeviren: Özden Arıkan

Düzeltili: Banu Erol

Kapak tasarımı: Kimberly Glyder

İç sayfa tasarımı: Dilek Şişli - Sadık Kanburoğlu

Baskı: Doğan Ambalaj Kağıtçılık Matbaa ve Matbaa Malz. A.Ş.

Maltepe Mah. Litros Yolu, Fatih San. Sit. No: 12-166-167 D: 168-169

Zeytinburnu-İstanbul. Matbaa sertifika no: 41366.

Cilt: Gökhan Mücellit, Zeytinburnu, İstanbul.

Nebula Kitap, Paloma Yayınevi'nin tescilli markasıdır.

Yayıncılık sertifika no: 46593

Hocapaşa Mah. Ankara Cad. No: 28 Ankara İşhanı Kat: 2

Büro: 14-15 Cağaloğlu / İstanbul • tlf. (212) 514 27 20

info@nebulakitap.net • www.nebulakitap.net

fb nebulakitap @NebulaKitap @nebulakitap https://rantey.org

Carmen Maria Machado

BEDENİNE YAZILI MASALLAR

ÖYKÜLER

Çeviren: Özden Arıkan

Dedem

REINALDO PILAR MACHADO GORRIN'e,
*quien me contó mis primeros cuentos, y sigue
siendo mi favorito*

ve

VALA,

*dönemecin ardında
sen vardın*

Bedenim hortlak dolu
bir ev, kaybolup gitmişim içinde.
Kapısı yok ama bıçaklar var
bir de bin bir pencere.

—JACQUI GERMAIN

tanrı ölümcül kılmalıydı kızları.
madem canavar yapacaktı adamları.

—ELIZABETH HEWER

İÇİNDEKİLER

KURDELE.....	17
ÇETELE	50
ANNELER.....	62
GERÇEK KADINLARIN BEDENİ OLUR	84
SEKİZ LOKMA	111
SANATÇILAR KAMPI	133
CANAVARCA HİS SAİKİYLE	190
PARTİLERDE SIKINTILI	258
TEŞEKKÜR	284

KURDELE

(Bu hikâyeyi yüksek sesle okursanız lütfen şu sesleri kullanın:

BEN: Çocuk olarak, tiz, iz bırakacak cinsten değil; kadın olarak, aynısı.

BÜYÜYÜP ERKEK OLACAK VE BENİM DE KOCAM OLACAK OĞLAN: Canlı, kuvvetli, iyiye yorulacak cinsten.

BABAM: Müşfik, gümbür gümbür; babanızın veya babanız olmasını dilediğiniz adamınki gibi.

OĞLUM: Küçük bir çocukken yumuşak, çok ama çok belli belirsiz bir pelteklikle cınlayan; erkek olarak, kocamınki gibi.

DİĞER BÜTÜN KADINLAR: Her an benimkiyle değiştirilebilir.)

Başlangıçta, daha o beni istemeden onu istediğimi biliyorum. Bu işler böyle olmaz ama ben böyle olduracağım. Annemlerle birlikte bir komşunun verdiği partideyim, on yedi yaşındayım. Komşunun yeniyetme kızıyla birlikte mutfakta yarım kadeh beyaz şarap içiyorum. Babam farkına varmıyor. Her şey yumuşacık, boyası henüz kurumamış yağlıboya tablo gibi.

Oğlan bana dönük değil. Ensesini ve sırtının üst kısmındaki kasları, o kasların gömleğinin düğmelerini hafiften zorlayışını görüyorum, gündüz amelelik ettikten sonra akşam giyinip ku-

şanıp dansa gelmiş gibi hâli, aklımı başımdan alıyor. Fazla seçeneğim olmaması değil mesele. Güzel kızım. Güzel bir ağzım var. Memelerimin elbise altındaki kabarışı aynı anda hem masum hem sapkın görünüyor. İyi bir aileden iyi bir kızım ben. Onunsa biraz yontulmamış bir tarafı var, bazen erkeklerde görülen cinsten, bunu istiyorum işte. O da aynı şeyi isteyecek biri gibi görünüyor.

Bir zamanlar bir hikâye duymuştum, kızın teki aşığından öyle kepaze bir şey istemiş ki oğlan gidip kızın ailesine söylemiş, onlar da kızı bir sanatoryuma kapatmış. Ne cins bir sapıkça zevkti kızın istediği, bilemiyorum, nasıl isterdim gerçi bilmeyi. Çılgınca istediğin sihirli şey ne olabilir ki uğruna tutup bildiğin dünyadan uzaklaştırırlar seni?

Oğlan beni fark ediyor. Tatlı biri, bocalıyor. Merhaba diyor. Adımı soruyor.

Hep o ânı kendim seçmek istemişimdir, işte seçiyorum, bu an, o an.

Bir platformun üstündeyken öpüyorum onu. O da beni öpüyor, başlangıçta nazıkçe, sonra giderek daha sert, hatta diliyle ittirerek ağzımı açmaya çalışıyor, şaşırtıyor bu beni, galiba onu da. Ne çok şey hayal etmiştim karanlıkta, o eski yorganın ağırlığı altında yatairken, ama böylesini değil, inliyorum. Geri çekiliyor, şaşırmış kalmış gibi hâli. Döne döne etrafı kolaçan eden gözleri boynumda sabitleniyor.

“O ne öyle?” diye soruyor.

“Bu mu?” Enseme dokunuyorum, kurdeleye. “Kurdelem benim.” Yeşil ve parlak yüzeyinin yarısı boyunca parmaklarımı gezdiriyorum, sonra ön taraftaki sıkı fiyongun üstünde duruyor parmaklarım. Oğlan elini uzatıyor, kavradığımı gibi geri itiyorum.

“Dokunmamalısın,” diyorum. “Dokunamazsın ona.”

İçeri dönmeden önce bir daha görüşüp görüşmeyeceğimizi soruyor. Görüşmek istediğimi söylüyorum. O gece, uykuya dalmadan önce yine onu, dilinin ağzımı açmak için zorlayışını hayal ediyorum ve parmaklarım bedenimden aşağı kaymaya başlıyor ve tam orada, parmaklarımın olduğu yerde hayal ediyorum onu, baştan aşağı kastan ve zevk verme arzusundan ibaret olarak ve biliyorum ki evleneceğiz biz.

. . .

Evleniyoruz. Yani, evleneceğiz. Ama önce beni arabasına bindirip karanlıkta, kıyıları balçık kaplı, çok yaklaşılamayan bir göle götürüyor. Beni öpüyor ve elini mememe yapııştırıyor, meme ucum parmaklarının altında ezilip büzülüyor.

Yapmadan önce ne yapacağından tam emin değilim. Sertleşmiş ve kızgın ve kuru ve ekmek gibi kokuyor, içime girerken bir çığlık atıyorum ve denize düşmüş kazazede gibi yapışıyorum ona. Bedeni bedenime kilitleniyor ve ittiriyor ve ittiriyor ve tam sona gelmeden önce geri çekiliyor, işini bitirirken ucundan damlayan kanımın ağırlığıyla iniyor organı. Bu ritim, onun ihtiyacının bu kadar somut, rahatlayışının bu kadar net olması, hem büyülüyor beni hem de uyarıyor. Sonrasında araba koltuğunda mayışıyor, bense gölün seslerini işitebiliyorum: dalgıçkuşları ile cırcırböcekleri, bir de banjo tellerine vurulmuş gibi bir ses. Suyun yüzeyinden kalkan rüzgâr bedenime yayılmış ateşi alıp götürüyor.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Kalbimin iki bacağım arasında attığını hissedebiliyorum. Canım yanıyor ama hoşuma da gidebilir gibi geliyor bana. Elim bedenimde gezdirince uzaklardan bir yerden gelen haz dalgacıklarını hissediyorum. Onunsa nefes alıp

verişi dinginleşiıyor ve anlıyorum ki izlemekte beni. Pencereden giren mehtapta tenim ışıl ışıl. Bana baktığını görününce, çoktan gye yk-selmeye başlamış bir balonun ipini yakalamaya çalışırcasına parmak ularımla o hazzı tutuverebileceğimi biliyorum. Tutuyor ve inliyorum ve kabardığı noktadan biniyorum o duygu dalgasına, yavaş yavaş ve düzenli bir şekilde, bütün dalga boyunca dilimi ısırarak.

“Daha fazla istiyorum,” diyor ama bir şey yapmak için de yerinden kıpırdamıyor. Camdan dışarı bakıyor, ben de yle. *O karanlıktta her türlü şey saklanıyor olabilir*, diye geçiyor aklımdan. Eli kancalı bir adam. Aynı yolculuğu sonsuza dek tekrarlayan bir otostopçu hayaleti. Aynasının içinde ebedi istirahate çekilmişken, çocukların tılsımlı söz-leri syleyivermesiyle kalkıp gelivermiş bir kocakarı. Herkes bilir bu hikâyeleri —yani, bilmese de herkes anlatır— ama kimse inanmaz.

Gözleriyle suları tarayıp bana dönüyor.

“şu kurdeleni anlatsana, neyin nesidir?” diyor.

“Anlatacak bir şey yok. Benim kurdelem işte.”

“Dokunabilir miyim?”

“Hayır.”

“Dokunmak istiyorum,” diyor. Parmakları kıpırdanıyor, ben de bacaklarımı kapatıp dimdik oturuyorum.

“Olmaz.”

Glde bir şey kıvrılıp bükülerek suyun yüzeyini zorluyor, sonra suları gürültüyle sıçratarak geri dalıyor. Sese dönüp bakıyor oğlan.

“Bir balık,” diyor.

“Bir gün,” diyorum, “sana bu gölün ve yaratıklarının hikâyelerini anlatacağım.”

Bana bakıp gülümsüyor ve çenesini ovuşturuyor. Kanımın bir iki damlası yüzüne bulaşıyor ama farkında değil, ben de bir şey söylemiyorum.

“Çok güzel olur,” diyor.

“Beni eve götür,” diyorum ona. Ve bir centilmen gibi, götürüyor.

O gece yıkanıyorum. Bacaklarımın arasındaki ipeksi sabun köpüğü pas renginde, kokusu da öyle ama ben kendimi her zamankinden daha taze hissediyorum.

Annemle babam ona bayılıyor. Çok iyi bir çocuk, diyorlar. İyi bir adam olacak. İşi, hobileri, ailesi hakkında sorular soruyorlar ona. O da babamın elini kararlılıkla sıkıyor, anneme öyle bir yağ çekiyor ki genç bir kız gibi cıvıldayıp kızarıyor kadın. Haftada iki kez geliyor bize, bazen üç. Annem onu akşam yemeğine davet ediyor ve hepimiz sofrada oturmuş yemek yerken tırnaklarımı bacağına etine saplıyorum. Dondurmamızdan geriye kâselerde ufak gölcükler kaldıktan sonra, birlikte yürüyüş yapacağımızı söylüyorum annemlere. Gecenin içine dalıyoruz, tatlı tatlı el ele tutuşuyoruz, evin görüş alanından çıkana kadar. Sonra ağaçların arasına çekiyorum onu ve açıklıkta bir yer bulduğumuz anda, dengede kalmak için yalpalayarak külotlu çorabımı çıkarıp ellerimle dizlerimin üzerine çöküyor ve kendini ona sunuyorum.

Benim gibi kızlar hakkında anlatılan bütün hikâyeleri duydum ve bunlara yenilerini eklemekten de korkmuyorum. Kemerini çözerken tokasının metalik sesini ve yere düşen pantolonun hışırtısını duyuyor, yarım yamalak sertliğini tenimde hissediyorum. Yalvarıyorum ona —“Oyalamaca yok”— o da buna uyuyor. İnleyerek geri itiyorum bedenimi ve o açıklıkta gidip geliyoruz birlikte, benim hazdan çıkardığım iniltiler, onun şansı yaver gittiği için çıkardığı iniltilere karışıyor. Öğreniyoruz, o da, ben de.

İki kural var: İçime gelemmez ve yeşil kurdeleme dokunamaz. Toprağa boşalıyor, yağmurun ilk damlalarını andıran *tıp tıp tıp* sesiyle. Ben de kendimi okşamak istiyorum ama altımdaki toprağı kavradığımdan parmaklarım kir içinde. Donumu ve çorabımı çekiyorum. Bir ses çıkararak eliyle işaret edince görüyorum ki naylon çorabın altında dizlerim çamurlu çamurlu duruyor. Çorabı indirip siliyorum dizlerimi, sonra tekrar çekiyorum. Eteğimi düzeltip saçımdan düşen tokaları takıyorum. Onun saçında da güzelce geriye yatırılmış olan buklelerden biri o hayhuy içinde aradan kaçmış, onu da kısıtıyorum diğerlerinin arasına. Derenin oraya gidiyoruz, ellerimi akıntıya tutuyorum bütün kir akana kadar.

İffetli bir şekilde kol kola girerek eve dönüyoruz. Annem kahve yapmış, hep birlikte oturuyoruz ve babam ona işiyle ilgili sorular soruyor.

(Bu hikâyeyi yüksek sesle okuyorsanız ağaçlar arasındaki açıklıkta çıkarılan sesleri taklit etmenin en iyi yolu önce derin bir nefes almak ve tutabildiğiniz kadar tutmaktır. Ardından nefesinizi bir anda bırakarak göğsünüzün yıkılan bir kule gibi gürültüyle çökmesine izin verin. Sonra, nefesinizi tutma ile bırakma arasındaki süreyi her seferinde biraz daha kısaltarak bunu tekrar tekrar yapın.)

. . .

Hep hikâyeler uydurmuşumdur ben. Küçükken, marketteki sebze reyonunda havaya açılmış bir el var diye bağırdığım için annem sürükleyerek dışarı çıkarmıştı beni. Ben havaya tekmeler savurup annemin narin sırtını yumruklarken, oradaki kadınlar dönüp endişeyle izlemişti.

“Havuç!” diye düzeltti eve döndüğümüzde. “Avuç değil!” Sonra da babam gelene kadar sandalyemden —ocuklara uygun boyda, benim için yapılmıştı— kalkmamamı söyledi. Hayır işte, açık avcu yukarı bakan bir el duruyordu orada. Kesilmiş kanlı parmakları da o turuncu renkli yumruların arasına dağılmıştı. Parmağımın ucuyla bir tanesini drtmştm hatta, buz gibi soğuktu ve üstüne bastırınca gvermişti, su toplamış bir parmak gibi. Bu detayı anneme bir kez daha anlatınca, gözlerinin kristali ardından bir şeyin ürkmüş bir kedi çabukluğuyla geiverdiğini gördüm.

“Buradan kalkmayacaksın,” dedi bana.

Akşam babam işten gelince hikyemi her ayrıntısıyla dinledi.

“Sen Mr. Barns’ı tanıyorsun ama, değil mi?” dedi. Marketin sahibi olan ihtiyardan söz ediyordu.

Bir kere görmüştüm, tanıdığımı söyledim. Kar düşmeden önceki gökyüzü kadar beyaz saçları vardı, bir de mağaza vitrinlerine tabela yapan karısı.

“Mr. Barns neden kesik parmak satsın?” diye sordu babam. “Nereden bulacak ki onları?”

Küçük olduğum için ve mezarlıkları da morgları da bilmediğim için cevap veremedim.

“Hem diyelim bir yerden buldu,” diye sürdürdü babam, “havuçların arasında eller, parmaklar satmakla ne kazanacak?”

Ama oradaydılar işte. Kendi gözlerimle görmüştüm. Gerçi babamın gnşığı kadar keskin mantığının altında kuşkularımın yelkenleri foraydı.

“En önemlisi,” diye devam eden babam, zafer edasıyla son kanıt parçasını da ortaya seriyordu işte, “bu elle parmakları niye senden başka kimse görmemiş?”

Yetişkin bir kadın olarak babama derdim ki bu dünyada ancak tek bir çift gözün görebildiği şeyler vardır gerçekten. Küçük bir kız olarak, hikâyeye onun getirdiği yoruma razı oldum ve beni kucakladığı gibi sandalyeden kaldırıp bir öpücükle odama yollar-ken kahkahalar attım.

Bir kızın erkek arkadaşına bunu öğretmesi normal değil ama ben ona sadece ne istiyorsam onu gösteriyorum, uykuya dalarken göz kapaklarımın gerisinde oynayan filmi anlatıyorum. Arzu bedenimden geçerken yüzümde yanıp sönen ışıltıyı tanıyor artık, ben de hiçbir şey saklamıyorum ondan. Ağzımı, boydan boya bütün gırtlığımı istediğinde öğürmemeyi, hepsini almayı, o tuzluluk gırtlığıma yayılırken inlemeyi öğreniyorum. En korkunç sırrımı sorduğunda, bütün sınıf dağılana kadar beni dolaba saklayan ve herkes gittikten sonra orasını elleten öğretmeni anlatıyorum, sonra eve gidince ellerimi bulaşık teliyle ova ova kanatmamı. İçimde müthiş bir öfkenin ve utancın kabarmasına yol açtığı hâlde anlatıyorum bu anımı, öyle ki sonra bir ay boyunca kâbuslar görüyorum. Ve on sekizinci yaş gününe birkaç gün kala bana evlenme teklif edince evet diyorum, evet, lütfen, sonra da parktaki bankta kucağına oturup eteğimi de yelpaze gibi iyice etrafımıza yayıyorum ki gelen geçen altında neler yaptığımızı anlamasın.

“Senin birçok parçanı biliyorum zaten,” derken parmağı boğumuna kadar içimde ve nefes nefese solumadan konuşmaya çalışıyor: “Artık bütün hepsini tanıyacağım.”

Bir hikâye vardır, kızın birini arkadaşları, gece karanlık bastırdıktan sonra mezarlığa girmesi için cesaretlendirmiş. Kızın şapşallığı aslında: Gece vakti bir mezara ayağını basarsan mezarın içindeki

elini uzatıp seni yanına çeker, dediklerinde dudak bükmüş. Dudak bükme, bir kadının yapabileceği ilk hatadır.

“Hayat, korkuyla geçirilemeyecek kadar kısa,” demiş kız, “şimdi göstereceğim size.”

Kibir ikinci hatadır.

Yapabilirim demiş ısrarla, çünkü öyle bir şey gelmezmiş onun başına. Onlar da kızın eline bir bıçak verip kırağı düşmüş mezar toprağına saplamasını söylemişler, oraya gittiğinin ve teorisinin kanıtı olarak.

Kız mezarlığa gitmiş. Bazı hikâyeciler, rasgele bir mezar seçtiğini söyler. Bana kalsa çok eski bir mezar seçmiştir, bu seçimi de kendine ilişkin kuşkularını ve farkında olmadan, içten içe beslediği bir inancı yansıtır; eğer yanılıyorsa yeni ölmüş birinin daha bozulmamış olan kasları ve eti, yüzyıllar önce gömülmüş bir cesedinkinden daha tehlikeli olacaktır.

Kız mezarın üstüne çömelip bıçağı saplayabildiği kadar derine saplamış. Koşmaya hazır, ayağı kalkarken —korkusunu görebilecek kimse yokmuş nasıl olsa— yerinden kıpırdayamadığını fark etmiş. Bir şey giysisine yapışmış. Bir çığlıkla yere yığılmış kız.

Sabah olunca arkadaşları mezarlığa gitmiş. Mezarın üstünde ölüsünü bulmuşlar, verdikleri bıçak, ağır yün kumaştan eteğini toprağına mıhlamış. Kızın korkudan mı, bütün gece açıkta kalmaktan mı öldüğü ana babası için fark eder mi? Yanılmıyormuş da üstelik ama artık bunun da bir önemi yokmuş. Sonrasında herkes, kızın ölmeyi istediğine inanmış, hem de ölürken yaşama isteğini kanıtladığı hâlde.

Demek ki haklı olmak, üçüncü ve en kötü hata.

Annemle babam evleneceğimizi duyunca pek seviniyorlar. Annem diyor ki bugün artık genç kızlar daha geç yaşlarda evlenmeye baş-

lamış olsa da kendisi on dokuzunda evlenmiş babamla ve bundan memnunmuş.

Gelinliğimi seçerken, sevgilisiyle dansa gitmek isteyen ama kıyafet alacak parası olmayan genç kadının hikâyesi geliyor aklıma. İkinci el mağazasından bembeyaz hoş bir elbise satın almış kadın ama sonra hastalanıp bu dünyadan göçmüş. Onu muayene eden doktor, ölüme tahnit işleminde kullanılan bir maddenin sebep olduğunu saptamış. Meğer ölümlerin tahnit edildiği cenaze evinde çalışan çırak, ustasının ruhu bile duymadan, ölü bir gelinin elbisesini çalıp satmışmış.

Benim anladığım, hikâyenin ana fikri şu: Yoksulluk öldürür. Gelinliğe niyetlendiğimden daha çok para harcıyorum ama çok güzel bir gelinlik, hem ölmekten iyidir. Gelinliği katlayıp çeyiz sandığıma yerleştirirken, düğün günü saklambaç oynayan gelinin hikâyesi geliyor aklıma, hani tavanarasına gidip eski bir sandığın içine saklanmaya kalkmış da sandığın kapağı sıkışiverince bir daha çıkamamış. Ölene kadar hapsolmuş sandıkta. Herkes gelinin kaçtığını düşünmüş, ta ki yıllar ve yıllar sonra bir hizmetçi sandığı açıp da o daracık karanlık yerde iki kat olmuş gelinlikli iskeleti bulana dek. Hikâyelerde gelinlerin akıbeti kötü oluyor hep. Hikâyeler mutluluğun kokusunu aldı mı bir üfleyişte mum gibi söndürüyor.

Nisanda evleniyoruz, mevsime uymayacak kadar soğuk bir öğleden sonra. Düğünden önce beni gelinliğimle görüyor ve uzun uzun öpmekte ısrar ediyor, elini korsajımdan içeri sokuyor hatta. Sertleşiyor ve bedenimi nasıl isterse öyle kullanabileceğini söylüyorum. Koşulları göz önünde bulundurarak, ilk kuralımı da iptal ediyorum. Beni duvara yapıştırıp elini de destek almak için boynumun hizasında fayanslara dayıyor. Baş parmağı kurdeleme

dokunmaya başlıyor. Elini çekmiyor ama içimde gidip gelirken bir yandan da “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,” diyor. St. George Kilisesi’nde papaza doğru yürürken bacaklarından aşağı meni sızan ilk gelin ben miyim, bilmiyorum ama öyle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.

Balayında Avrupa turuna çıkıyoruz. Zengin değiliz ama idare ediyoruz işte. Avrupa hikâyelerle dolu bir kıta, zıfak üstüne zıfak arasında bu hikâyeleri öğreniyorum. Vızır vızır köklü metropollerden uyuşuk köylere ve Alpler’deki inziva yerlerine, oradan tekrar büyük kentlere geçiyoruz; kokteyllerimizi yudumlayıp, kızarmış eti dişlerimizle sıyrıyoruz kemiğinden; *spätzle*^{*}, zeytin, ravioli ve önceden bilmediğim ama her sabah yemeden duramadığım kremalı bir tahıl yiyoruz. Trende kuşetli vagona paramız yetmiyor ama kocam bir görevliye rüşvet vererek bize bir saatliğine bir vagon ayarlamasını sağlıyor, böylece Ren üzerinde çiftleşmeyi başarıyoruz. Kocam, beni sallanıp duran bir duvara yaslıyor ve aştığımız dağlardan bile daha eski bir çağdan kopup gelmiş benzer sesler çıkarıyor. Bunun dünyanın tamamı olmadığını biliyorum ama yine de göreceklemin ilk bölümü işte. Olasılıkları düşünmek canlandırıyor beni.

(Bu hikâyeyi yüksek sesle okuyorsanız tren yolculuğunu ve sevişmenin ritmiyle yatağın çıkardığı sesleri, metal bir portatif iskemleyi açıp kapatarak yapabilirsiniz. Bunu yapmaktan yorulursanız en yakınınızdaki kişiye dönüp sözleri yarım yamalak akılda kalmış eski şarkılardan söyleyin ve aynı anda da aklınızdan, çocuklara söylenen ninnileri geçirin.)

* Orta Avrupa’ya özgü, mantıya benzer yumurtalı hamur işi. (ç. n.)

Seyahatten döndükten kısa bir süre sonra âdetten kesiliyorum. Bir gece, ikimiz de bitmiş tükenmiş hâlde yatağa serilip kaldığımız bir anda söylüyorum kocama. Yüzü, sahici bir sevinçle ıslıl ıslıl.

“Çocuğumuz olacak,” diyor. Ellerini başının altına almış, sırtüstü yatıyor. “Bir çocuk.” Sessizliği öyle uzun sürüyor ki uyuya kaldı sanıyorum, oysa yüzüne baktığımda görüyorum ki gözleri açık ve tavana dikilmiş. Yan dönüp bana bakıyor.

“Çocuğun kurdelesini olacak mı?”

Çenemi sıkıştığımı hissediyorum, elim istemsizce fiyonguma gidiyor. Zihnim bir cevaptan diğerine sıçrayıp duruyor ve bende en az öfke uyandıranda karar kılıyorum.

“Şimdiden bilemeyiz,” diyorum sonunda.

Bunun üzerine, boynumu ellemeye başlayarak yüreğimi ağzıma getiriyor. Ellerimle onu durdurmaya çalışsam da gücünü kullanıyor, bir eliyle bileklerimi kavradıktan sonra ötekiyle kurdeleye dokunmayı sürdürüyor. Başparmağını ipeksi yüzeyinde boydan boya gezdiriyor. Nazikçe dokunuyor fiyonguna, cinselliğime masaj yapar gibi.

“Lütfen,” diyorum. “Lütfen yapma.”

Duymuyor gibi. “Lütfen,” diyorum bir daha, sesim daha yüksek çıksa da tam ortasında çatlıyor.

İsteseydi işte o zaman yapabilirdi bunu, fiyongu çözebilirdi. Ama bırakıyor beni ve hiçbir şey olmamış gibi sırtını dönüp yatırıyor yine. Acıyan bileklerimi ovuşturuyorum.

“Su içmem lazım,” diyorum. Kalkıp banyoya yöneliyorum. Musluğu açıp telaşla kurdelemi kontrol ediyorum, gözyaşlarım kirpiklerime takılı kalmış. Fiyonk hâlâ sıkı.

Kıtada ilk beyaz yerleşimlerinin kurulduğu zamanlarda kurtların öldürdüğü bir karı kocaya dair çok sevdiğim bir hikâye vardır. Komşuları cesetlerini minicik kulübelerinin etrafına paramparça dağılmış hâlde bulmuş ama daha bebek olan kızlarının ölüsü de dirisi de hiçbir yerde bulunamamış. Kızı kurt sürüsüyle birlikte gördüğünü öne sürenler olmuş, anlattıklarına göre kız, dağda bayırda dört ayak üstünde koşturuyormuş, sürünün diğer üyeleri kadar vahşi ve yırtıcıymış.

Ne zaman biri kızı görse haberi dalga dalga yayılmış o ilk yerleşimlere. Kız, kışın ormanda bir avcıyı korkutmuş; gerçi adam ufacık, çırılçıplak bir kızın ona dişlerini gösterip uluduğunu görünce korkmaktan çok afallamıştır herhalde, tüylerini diken diken eden asıl bu manzara olmuştur. Evlilik çağına yaklaşan bir genç kadın, bir atın hakkından gelmeye çalışıyor. Hatta onun bir tavuğu tek hamlede, tüylerini yelpaze gibi açarak yarıverdiğine de tanık olmuşlar.

Yıllar sonra, bu kez ırmak boyundaki sazların arasına uzanmış, iki kurt yavrusunu emzirirken görülmüş. Yavruların onun bedeninden çıktığını düşünmek istiyorum, bir kerelik de kurtlar insan soyuna karışmış olsun. Yavrular memelerini kanatmıştır elbette, ama umursamamış kız, ikisi de onunmuş çünkü, yalnızca onun. O yavruların çeneleri ve dişleri tenini sıkıştırdığında kendini bir mabet kadar iyi korunmuş hissettiğine, başka hiçbir yerde bulamayacağı bir huzur duygusu yaşadığına inanıyorum. Onların yanında kendini, başka hiçbir yerde hissetmeyeceği kadar iyi hissetmiştir. İşte bundan da eminim.

• • •

Aylar geçtikçe şişiyor karnım. İçimde, çocuğumuz var gücüyle yüzüyor, tekmeliyor, itiyor, tutunuyor. Başkalarının yanındayken nefes nefese kalıyor, bir tarafa doğru sendeliyorum, karnımı tutarak, yeter artık diye dişlerimin arasından tıslıyorum Küçücüğe, ona verdiğim ad bu. Bir keresinde parkta, kocamın geçen yıl bana evlenme teklif ettiği parkta yürürken yalpalıyorum, dizlerim üzerine çöküyorum nefes nefese ve ağladı ağlayacak hâldeyim. Oradan geçen bir kadın oturmama yardım ediyor, su veriyor bana ve ilk hamileliğin daima en kötüsü olduğunu söylüyor, sonrakiler daha iyi olacaktı.

En kötüsü, ama şekil değiştirmiş olmamın yanı sıra pek çok nedenle. Çocuğuma şarkılar söylerken, karnın sivri mi, yuvarlak mı olduğuyla ilgili kocakarı masallarını düşünüyorum. İçimde taşıdığım bir oğlan mı, babasının suretinde? Yoksa arkasından gelecek oğlanları yumuşatacak olan bir kız evlat mı? Benim kardeşim yok ama ablaların erkek kardeşleri tatlılaştırdığını biliyorum, erkek kardeşleri de onu dünyanın tehlikelerinden korur; kalbimi şenlendiren bir anlaşıma.

Bedenim, hiç beklemediğim biçimlerde değişiyor: Göğüslerim iri ve gergin, karnım solgun renkte çatlaklarla dolu, tersyüz edilmiş kaplan kürkü gibi. Kendimi bir ucube gibi hissediyorum, oysa kocamın arzuları daha da canlanmış, büründüğüm yeni şekil, sapıklıklar listemizi yeni kalemlemlerle donatmış sanki. Ve bedenim yanıt veriyor: Süpermarkette kasa kuyruğunda, kilisede komünyon ayininde, yepyeni ve dur durak bilmez bir arzuyla doluyum, en ufak tahrikte ıslanıp kabarıyorum. Kocam her akşam eve geldiğinde, benden istediği şeylerin bir listesini hazırlamış oluyor, ben de zaten o sabahki ekmek ve havuç alışverişinden beri geldi gelecek hâlde beklemekte olduğumdan, hepsini hatta daha fazlasını yerine getirmeye hazırım.

“Dünyanın en şanslı adamıyım ben,” diyor, elini karnımda gezdirirken.

Sabahları öpüp okşuyor beni, bazen kahvesiyle tostundan önce beni yiyip içiyor. Seke seke gidiyor işe. Eve her gün yeni bir terfi almış olarak geliyor. “Ailem için daha çok para,” diyor. “Mutluluğumuz için daha çok para.”

Gecenin bir yarısı doğum başlıyor, bedenimin içinde her milim bükülüp bükülüp pis bir düğüm oluyor, sonra birden gevşiyor. Göl kıyısındaki geceden beri hiç atmadığım çığlıklar atıyorum ama tamamen zıt nedenlerle. Şimdi, çocuğumun geldiğini bilmenin hazzı, anlatılması imkânsız bir ıstırapla darmadağın.

Yirmi saattir sancı çekiyorum. Kocamın elini sıkı sıkıya neredeyse kopardım, savurduğum küfürlerse hemşireyi şaşırtmışa benzemiyor. Doktor asap bozucu bir şekilde sabırlı, bacaklarımın arasını her inceleyişinde ağarmış kaşları alnına Mors alfabesiyle okunması imkânsız mesajlar yazıyor.

“Ne oluyor?” diye soruyorum.

“Nefes alın,” diye emrediyor.

Bu biraz daha devam ederse kendi dişlerimi toz gibi öğüteceğimden eminim. Kocamdan medet umuyorum, o da alnıma bir öpücük kondurup doktora soruyor: “Ne oluyor?”

Doktor, “Bunun doğal bir doğum olacağından emin değilim,” diyor. “Bebegi cerrahi müdahaleyle almamız gerekebilir.”

“Hayır, lütfen,” diyorum. “Bunu istemiyorum ben, lütfen.”

“Yakında bir hareket olmazsa yapacağımız bu,” diyor doktor. “Herkes için en iyisi bu olabilir.” Başını kaldırınca kocama göz kırptığından neredeyse eminim, gerçi acı insanın olayları olduğundan başka görmesine yol açıyor.

Kafamda Küçücüğüm ile bir anlaşma yapıyorum. *Küçücüğüm, galiba, sadece ikimizin bir arada olduğu son anlar bunlar. Lütfen seni içimden kesip çıkarmalarına izin verme.*

Küçücüğüm yirmi dakika sonra dünyaya geliyor. Bir kesi yapmak zorunda kalıyorlar gerçi ama korktuğum gibi karnımı yarmıyorlar. Doktorun neşteri biraz daha aşağıda ve çok hafif bir şey hissediyorum, daha çok derim çekiliyormuş gibi, ama tabii bana verdikleri şeyden olmalı. Bebeği kollarımın arasına yerleştirdiklerinde o buruş buruş bedeni tepeden tırnağa inceliyorum, günbatımı renginde teni, güneşin kızıl ışıklarına boyanmış.

Kurdele yok. Oğlan. Ağlamaya başlıyorum ve henüz işaretlenmemiş olan bebeği göğsüme bastırıyorum. Hemşire nasıl emzireceğimi gösteriyor. Memeyi emişini hissetmek nasıl bir mutluluk, mini mini kıvrık parmaklarına dokunmak da, kıvrımlarıyla birer virgöl onlar.

(Bu hikâyeyi yüksek sesle okuyorsanız dinleyicilere bir meyve bıçağı verip baş ve işaret parmaklarınız arasındaki perde gibi nazik deriyi kesmelerini söyleyin. Ardından onlara teşekkür edin.)

Bir hikâye vardır, kadının doğumu tam da ona bakan doktor yorunken başlamış. Bir hikâye vardır, kadının kendisi vaktinden çok önce doğmuş. Bir hikâye vardır, kadının bedeni çocuğu öyle sıkı tutuyormuş ki ancak keserek çıkarabilmişler. Bir hikâye vardır, kadın gizlice kurt yavruları doğuran bir kadın hakkında bir hikâye duymuş. Düşünecek olursanız hikâyeler göle düşen yağmur damlaları gibi hep birlikte akıveriyor. Her biri kendi başına iniyor bulutlardan ama bir araya geldiler mi, birini diğerinden ayırmanın imkânı yok.

(Bu hikâyeyi yüksek sesle okuyorsanız dinleyicilerin bu son söylediğinizi kendi gözleriyle görmesi için perdeyi açın. Yağmur yağıyor olacaktır, inanın bana.)

Bebeği alıp götürüyorlar, kestikleri yeri onaracaklar şimdi. Beni sersemleten bir şey veriyorlar, hafifçe bastırarak ağzımın ve burunumun üstüne kapadıkları bir maskeyle. Kocam, bir yandan elimi tutarken, doktorla şakalaşiyor

“Şu ekstra dikişi yaptırmak kaçâ mâl oluyor?” diye soruyor. “Yapıyorsunuz, değil mi?”

“Lütfen,” diyorum. Ama çok ağırlaşmış, ezilip büzülmüş olarak çıkıyor bu söz ağzımdan, hatta galiba sadece ufak bir iniltiye dönmüş olarak. İki adam da dönüp bana bakmıyor bile.

Doktor kıkırdıyor. “İlk isteyen siz değilsiniz...”

Uzun bir tünelden aşağı kayıyorum, tekrar yüzeye çıktığımda koyu renkli, ağır bir şeyle kaplıyım, katran gibi. Galiba kusacağım.

“... söylendiğine göre daha sıkı... sanki...”

“... sanki bâki...”

Ve uyanıyorum, tamamen uyanıyorum, kocam da doktor da gitmiş. Ya bebek, o nerede? Hemşire kapıdan kafasını uzatıyor.

“Kocanız kahve almaya gitti,” diyor, “bebek de beşiğinde uyuyor.”

Arkasından doktor giriyor içeri, ellerini bir beze siliyor yürürken.

“Gerekli bütün dikişleri attık, merak etmeyin,” diyor. “Gayet güzel ve sıkı, herkesi mutlu edecek şekilde. Hemşire iyileşme süreciyle ilgili olarak sizinle görüşecek. Bir müddet dinlenmeniz gerekiyor.”

Bebek uyanıyor. Hemşire kundağından tutup kucaklıyor onu ve yine kollarıma veriyor. Öyle güzel ki bebeğim, nefes almayı hatırlatmam gerekiyor kendime.

Her gün birazcık daha iyileşiyorum. Ağır hareket ediyorum, ağırlarım var. Kocam bana dokunmaya kalktığında itiyorum onu.

Eski hayatımıza dönmeyi ben de istiyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok şu anda. Zaten meme veriyorum ve oğluma bakmak için ağrıma rağmen günün her saatinde kalkıyorum.

Sonra bir gün elime alıveriyorum, sonra bakıyorum kocam çok memnun, demek ki tatmin edebiliyorum onu, kendim tatmin olmasam da. Oğlumuzun birinci yaş gününe doğru kocamı yine yatağıma alacak kadar iyileşmiş durumdayım artık. O bana dokunurken, onca zamandır hasret kaldığım gibi içimi doldururken, mutluluktan ağlıyorum.

Oğlum uslu bir bebek. Durmadan büyüyor. Bir çocuk daha yapmaya çalışıyoruz ama galiba bedenim, Küçücüğüm sayesinde bayağı bir hasara uğramış, bir tanesini daha barındırması zor görünüyor.

“Hayırsız bir kiracı oldun sen Küçücüğüm,” diyorum ona, incecik kumral saçlarına şampuan sürerken, “depozitonu geri alamazsın.”

Şap şap vurarak su sıçratıyor, sevinç dolu kahkahalar arasında.

Oğlum kurdeleme dokunuyor ama asla beni korkutacak şekilde değil. Benim bir parçam olarak görüyor onu, parmak veya kulak nasılsa o da öyle. Kurdelem, başka hiçbir isteğe kapılmasına yol açmadan neşe veriyor ona, bu da beni mutlu eden bir şey.

Bir çocuk daha yapamıyoruz diye kocam üzülüyor mu, bilmiyorum. Arzularını ne kadar açıkça ifade ediyorsa, üzüntülerini de o kadar kendine saklıyor. İyi bir baba, oğlunu seviyor. İşten gelince ikisi bahçede kovalamaca oynuyorlar. Oğlumuz daha top tutamayacak kadar küçük de olsa kocam sabırla çimenlerin üstünde yuvarlıyor topu, oğlumuz da tutup sonra yine düşürüyor elinden ve kocam bana işaret ederek “Bak, bak! Gördün mü?” diye haykırıyor. “Çok yakında atmaya başlayacak.”

Anneler hakkında bildiğim bütün hikâyeler içinde en gerçek olanı şu: Amerikalı bir genç kız, annesiyle birlikte Paris seyahatindeyken kadın hastalanır. Anne dinlenebilsin diye birkaç gün bir otelde kalmaya karar verirler, kız da annesine bakması için doktor çağırır.

Kısa bir muayenenin ardından doktor, annesinin sadece bir ter-tip ilaca ihtiyacı olduğunu söyler. Kızı bir taksiye bindirir, şoföre ne yapacağını Fransızca anlatır, kıza da şoförün onu kendisinin evine götüreceğini, orada karısının gerekli ilacı vereceğini söyler. Uzun, epey uzun bir süre yol alırlar, nihayet gidecekleri yere vardıklarında da doktorun karısının yavaşlığı kıızı canından bezdirir; kadın bir tozdan büyük bir titizlikle tek tek yapmaktadır hapları. Sonunda kız tekrar taksiye biner ama şoför sokakları dolaşıp durmakta, bazen aynı caddeden tekrar tekrar geçmektedir. İyice çileden çıkan kız, sonunda taksiden atladığı gibi yürüyerek otele varmaya çalışır. Vardığında ise resepsiyon görevlisi onu daha önce hiç görmediğini söyler. Kız bir koşu odalarına çıkar ama duvarlar başka renkte, mobilyalar ise hatırladığından çok farklıdır ve annesi görünürde yoktur.

Hikâyenin sonu muhtelif. Bunlardan birinde kız, kahramanca bu işin peşine düşüyor, yakınlarda bir oda tutarak oteli gözetliyor, en sonunda çamaşırvhanede çalışan bir genci baştan çıkarıyor ve hakikati öğreniyor: Annesi son derece bulaşıcı olan amansız bir hastalıktan can vermiş, doktor kızını otelden gönderdikten kısa bir süre sonra terk etmiş bu âlemi. Otel, bütün şehre yayılacak bir paniğin önünü almak için cenazeyi kaldırıp gömmüş, odayı boyayıp yeniden döşemiş ve bu işe dahil olan herkese sus payı vererek ana kıızı tanıdıklarını bile inkâr etmelerini sağlamış.

Hikâyenin bir başka versiyonunda kız, deli olduğuna, annesinin de, annesiyle yaşadığı hayatın da kendi hasta zihninin ürünü

olduğuna inanarak yıllarca Paris sokaklarını arşınılıyor. Kafası allak bullak, yas içinde otel otel gezse de kimin yasını tuttuğunu kendi de bilmiyor. Ne zaman şık bir lobiden kovulsa kaybettiği bir şey için gözyaşı döküyor. Annesi ölmüş ve o bunu bilmiyor. Ve kendi de ölmeden öğrenemeyecek, tabii cennet diye bir şeye inandığını varsayıyoruz.

Size bu hikâyenin ana fikrini söylememe gerek yok. Zaten biliyorsunuzdur.

* * *

Oğlumuz beş yaşında okula başlıyor. Öğretmenini daha önce parkta gördüğümü hatırlıyorum, yanıma çömelip bana yardım etmiş, sonraki hamileliklerimin daha rahat geçeceğini söylemişti. O da beni hatırlıyor, koridorda biraz sohbet ediyoruz. Oğlumuzdan sonra başka çocuğumuz olmadığını, o da şimdi okula başladığına göre günlerimin miskinlik ve can sıkıntısıyla geçeceğini anlatıyorum. İyi bir insan. Günlerimi dolduracak bir şey arıyorsam şehrin üniversitesinde kadınlar için harikulade bir resim kursu olduğunu söylüyor.

O gece, oğlum yattıktan sonra kocam kanepenin bir ucundan uzanıp elini bacaklarımın arasına sokuveriyor.

“Gel bana,” dediğinde hazla ürperiyorum. Kanepeden aşağı kayıyorum, dizlerimin üstünde ona yanaşırken eteğimi güzelce düzeltiyorum. Bacağını öpüyorum onun, elimi kemerine götürüyorum, bağlarından kurtardıktan sonra bütün bütün yutuyorum onu. Elini saçlarımın arasında gezdiriyor, başımı okşuyor, inleyerek bastırıyor başımı. Ve elinin enseme kaymakta olduğunu fark etmiyorum, ta ki parmaklarını kurdelenin altına sokmaya çalışana

dek. Soluğumu tutarak hızla geri çekiliyor ve deliler gibi kurdele-
mi yokluyorum. Hâlâ oturuyor öyle, benim tükürüklerimle pırıl
pırıl parlayarak.

“Gel buraya,” diyor.

“Hayır,” diyorum. “Kurdeleme dokunuyorsun.”

Ayağa kalkıp donunu topluyor, fermuarını çekiyor.

“Bir kadının,” diyor, “kocasından gizlisi saklısı olmamalı.”

“Benim gizlim saklım yok,” diyorum.

“*Kurdele* var.”

“Kurdele gizli saklı bir şey değil; bana ait bir şey, o kadar.”

“Öyle mi doğmuşsun? Niye boynunda? Niye yeşil?”

Cevap vermiyorum.

Bir süre susuyor. Sonra,

“Bir kadının kocasından gizlisi saklısı olmamalı.”

Burnumun direği sızlamaya başlıyor. Ağlamak istemiyorum.

“Benden istediğin her şeyi verdim sana,” diyorum. “Bu bir ta-
necik şey de bana kalamaz mı?”

“Bilmek istiyorum.”

“Bilmek istediğini sanıyorsun,” diyorum, “ama istemiyorsun.”

“Niye saklıyorsun ki benden?”

“Saklamıyorum. O sana ait değil, hepsi bu.”

Üstüme eğiliyor ve çok yaklaşıyor bana, ben de viski koku-
sundan geri çekiliyorum. Bir çatırtı duyuluyor, ikimiz de dönüp
bakınca oğlumuzun yukarı çıkan ayaklarının merdivenden kay-
boluşunu izliyoruz.

O gece kocam öyle kızgın, öyle alev alev bir öfkeyle dalıyor ki
uykuya, ancak gerçekten rüya görmeye başladığında geçiyor öfkesi.
Uzun süre uyanık kalarak onun nefes alıp verişini dinliyorum, aca-
ba erkeklerde de kurdele var mıdır, diye merak ediyorum, kurdele

gibi görünmeyen kurdeleler olabilir onlarda da. Belki hepimiz şu ya da bu şekilde işaretleniyoruzdur, görünmez de olsa.

Ertesi gün oğlum boğazıma dokunarak kurdelemi soruyor. Çekmeye çalışıyor. Ve bana acı verse de bunu yapmasını yasaklamak zorundayım. Elini attığı anda içi madeni para dolu bir teneke kutuyu sallıyorum. Bu ahenksiz şangırtılar karşısında geri çekilip ağlamaya başlıyor. Aramızda bir şey yitip gitti işte, bir daha asla bulamıyorum onu.

(Bu hikâyeyi yüksek sesle okuyacaksanız bir teneke meşrubat kutusunu madeni para doldurup önceden hazırlayın. Hikâyede buraya gelince en yakınınızdaki kişinin yüzüne karşı gürültüyle sallayın. Yüzünde ansızın beliren irkilme ve korku, ardından da ihanete uğramışlık ifadelerini gözlemleyin. Sonraki günlerde bu kişi size asla aynı şekilde bakmayacaktır, dikkat edin.)

Kadınlar için resim kursuna kaydoluyorum. Kocam işte, oğlum okuldayken, yemyeşil yayılan kampüse gidiyorum arabayla ve resim kursunun olduğu o basık gri binaya giriyorum.

Görünen o ki belli bir adaba hürmeten nü erkek modeller bizden uzak tutuluyor ama sınıfın kendi enerjisi var; yabancı bir kadının nü formunda da görülebilecek pek çok şey, kömür kalemi kâğıtta gezdirir veya renkleri karıştırırken düşünülebilecek pek çok şey var. Oturduğu yerde ileri geri hareket ederek kan dolaşımını dengelemeye çalışan birden çok kadın görüyorum.

Özellikle bir kadın var ki tekrar tekrar geliyor. Onun kurdesi kırmızı, incecik ayak bileğine bağlanmış. Koyu tenli, göbek deliğinden venüs tepeciğine kadar siyah tüylerden incecik bir şerit iniyor. Biliyorum ki istememeliyim onu, kadın olduğu için değil, yabancı olduğu için de değil, soyunmak onun işi olduğu için, ni-
tekim böyle bir durumdan faydalandığımı düşünerek utanıyorum.

Gözlerim üzerinde gezindikçe biriken suçluluk hiç de azımsanacak boyutlarda değil ve kalemim bedeninin konturlarını takip ederken, elim de zihnimin saklı kuytularında ona eşlik ediyor. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini bile bilmiyorum ama olasılıklar beni deliliğin eşiğine gelene kadar tutuşturuyor.

Bir öğle üzeri kurstan sonra koridorda bir köşeyi dönüyorum ki orada o kadın. Giyinik, sımsıkı iliklenmiş pardösüsü var üstünde. Bakışları yerime mıhlıyor beni ve bu kadar yakından bakınca gözbebeklerinin çevresindeki altın renkli haleleri görebiliyorum, gözlerinde ikiz güneş tutulması. Bana selam veriyor, ben de ona.

Yakındaki bir kafe-restoranda baş başa oturuyoruz, dizlerimiz formika masanın altından arada birbirine değiyor. Bir fincan sade kahve içiyor ve çok şaşırtıyor bu beni, niye bilmiyorum gerçi. Çocuğu var mı diye soruyorum. Var, diyor, bir kız, on bir yaşında güzel bir kız çocuğu.

“On bir dehşet bir yaş,” diyor. “On bir yaşımdan öncesini hiç hatırlamıyorum ben, ondan sonrası ise bir anda renk ve dehşet. Ne rakam ama,” diyor, “ne şenlik.” Sonra yüzü bir an bir yere doğru kayıveriyor, bir gölün yüzeyinden dibe dalıvermiş gibi ve geri geldiğinde kızının şarkı söyleme ve müzikteki başarılarından söz ediyor bir süre.

Kız çocuğu yetiştirmeye özgü korkulara değinmiyoruz. Dürüst olmak gerekirse sormaya bile korkuyorum ben. Evli olup olmadığını da sormuyorum, o da kendiliğinden söylemiyor ama parmağında yüzük yok. Oğlumdan, resim kursundan söz ediyoruz. Nasıl bir muhtaçlık içerisinde de bizim önümüzde giysilerini çıkarmak zorunda kalıyor, öyle merak ediyorum ki bunu, ama sormuyorum, belki de vereceği cevap, tıpkı ergenlik gibi unutulamayacak kadar korkunç olacaktır.

Meftunum ona, bunu ifade etmenin başka yolu yok. İnsana çok rahat, çok kolay gelen bir yanı var ama benim geçmişteki hâlime benzemiyor, şimdiki hâlime benziyor. Hamur gibi, onu yoğuran ellerin baskısı altında kendini koyvermesiyle aslında ne kadar sağlam olduğunu, nasıl bir potansiyel taşıdığını göremediğimiz hamur. Bir an başımı başka yere çevirip de sonra tekrar dönüp baktığımda, öncekinden iki kat büyük görünüyor.

“Belki bir ara yine sohbet ederiz,” diyorum. “Çok hoş bir öğleden sonra oldu benim için.”

Başını sallayarak onaylıyor. Kahveleri ben ısmarlıyorum.

Kocama ondan söz etmek istemiyorum, gerçi içimde kaynayan bir arzu olduğunu seziyor. Bir gece, niye içimin böyle kıpır kıpır olduğunu sorunca açılıyorum ona. Kurdelesine ilişkin ayrıntılara kadar kocama anlatarak fazladan bir utanç yükünü de üstümden atıveriyorum.

Bu gelişme onu öyle keyiflendiriyor ki pantolonunu indirip içime girerken uzun uzadıya bir fantezidir tutturuyor, mırıl mırıl anlatıp durduğu bu bitmek bilmez fantezinin tamamını duymuyorum bile ama anladığım kadarıyla parametreleri içinde ben varım, kadın var ve galiba ikimiz de onunla birlikte oluyoruz.

O kadına bir şekilde ihanet etmişim gibi geliyor, bu yüzden bir daha kursa gitmiyorum. Günlerimi dolduracak başka eğlenceler buluyorum.

(Bu hikâyeyi yüksek sesle okuyorsanız dinleyicilerden birini korkunç bir sırri ifşa etmeye zorlayın, sonra en yakınınızdaki pencereyi açıp bu sırri avazınız çıktığı kadar sokağa bağırın.)

En sevdiğim hikâyelerden biri de yaşlı bir kadın ile kocasını konu alır. Pazartesi kadar insafsızmış koca, şiddete eğilimli mizacıyla ve

durmadan değişen kaprisleriyle kadını yıldırımış. Kadın onu ancak pişirdiği yemeklerle memnun edebiliyormuş, yemeklerine hiç karşı koyamazmış adam. Bir gün, pişirsin diye koca bir karaciğer getirmiş karısına, kadın da ciğeri ıtırlı otlar ve et suyuyla pişirmiş. Ama kendi sanatkrlığının kokusuna kendi de karşı koyamayıp ucundan biraz tırtıklamak istemiş,çok geçmeden tırtıklar koca lokmalara dönüşmüş ve ciğer bitmiş gitmiş. Kadında para yokmuş ki bir tane daha alsın, yemeğinin yendiğini görünce kocasının vereceği tepkiden de d kopuyormuş. Tutup hemen yan binadaki kiliseye girmiş gizlice, daha o gün bir kadın cenazesi gelmiş oraya. Kadın, kefene sarılı yatan cese-de yaklaşmış, mutfak makasıyla deştiği gibi karaciğerinialıvermiş.

Akşam kocası, peçeteyi hafif hafif dudaklarına dokundurarak ağzını silerken, hayatının en leziz yemeğini yediğini ilan ediyormuş. Gece yataklarınaekilmişler ki yaşlı kadın, n kapının açıldığını, incecik bir sızlanışın odaları teker teker dolaşmakta olduğunu işitmiş. *Ciğerim kimde? Ciğerim kimde, kimdeee?*

Sesin yatak odasına doğru gitgide yaklaşmakta olduğunu duyabiliyormuş yaşlı kadın. Kapı ardına kadar açılınca bir sessizlik olmuş. Sonra l kadın sorusunu tekrarlamış.

Yaşlı kadın, kocasının üstünden yorganıekivermiş.

“İşte *bunda!*” demiş bir zafer edasıyla.

Sonra l kadının yüzünü görmüş ve kendi ağzıyla gözlerini tanıımış. Bakışlarını aşağıevirince göbeğini görmüş ve karnını nasıl yardığını hatırlamış. Akıtmış bütün kanını o yatağa ve ölürken hep aynı şeyi fısıldayıp durmuş, sizin ve benim asla sırrına varamayacağımız bir şeyi. Kadının kanı dşeğin ta içine kadar sızarken, yanı başında kocası uykusuna devam ediyormuş.

Belki siz bu hikâyeyi başka türlü biliyorsunuzdur. Ama inanın bana, tam da bu türlüsünü bilmeniz gerekiyor.

Kocam, Cadılar Bayramı için tuhaf bir şekilde heyecanlı. Onun eski tüvit paltolarından birini alıp oğlumuzu uydurdum, minik bir profesör yaptım onu veya başka bir akademik şahsiyet. Hatta dış-
lerinin arasında sıkıştırırsın diye bir pipo bile verdim. Oğlumuzun
pipoyu ağzında tutuşu rahatsız edici ölçüde yetişkin görünüyor
gözüme.

“Anne,” diyor oğlum, “sen nisin?”

Kostüm yok üstümde, annesi olduğumu söylüyorum.

Pipo minik ağzından mutfak zeminine düşüyor ve öyle yüksek
sesle haykırmaya başlıyor ki donakalıyorum. Kocam gelip kucağı-
na alıyor onu, hafif bir tonda konuşuyor, iç çekişleri duruldukça
tekrar tekrar adıyla sesleniyor.

Ancak çocuğun nefes alıp veriş i normale döndükten sonra an-
lıyorum yaptığım hatayı. Oyuncak davul isteyen yaramaz kızların
hikâyesini bilecek yaşta değil daha: Bu kızlar annelerine o kadar
kötü davranıyor ki sonunda çekip gidiyor kadın ve yerine yenisi
geliyor, cam gözleri ve tak tak yere vuran tahta kuyruğuyla yeni bir
anne. Hikâyeleri ve gerçekliklerini anlamak için çok küçük daha
ama yine de istemedi anlattım işte bunları; Cadılar Bayramı'nda,
annesinin aslında annesi olmadığını, bir tek maske takılan gün
bunun böyle olduğunu keşfeden küçük oğlanın hikâyesini de.
Pişmanlık, gırtlığımda kanallar açıp kızgın bir mayi gibi yayılı-
yor şimdi. Sarılıp öpmeye çalışıyorum onu ama tek istediği güneş
ufuktan kaybolur ve serin bir rüzgâr gölgeleri önüne katıp süpü-
rürken dışarıda olmak.

Bu bayramın bana pek faydası yok. Oğlumu alıp kapı kapı
dolaştırmak veya evde şekerli patlamış mısır hazır edip çocuklar
kapımı çalsın da haraçlarını alsın diye beklemek istemiyorum. Yine

de yapış yapış abur cuburla dolu bir tepsi hazırlayıp evde kalıyorum işte, mini mini kraliçeler ve hortlaklar kapıyı çaldıkça açıyorum. Oğlumu düşünüyorum. Kapıyı kapadıktan sonra tepsiyi bırakıp başımı ellerimin arasına alıyorum.

Oğlumuz gülerek geliyor eve, ağzı çiğnediği şekerden mora boyanmış. Kocama kızıyorum. Topladığı hediyeleri yemesine izin vermek için eve gelene kadar beklesin isterdim doğrusu. Hiç mi duymamış anlatılanları? Çikolatalara batırılan iğneleri, elmaların içine saklanan jiletleri? Bu dünyada korkacak onca şey olduğunu anlamıyor işte ama yine de hiddete kapılıyorum. Oğlumun ağzına bakıyorum iyice, damağına gömülü keskin bir metal parçası falan yok. Kahkahalar atarak evin içinde oradan oraya koşturuyor, topladığı şekerlerden ve günün heyecanından ötürü aşırı bir hareketlilik hâli var üstünde ve saçma sapan davranıyor. Kollarını bacaklarıma doluyor, önceki olay unutulmuş. Bağışlanmanın tadı, hiçbir kapıyı çalarak bulunamayacak bir şekerleme gibi. Oğlum kucağıma tırmandıktan sonra uyuyana kadar şarkı söylüyorum ona.

Oğlumuz büyüdükçe büyüyor. Sekiz, sonra on yaşında oluyor. Önce masal anlatıyorum ona; en eski masalları, acı ile ölümü de, zoraki evlilikleri de ölü yapraklar misali içinden süpürüp atmış masalları. Deniz kızlarının ayakları çıkıyor ve kahkahalar atılıyor buna. Yaramaz domuzlar ziyafetlerden firar ediyor, hem uslanmış hem yenmekten kurtulmuş olarak. Kötü cadılar şatodan ayrılıp ufak kulübelere yerleşiyor ve orman yaratıklarının portrelerini yaparak geçiriyorlar kalan günlerini.

Büyüdükçe çok fazla soru sorar oluyor gerçi. Niye yemediler ki domuzu, hepsi çok açtı ve domuz da zaten kötü kalpliydi? Yaptığı onca kötülükten sonra cadıyı niye serbest bıraktılar? Hele yüzgeç-

lerin, dayanılmaz ötesi bir acı olmadan kesilip ayağa dönüşebileceği düşüncesini, elini makas kestikten sonra kesinkes reddediyor.

“Çok acıy ama,” diyor, r’leri iyi söyleyemediği için.

Kesilen eline pansuman yaparken, bence de öyle olacağını söylüyorum. Sonra gerçeğe daha yakın hikâyeler anlatmaya başlıyorum ona: Demiryolunun belli bir kesiminde çocukların kaybolması, bir hayalet trenin sesine kapılıp gaibe karışmaları; bir kadının ölümünden üç gün önce kapısında beliren kara köpek; sazlıklarda seni köşeye sıkıştırıp para karşılığı falına bakan kurbağa üçlüsü. Kocam herhalde yasaklardı bu hikâyeleri ama oğlum büyük bir ciddiyetle kulak veriyor onlara ve kimseye de anlatmıyor.

Okulda *Küçük Kunderacı Çocuk* oyunu sahneleniyor ve oğlum başrolde, kunderacı çocuk olacak, ben de annelerin kostümleri hazırlamak için oluşturduğu komitedeyim. Kadınlarla dolu bir odada kostümcü başıyım, hep birlikte çiçek çocuklar için ipekten minik taçyapraklar diyor, korsanlara küçük beyaz pantolonlar hazırlıyoruz. Annelerden birinin parmağında pastel sarı kurdelesı var ve durmadan dikiş ipliğine dolanıyor. Küfredip ağlıyor. Hatta bir gün yanına gidip ipi makasla kesmek zorunda kalıyorum kadını kurtarmak için. Çok dikkatli hareket ediyorum. Ben onu takılıp kaldığı şakayıktan kurtarıırken başını iki yana sallıyor.

“Nasıl bir çile bu, değil mi?” diyor. Başımı öne eğiyorum. Pencerenin dışında çocuklar oynuyor; oyun alanındaki aletlerin üzerinde birbirlerini devirip duruyor, karahindiba çiçeklerinin kafalarını koparıyorlar. Oyun güzel geçiyor. Açılış gecesi oğlumuz monoloğuyla gönülleri fethediyor. Kusursuz bir ton ve ritim. Kimse daha iyisini yapmamıştır.

Oğlumuz on iki yaşında. Pat diye kurdelemi soruyor bana. Herkesin başka türlü olduğunu söylüyorum ona, bazen de soru

sormamak gerektiğini. Büyüdüğünde anlayacağına dair güvence veriyorum. İçinde kurdele olmayan hikâyelerle dikkatini dağıtıyorum: insan olmak isteyen meleklere, ölmüş olduklarını bilmeyen hortlaklara, küle dönen çocuklara dair hikâyelerle. Çocuk gibi kokmuyor artık oğlum; o sütsü tatlılığın yerini keskin ve yakıcı bir şey aldı, sobada tutuşan saçların kokusu gibi.

Oğlumuz on üç oldu, on dört oldu. Saçları biraz fazla uzun ama kısa kesmeye de içim elvermiyor. Kocam işe giderken eliyle oğlumuzun buklelerini karıştırıyor, beni de ağzımın kıyısından öpüyor. Oğlumuz okula giderken komşunun oğlunu bekliyor, koltuk değneğiyle yürüyor çocuk. Ne ince, ne merhametli bizim oğlumuz. Kimileri gibi zalimliğe meyli yok hiç. “Dünyada yeterince zorba var,” demiştim ona defalarca. Bu yıl artık benden hikâye istemeyi bırakıyor.

Oğlumuz on beş, on altı, on yedi. Pırıl pırıl bir delikanlı. Babasının insan ilişkilerindeki hünerini, benim gizemli havamı almış. Gittiği liseden güzel bir kıza kur yapmaya başlıyor, gülüşü ışıltılı, varlığı sıcacık bir kız. Onunla tanışınca mutlu oluyorum ama yatmayıp çocukların dönmesini bekleyelim diye ısrar etmiyorum hiç, kendi gençliğim aklımda.

Oğlumuz üniversiteye kabul edildiğini ve mühendislik okuyacağını söyleyince sevinçten çıldırıyorum. Evin içinde şarkılar söyleyip kahkahalar atarak dolaşıyoruz. Kocam gelince o da katılıyor kutlamalara, yakınlardaki bir balık lokantasına gidiyoruz. Babası kalkandan başını kaldırıp “Seninle çok gurur duyuyoruz,” diyor. Oğlumuz gülüyor ve kız arkadaşıyla evlenmek de istediğini söylüyor. El çırpıyoruz, daha da mutluyuz şimdi. Ne iyi bir çocuk. Ne güzel bir hayat uzanıyor önünde.

Bu dünyadaki en şanslı kadın bile sevincin böylesini tatmamıştır.

Henüz size anlatmadığım bir klasik var, gerçek bir klasik.

Genç sevgililer arabayı parka çekmiş. Kimileri için bunun anlamı arabada öpüşmektir ama ben hikâyeyi biliyorum. Oradaydım. Göl kıyısına park etmişlerdi. Arka koltukta kıyametten önceki son birkaç dakikayı yaşıyormuşçasına debelenip duruyorlardı. Belki de hakikaten öyleydi. Kız kendini sundu, oğlan da sunulanı aldı ve her şey bitince radyoyu açtılar.

Radyodaki ses, bölge tımarhanesinden, bir elinin yerinde kanca olan akıl hastası bir caninin kaçtığını duyuruyordu. Delikanlı kı-kırdayarak bir müzik kanalına geçti. Şarkı çalıp bitince, genç kız inceden inceye bir gıcırtı duydu, biri telle camı çiziyormuş gibi. Sevgilisine baktı, hırkasını çıplak omuzlarına çekti, bir koluyla da göğüslerini örtüyordu.

“Gidelim buradan,” dedi.

“Yok canım,” dedi oğlan. “Bir daha yapalım. Bütün gece bizim.”

“Ya o canı buraya gelirse?” diye sordu kız. “Tımarhane buraya çok yakın.”

“Bir şey olmaz yavrum,” dedi sevgilisi. “Bana güvenmiyor musun?”

Kız isteksizce onaylayarak salladı başını.

“İyi o zaman...” dedi oğlan, kızın zamanla çok iyi tanıyacağı bir şekilde sesi sönüyordu. Kızın göğüsleri üstüne kapadığı elini alıp kendi üstüne yerleştirdi. Sonunda göle bakmayı bıraktı kız, başını öbür tarafa çevirdi. Dışarıda, mehtapta parlak çelikten bir kancanın bir anlık ışıltısını gördü. Cani ona el sallıyordu, sırtarak.

Kusura bakmayın. Hikâyenin devamını unuttum.

Oğlumuz olmadan ev çok sessiz. İçinde dolaşıp duruyorum, bütün yüzeylerine dokunarak. Mutluyum ama içimde bir şey, tanıdık olmayan, yeni bir yere doğru geçiş hâlinde.

O gece kocam, yeni boş kalan odalarda siftah etmek ister miyim diye soruyor. Oğlumuz doğduktan sonra hiç o kadar vahşice çiftleşmemiştik. Mutfak tezgâhına dayanmış vaziyetteyken eskilerden kalma bir şey parlayıveriyor içimde, geçmişte nasıl arzu duyduğumuzu hatırlıyorum, nasıl bütün yüzeyle aşkı sürdüğümüzü, en karanlık kuytularımda nasıl hazzı bulduğumuzu. Çılgınlar gibi haykırıyorum, komşular duymuş umurumda değil, perdeleri ardına kadar açık pencereden biri bakmış da kocamı benim ağzıma gömülü hâlde görmüş, umurumda değil. İstese bahçeye de çıkardım, çimenlerde dört ayak üstünde durur, alırım onu içime, bütün komşuların gözü önünde. On yedi yaşındayken herhangi biriyle tanışmış olabilirdim o partide; aptal oğlanlardan veya faziletli oğlanlardan veya şiddete eğilimli oğlanlardan herhangi biriyle. Dindar oğlanlardan biriyle tanışmış da olabilirdim, ta bilmem nerede bir kasabanın sakinlerini dine döndürmek veya o cinsten bir saçmalık için beni alıp uzaklara götürebilecek bir oğlanla. Anlatılmayacak sayıda üzüntü veya mutsuzluk yaşamış olabilirdim. Oysa mutfak zemininde onun üstüne çıkmış, ata biner gibi oturup avaz avaz haykırırken, biliyorum ki doğru seçimi yaptım.

Bitkin düşüp uyuyakalıyoruz, yatağımızda sere serpe çıplak yatıyoruz. Uyandığımda, bakıyorum kocam enseme öpüyor, diliyle kurdeleyi yoklayıp duruyor. Bedenim şiddetle isyan ediyor, hazzı hatırlayarak nabız gibi atıyor hâlâ ama bir yandan da ihaneti silkeleyip üstünden atmaya uğraşıyor. Adıyla sesleniyorum kocama, cevap yok. Yine söylüyorum, bedenimi bedenine yapıştırarak devam ediyor. Dirseklerimi bağrına bastırıp itiyorum onu ve şaşıarak kollarını gevşetince, doğrulup oturuyor, yüzüne bakıyorum. Afallamış ve kırılmış bir hâli var, madeni para dolu teneke kutuyu salladığımda oğluma olduğu gibi.

İradem tükeniyor artık. Kurdeleye dokunuyorum. Kocamın yüzüne bakıyorum, baştan sona bütün arzuları işte buraya nakşedilmiş. Kötü bir adam değil ve ansızın farkına varıyorum ki incinmişliğimin kökeninde de bu var. Hiç de kötü bir adam değil. Onu kötü veya hain veya ahlaksız diye nitelemek çok büyük bir haksızlık olur. Ama yine de...

“Kurdeleyi çözmek mi istiyorsun?” diye soruyorum. “Bunca yıldan sonra, benden istediğin bu mu?”

Yüzü sevinçle parlayıveriyor, sonra da açgözlülükle ve elini çıplak mememden yukarı, fiyonga uzatıyor. “Evet,” diyor. “Evet.”

Bu düşünceyle sertleştiğini anlamak için ona dokunmama gerek yok.

Gözlerimi yumuyorum. Partideki oğlanı hatırlıyorum, beni öpen ve göl kıyısında beni açıp içime giren, benimle istediğim şeyleri yapan oğlanı. Bana bir oğul veren ve benimle birlikte onu büyütüp adam eden oğlanı.

“Peki,” diyorum, “yap ne istiyorsan hadi.”

Parmakları titreyerek fiyongu bir ucundan tutup çekiyor. Açılmaya başlıyor fiyonk, yavaş yavaş, uzun süredir bağlı kalan uçları kırıışmış. Kocam iniliyor, oysa ben farkında olduğunu sanmıyorum. Parmağını son kıvrımdan geçiriyor ve tutup çekiyor ucunu. Kurdele düşüyor. Süzülerek inip bir kıvrımla yatağa konuveriyor ya da ben öyle canlandırıyorum zihnimde, aşağı bakıp da yere inişini izlemem mümkün değil ki.

Kocamın kaşları çatılıyor, sonra yüzü bir başka ifadeyle aymaya başlıyor: Keder veya belki kayıptan önce gelen bir matem. Elim bedenimin önüne doğru seçiriyor —istemsiz bir hareket bu, denge sağlamak için veya başka bir nafîle nedenle— ve elimin ardında kocamın görüntüsü silinip gidiyor.

“Seni seviyorum,” diyorum ona, ikna edici bir tonda, “tahmin edemeyeceğın kadar çok.”

“Hayır,” derken kocam, neye cevap verdiğini bilmiyorum.

Bu hikâyeyi yüksek sesle okuyorsanız merak ediyor olabilirsiniz, kurdelemin koruduğı yer kanla ıslanıp açık bir yara hâline mi geldi, yoksa bir oyuncak bebeğın iki bacağı arasındaki yer gibi dümdüz ve iğdiş mi diye. Ne yazık ki bunu size ben de söyleyemem, çünkü bilmiyorum. Bu ve başka sorular için, böyle yanıtsız kaldıkları için üzgünüm.

Ağırılığımı taşıyamaz oluyorum, yerçekimi yakalıyor beni. Kocamın yüzü kayıp gidiyor, sonra tavanı görüyorum, bir de arkamdaki duvarı. Başım ensemden geriye doğru devrilip yatağın üzerine yuvarlanırken, her zaman olduğum kadar yalnız hissediyorum kendimi.

ÇETELE

Bir kız. Evlerinin bodrum katındaki o küflü halıda yan yana yatıyorduk. Annesiyle babası üst kattaydı; *Jurassic Park*'ı seyrettiğimizi söylemiştik onlara. “Ben babayım, sen de anne olacaksın,” dedi. Gömleğimi çıkardım, o da kendininkini çıkardı ve birbirimize baka-kaldık. Kalbim, göbek deliğimin altında kanat çırpıyordu ama orada örümcek varsa diye korkuyordum, bir de annesiyle babası geliverirse diye. *Jurassic Park*'ı hâlâ görmedim. Herhalde artık görmem de.

Bir oğlan, bir kız. Arkadaşlarım. Odamda, kocaman yatağıma yayılmış, çaldığımız gazozlu şarabı içmiştik. Kahkahalar atıyor, sohbet ediyor, şişeyi elden ele geçiriyorduk. “Sende hoşuma giden,” diyordu kız, “verdiğin tepkiler. Her şeye çok komik karşılık veriyorsun. Böyle acayip ağır bir edayla.” Oğlan başını sallayarak doğruladı. Kız, suratını boynuma gömerek, “Bunun gibi,” dedi tenime. Güldüm. Gergindim, heyecanlanmıştım. Bir gitar gibi hissediyordum kendimi, biri kulaklarımı çevirdikçe çeviriyor, tellerim gerildikçe geriliyordu. Kirpiklerini tenime değdirerek kır-pıştırıyor, kulağıma nefeslerini üflüyorlardı. İnleyip kıvrandım ve dakikalarca geldi gelecek bir hâlde salınarak kaldım, hem de ben dahil kimse orama dokunmadığı hâlde.

İki oğlan, bir kız. Biri benim erkek arkadaşım. Annesiyle babası şehir dışındaydı, biz de onun evinde parti verdik. Limonataya votka karıştırıp içtik ve erkek arkadaşım beni kankasının kız arkadaşıyla yiyişmeye teşvik etti. Çekine çekine biraz öpüştük, sonra bıraktık. Oğlanlar da birbirlerini öpüp ellemeye başladılar, uzun süre izledik onları, sıkılmıştık ama yerimizden kalkamayacak kadar sarhoştuk. Misafir odasında sızdık. Uyandığımda idrar kesem patlayacak gibiydi. Aşağı inip hole doğru telaşla giderken, birinin bir votka limonatayı yere döktüğünü fark ettim. Temizlemeye çalıştım. Karışım, mermer cilasını aşındırmıştı. Erkek arkadaşımın annesi, haftalar sonra külotumu yatağın arkasında bulmuş ve tek kelime etmeden ona teslim etmiş, yıkanmış olarak. Temiz giysilerin o çiçeksi, kimyasal kokusunu nasıl da özlediğimi fark etmek çok tuhaf. Şu anda tek düşünebildiğim şey çamaşır yumuşatıcısı.

Bir erkek. Uzun ince. Öyle ince ki leğen kemiğini seçebiliyorum ve tuhaf bir şekilde seksi geliyor bana bu. Gözleri gri. Gülüşü çarpık. Neredeyse bir yıldır tanıyordum onu, evvelsi Ekim ayından beri, Cadılar Bayramı partisinde tanışmıştık. (Ben kostüm giymemişim; o ise Barbarella kılığındaydı.) Dairesine gidip içki içtik. Gergindi, bana masaj yaptı. Ben de gergindim, o yüzden masaja izin verdim. Uzun süre sırtımı ovdu. Dedi ki, “Ellerim yoruldu artık.” Ben de, “Ay peki,” dedim ve ona döndüm. Beni öpmeye başladı, birkaç günlük sakaldan ötürü yüzü sertti. Maya kokusu vardı üzerinde, bir de pahalı bir tıraş losyonunun üst notaları. Üzerime çıktı, bir süre öpüştük, birbirimizi okşadık. İçimde ne var ne yok hazla ürperiyordu. Göğsüme dokunmak için izin istedi, elini tutup göğsümün üstüne yerleştirdim. Bluzumu çıkardım, bir

damla su belkemiğimden aşağı yuvarlanıyor gibiydi. İşte oluyor, dedim kendi kendime, gerçekten oluyor. İkimiz de soyunmuştuk. Prezervatif takarak üstüme çıktı. Çok canım yandı, daha önce hiç yanmadığı kadar. O geldi, ben gelmedim. Dışarı çektiğinde prezervatifte kan vardı. Çıkartıp attı. İçimde ne var ne yok nabız gibi atıyordu. İkimiz için çok küçük olan bir yatakta uyuduk. Ertesi gün beni arabayla yurda bırakmak için ısrar etti. Yurttaki odama varınca üstümdekileri çıkarıp bir havluya sarındım. Hâlâ onun kokusu vardı üstümde, ikimiz hâlâ berabermişiz gibi, bunu tekrarlamak istiyordum. Keyfim iyiydi, zaman zaman seks yapan ve bir hayatı olan bir yetişkin gibi hissediyordum kendimi. Oda arkadaşım, “Nasıldı?” diye sordu, bana sarıldı.

Bir erkek. Bir erkek arkadaş. Prezervatif sevmezdi, doğum kontrolü uyguluyor muyum diye sormuştu bana, geri çekiliyordu gerçi. Ortalık batardı hep.

Bir kadın. Ne senle ne sensiz tarzı kız arkadaş. Bilgisayar Sistemleri Organizasyonu dersinden sınıf arkadaşım. Kalçasına kadar inen uzun kahverengi saçlar. Umduğumdan daha yumuşaktı. Onu ağızla uyarmak istemiştım ama çok fazla gerildi. Sadece birbirimizi okşadık, dilini ağzımın içine soktu ve o evine gittikten sonra, evimin dinginliğinde üst üste iki kez geldim. İki yıl sonra, işyerimin çakıl kaplı damında seks yaptık. Bedenlerimizden dört kat aşağıda, boş bir sandalyenin karşısında bilgisayarım kod derliyordu. Bittikten sonra başımı kaldırıp bakınca, bitişikteki bir gökdelenin penceresinden takım elbiseli bir adamın bizi izlediğini fark ettim, eli pantolonunun içinde oynayıp duruyordu.

Bir kadın. Yuvarlak çerçeveli gözlük, kızıl saçlar. Nerede tanıştığımızı hatırlamıyorum. Kafamız iyiyken düzüştük, yanlışlıkla elim onun içinde uyuyakalmışım. Şafak sökmeden uyanıp şehrin ta öteki ucunda, 24 saat açık olan bir kafe-restorana kadar yürüdük. Yağmur çiseliyordu ve biz oraya varana kadar sandaletli ayaklarımız soğuktan hissizleşmişti. Pankek yedik. Fincanlarımız boşalınca garsona bakındık, kadın tavana asılı kırık dökük televizyonda flaş haberleri izliyordu. Dudağını ısırmıştı, elinde kalakalmış olan kahve servis sürahisinden muşamba zemine kahverengi damlalar dökülüyordu. Biz de izlemeye başladık ve spiker görüntüden çıkınca ekranda onun yerini, komşu eyalette, California'nın kuzey kesiminde yayılan virüsün yol açtığı semptomların listesi aldı. Sonra yine görüntüye giren spiker, uçak seferlerinin iptal edildiğini, eyalet sınırının kapatıldığını ve virüsün izole edilmiş olduğunu tekrarladı. Garson bize doğru yürürken dalgın görünüyordu. "Orada kimseniz var mı?" diye sorunca başını evet anlamında salladı, gözleri dolmuştu. Ona bir şey sorduğum için kendimi çok kötü hissettim.

Bir erkek. Oturduğum evin hemen yanındaki barda tanıştım onunla. Yatağında bir müddet yiyiştik. Ekşimiş şarap gibi kokuyordu, votka içmişti oysa. Seks yapmaya başladık ama yarısında sertliğini kaybetti. Biraz daha öpüştük. Bana oral seks yapmak istedi ama ben istemedim. O da kızdı ve çekip gitti, giderken ara kapıyı öyle bir çarptı ki çiviyle duvara asılı duran baharatlığım yerinden düşüp paramparça oldu. Köpeğim, yere dökülen muskatın hepsini yalayıp mideye indirince, kusturmak için zorla tuz yedirdim ona. Adrenalinle iyice canlanmıştım, tutup hayatım boyunca yanımda olan bütün hayvanların listesini yaptım —yedi tane, ben dokuz

yaşındayken bir hafta arayla ölen iki kavgacı Siyam balığı dahil— bir de Pho çorbasındaki baharatların listesini. Karanfil, tarçın, yıldız anason, kişniş, zencefil, çekirdek kakule.

Bir erkek. Benden on beş santim kısa. Çalıştığım web sitesinin hızla müşteri kaybettiğini, çünkü bir hastalık salgını sırasında kimsenin fotoğrafçılığın püf noktalarıyla ilgilenmediğini, hem zaten bu sabah işten çıkarıldığımı anlattım ona. Bana akşam yemeği ısmarladı. Arabasında seks yaptık çünkü onun ev arkadaşları vardı ve ben de o sırada eve gidemezdim, neyse elini sutyenimin içine soktu, müthişti elleri, ah o eller ne müthişti hem de yahu, sonunda fazlasıyla ufak olan arka koltuğa geçtik. İki aydır ilk kez orgazm oluyordum. Ertesi gün arayıp telefonuna sesli mesaj bıraktım, çok hoş vakit geçirdiğimi ve yine görüşmek istediğimi söyledim ama beni hiç aramadı.

Bir erkek. Ağır bir iş yaparak kazanıyordu hayatını, tam olarak ne yapıyordu hatırlamıyorum ve sırtında bir boa yılanı dövmesi vardı, yılanın altında yanlış yazılmış Latince bir ifade. İri kıyım bir şeydi, beni kaldırdığı gibi duvara yapıştırarak düzebiliyordu, hayatımda hiç o kadar yoğun bir heyecan yaşamamıştım. Bu yüzden birkaç resim çerçevesi kırmışızdır. Ellerini kullanırdı, ben de tırnaklarımı sırtına geçirdiğim gibi ta beline kadar çizirdim onu, sonra onun için gelecek miyim diye sorardı, cevap verirdim: “Evet, evet, senin için geleceğim, evet, geleceğim.”

Bir kadın. Sarı saç, davudi ses, bir arkadaşımın arkadaşı. Evlendik. İstedğim için mi onunla birlikteydim, yoksa etrafımızdaki dünyada olup bitenlerden korktuğum için mi, hâlâ emin değilim. Bir sene içinde suyu çıktı zaten. Sevişmekten, hatta sohbetten çok ba-

ğırış çağırışla geçer oldu hayatımız. Bir gece öyle bir kavga ettik ki gözyaşlarına boğuldum. Ondan sonra bana düzüşmek isteyip istemediğimi sordu ve daha cevap vermeden soyunuverdi. Onu pencereden aşağı atmak geldi içimden. Seks yaparken ağlamaya başladım. Bitince de o duştayken bavulumu topladım ve arabama atladığım gibi çekip gittim.

Bir erkek. Altı ay sonra, boşanmayı izleyen o puslu ruh hâli içindeyken. Ailesinden kalan son kişinin cenazesinde tanıştım onunla. Matem içindeydim, matem içindeydi. Bir zamanlar kardeşine ve kardeşinin karısıyla çocuklarına ait olan boş evde seks yaptık, hepsi ölmüştü şimdi. Bütün odalarda düzüştük, koridor dahil, gerçi ahşap yer döşemesinde kalçamı oynatamıyordum, sonra da bomboş kalan bir şifonyerin önünde onu elimle uyararak boşalmasını sağladım. Ebeveyn yatağında ata biner gibi üstünde oturuyordum ki tuvalet aynasında kendimi gördüm, ışıklar yanmıyordu ama mehtabın gümüş ışıltısı yansıyordu tenimize, sonra içime geliverdi ve dedi ki, “Ay özür dilerim, çok özür dilerim.” Bir hafta sonra öldü, kendi eliyle kıydı canına. O şehirden taşındım, kuzeye.

Bir erkek. Gri gözlü olan yine. Yıllar var ki görmemiştim. Görmeyeli hayatımda neler olduğunu sordu, ben de olanların bazılarını anlattım, bazılarını anlatmadım. Bekâretimi vermiş olduğum adamın önünde ağlamak istemedim. Yanlış geliyordu işte nedense. Kaç kişi kaybettiğimi sordu, “Annemi, üniversitedeki oda arkadaşımı,” dedim. Annemin ölüsünü benim bulduğumu söylemedim, onu izleyen üç günü, ilk belirtileri saptamak için gözlerimi muayene eden endişeli doktorlarla geçirdiğimi anlatmadım, karantina bölgesinden nasıl kaçtığımı da. “Seni tanıdığım-

da,” dedi, “ne kadar gençtin.” Bedeni tanıdıktı ama yabancıydı da. Daha iyiydi şimdi, ben de daha iyiydim. Seks bitince içimden çıkartırken az kalsın kan görmeyi bekliyordum yine ama yoktu elbette. Aradan geçen yıllarda daha güzel olmuştu, daha da düşünceli. Banyoda lavaboya kapanıp ağlarken kendim de şaşıırıyordum buna. Duymasın diye musluğu açtım.

Bir kadın. Esmer. Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri’nden birinde çalışmış. Bir mahalle toplantısında tanıştık, toplantıda bize, virüs engelleri aşp da bölgemize yayılacak olursa nasıl gıda istifleyeceğimizi ve salgınlara karşı ne yapacağımızı anlatıyorlardı. Evliliğimden beri bir kadınla yatmamıştım, ama bluzunu kaldırmaya başlayınca göğüsleri, ıslaklığı, yumuşacık ağızları nasıl da özlediğimi fark ettim. Sik istedi ille, ben de isteğini yerine getirdim. Sonrasında, dildo kayışının tenimde bıraktığı izlerin üstünde parmağını gezdirirken, aşı geliştirme konusunda şansı yaver giden kimse olmadığını itiraf etti. “Ama bu meret bir tek fiziksel temasla bulaşıyor,” dedi. “İnsanlar birbirlerine hiç dokunmayacak olsa...” Sustu birden. Kıvrılıp yattı yanıma ve uykuya daldık. Uyandığımda dildo elinde, kaptırıp gitmişti, ben de uyuyormuş gibi yaptım.

Bir erkek. Mutfağımda akşam yemeği yapmıştı bana. Bahçemde pek fazla sebze kalmamıştı gerçi ama olanlarla idare etti. Kaşıkla bana yedirmeye çalıştı ama sapından tutup elinden aldım. Yemek fena değildi. O hafta dördüncü kez elektrik kesiliyordu, onun için mum ışığında yedik. Durduk yerde bir romantizm tutturmasına sinir olmuştum. İçimde gidip gelirken yüzüme dokunarak çok güzel olduğumu söyledi, parmaklarından kurtulmak için başımı biraz geri attım. İkinci kez aynı şeyi yapınca elimle çenesinden

tutup sesini kesmesini söyledim. Ānında geldi. Telefonlarına cevap vermedim. Radyoda virüsün bir şekilde Nebraska sınırına dayandığını duyunca anladım ki doğruya gitmem gerek ve gittim de. Bahçemi geride bıraktım, köpeğimin gömülü olduğu toprak parçasını, oturup sinirli sinirli bir sürü liste yaptığım çam masayı (*m* ile başlayan ağaçlar: mango, mimoza, maun, mandalina, manolya, meşe, muz, mersin; yaşadığım eyaletler: Iowa, Indiana, Pennsylvania, Virginia, New York) yumu acık kerestesine nak edilmi  karman  orman harflerle birlikte geride bıraktım. Birikmiş paramı çekip okyanus kıyısında bir kulübe kiraladım. Kansas'ta oturan ev sahibim birkaç ay sonra kira  eklerimi bozdurmaz oldu.

İki kadın. Batı eyaletlerinden gelen sığınmacılar, arabalarına atlayıp hiç durmadan yol almışlar, kulübeme bir buçuk kilometre kala araba bozulana kadar. Kapımı çalıp iki hafta yanımda kaldılar, o sırada araçlarını nasıl tekrar çalışır duruma getireceğimizi d   nd k. Bir gece şarap içip karantinadan bahsettik. Jeneratörü çalıştırmak gerekiyordu ve içlerinden biri bu i i üstlendi. Öteki ise yanıma oturup elini bacaklarımın arasına sokuverdi. Sonunda  p  e  p  e ikimiz de ayrı ayrı geldik. Jeneratör çalışıp ı ıklar yanınca, öteki kadın da yanımıza geldi ve üçümüz aynı yatakta uyuduk. Kalmalarını istediysen de Kanada'ya gideceklerini söylediler, orasının daha güvenli olduğu anlatılıyormu . Beni de götürmek istediler, ben de  akayla karışık, ABD'nin kalesini korumakla görevli olduğumu söyledim. "Hangi eyaletteyiz?" diye sordu biri. "Maine," dedim. Sırayla alnımdan öpüp beni Maine'in koruyucusu olarak takdis ettiler. Onlar gittikten sonra jeneratörü ancak arada bir kullanır oldum, karanlıkta mum ışığında oturmayı tercih ediyordum. Kulübenin eski sahibinden bir dolap dolusu mum kalmıştı.

Bir erkek. Ulusal Muhafızlar'dan. Kapımda ilk belirdiğinde beni tahliye etmeye geldi sanmıştım, meğer firar etmiş. Geceyi evimde geçirebileceğini söyledim, bana teşekkür etti. Gırtlığıma dayanmış bir bıçak ve mememi avuçlayan bir elle uyandım. Böyle sırt üstü yatarak onunla seks yapamayacağımı söyledim. Kalkmama izin verdi, bir ittirdim, kütüphaneye çarpıp kendinden geçerek yere yığıldı. Vücudunu kumsala kadar sürükleyip dalgaların içine yuvarladım. Kendine gelince kum tükürmeye başladı. Bıçağı ona doğrulttum ve kalkıp yürümesini, hiç durmadan yürümesini söyledim, dönüp arkana bakacak olursan işini bitiririm dedim. Söz dinledi ve giderek küçülürken arkasından baktım, gri bir şerit hâlinde uzanan kumsalda koyu renkli bir benekten ibaret kalana kadar baktım, sonunda benek de kalmadı. Bir yıl boyunca gördüğüm son insan o oldu.

Bir kadın. Dinî bir lider, peşinde elli kişilik bir cemaat, hepsi beyaz giyinmiş. Üç gün boyunca onları arazimin kıyısında beklettim, sonra tek tek gözlerini kontrol edip öyle izin verdim kalmalarına. Hepsi kulübenin etrafında kamp kurdu: çimenlerde, kumsalda. Yanlarında erzak vardı, tek ihtiyaçları başlarını koyacaklardı bir yerdi, öyle diyordu liderleri. Giydiği kaftanlarla bir büyücüye benziyordu. Gece çöktü. İkimiz birlikte kampın etrafını yalınayak dolaştık, kamp ateşinin ışıkları kadının yüzünde gölgelerle türlü şekiller yaratıyordu. Suyun kıyısına kadar yürüdük, elimle karanlığı işaret ederek, onun göremediği minicik adayı gösterdim. Elini elimin içine kaydırıverdi. İçki hazırladım ona —“Ev yapımı, yani kaçak içki sayılır,” dedim bardağı uzatırken— ve masaya oturduk. Dışarıdan kahkahalar, müzik, kıyıda dalgalarda oynayan çocukların sesi geliyordu. Bitkin görünüyordu kadın. Göründüğünden

genç olduğunu fark ettim, yaptığı iş onu olduğundan yaşlı gösteriyordu. İçkiden bir yudum alınca yüzünü buruşturdu. “Öyle uzun zamandır yürüyoruz ki,” dedi. “Kısa bir süre için mola vermiştik, Pennsylvania yakınlarında bir yerde, ama bir başka grupla karşılaşınca virüs bize de bulaştı. Uzaklaşmayı başarana dek on iki canımızı aldı.” Uzun uzun, içtenlikle öpüştük. Kalbim güm güm atıyordu, hem de vajinamın içinde. Dudaklarında dumanın ve balın tadı vardı. Grup dört gün benimle kaldı ta ki liderleri bir rüyadan uyanıp yola devam etmelerini gerektiren bir alamet gördüğünü söyleyene dek. Onlarla gitmemi önerdi. Kendimi onun yanında düşünmeye çalıştım, cemaati çocuklar gibi peşimiz sıra gelirken. Reddettim. Yastığımın üstüne bir hediye bırakmış: Başparmağım büyüklüğünde, kurşundan yapılmış bir tavşan.

Bir erkek. Yirmi ya var ya yok, yumuşacık kahverengi saçlı. Bir aydır yürüyormuş. Bekleneceği gibiydi hâli: Tedirgin, kolay etkilenir. Ümitsiz vaka. Seks yaparken hürmetli ve aşırı derecede nazikti. Kalkıp yıkandıktan sonra konserve çorba çıkardım ona. Chicago’yu nasıl katettiğini anlattı, bir uçtan diğerine yürümüş gerçekten, bir zaman gelmiş, artık cesetleri kaldırma zahmetine bile girmez olmuşlar. Bu konuda konuşmaya devam edebilmek için kadehini tekrar doldurması gerekti. “Bunu gördükten sonra,” dedi, “şehirlerin etrafından dolaştım hep.” Virüsün ne kadar geride olduğunu sordum, gerçekten ne kadar, bilmediğini söyledi. “Burası çok sakın gerçekten,” diyerek konuyu değiştirdi. “Trafik yok,” diye açıkladım. “Turist yok.” Ağladı durdu, ağlamaktan bıtap düşüp de uyayana kadar kucakladım onu. Ertesi sabah uyanışta gitmişti.

Bir kadın. Yaşça benden çok büyük. O üç günün geçmesini beklerken, bir kumulun üstünde meditasyon yaptı. Gözlerini kontrol ettiğimde deniz camı kadar yeşil olduklarını fark ettim. Saçları şakaklardan kırışmaya başlamıştı ve kahkahası, kalbimin merdiveninden aşağı haz olup yuvarlanıyordu. Cumbalı pencereden süzülen yarım ışıktaki oturduk, aramızdaki gerilim çok yavaş tırmanıyordu. Üstüme çıkıp beni öperken, camın ötesinde uzanan manzara kıvrılıp bükülüyordu. İçki içtik birlikte, kumsal boyunca yürüdük, ıslak kumlar ayaklarımızın etrafında solgun haleler oluşturuyordu. Artık hayatta olmayan çocuklarını anlattı bana, yeniyetmelik çağında kalbini kıranları, yeni bir şehre taşındığının ertesi günü kedisini uyutturmak zorunda kalışını anlattı. Ben de ona annemi nasıl bulduğumu, Vermont ile New Hampshire arasındaki tehlikeli yolculuğu, gelgit dalgalarının asla durulmadığını, eski karımı anlattım. “Ne oldu?” diye sordu. “Yürümedi işte,” dedim. Boş evdeki o adamı anlattım, menisinin karnı üstünde pırıl pırıl parlamasını, umutsuzluğun havadan avuç avuç toplanabilecek kadar sahici olduğu duygusunu. Gençliğimizin reklam cingıllarını hatırladık, İtalyan dondurmacı zincirinin cingılı vardı mesela, uzun yaz günlerinin sonunda, sıcaktan mayışmış bir hâlde giderdim hep oraya, *gelato* yerdim. En son ne zaman bu kadar çok gülümsediğimi hatırlayamıyordum. Yanımda kaldı. Daha nice sığınmacı geçti kulübenin süzgecinden, bizim süzgecimizden, sınırdan önceki son duraktık biz, karnını doyurduk onların, çocuklarıyla oyunlar oynadık. Giderek tedbiri elden bırakır olduk. Bir sabah uyanıp da havadaki değişimi fark edince, bunun olacağı belliydi diye düşündüm. Kanepede oturuyordu. Gece kalkıp çay yapmıştı. Ama fincan elinden düşmüş, yerdeki sıvı birikintisi soğumuştur bile. Televizyondan ve gazetelerden, sonra broşürler-

den, sonra radyo yayınlarından ve sonra kamp ateşinin etrafındaki fısıltılardan öğrendiğim semptomları tanıdım. Derisi, çok sayıda bereden mosmor olmuştu artık, göz akları kırmızıya dönmüştü ve tırnaklarının kenarında dağılmaya başlamış etlerden kan sızıyordu. Yas tutacak vakit yoktu. Aynada yüzümü kontrol ettim, gözlerim normaldi daha. Acil durum listeme ve malzememe baktım. Çantamla çadırımı alıp kayığıma atladım ve adaya doğru kürek çekmeye başladım, kulübeye geldiğimden beri erzak yığdığım bu adaya doğru. Su içtikten sonra çadırımı kurdum ve listeler hazırlamaya başladım. Anaokulundan başlayarak bütün öğretmenlerim. Çalıştığım bütün işler. Oturduğum bütün evler. Sevdiğim bütün insanlar. Beni muhtemelen sevmiş bütün insanlar. Önümüzdeki hafta otuz yaşına basacağım. Rüzgârdan kumlar doluyor ağzımın içine, saçlarımın arasına, defterimin arasına, deniz çırpıntılı ve boz renkli. Onun da ötesinde kulübeyi görebiliyorum, uzak kıyıda bir nokta. Virüsün ufukta güneş gibi doğduğunu görebilirim diye düşünüyorum hep. Biliyorum ki dünya dönmeye devam edecek, üstünde hiç insan olmasa da. Belki biraz daha hızlı döner.

ANNELER

Orada işte, samanı andıran saçları, kendini salıvermiş eklemleri, yağmuru hiç bilmemiş toprak misali boydan boya bir çatlakla kaplı dudağıyla duruyor verandada. Kollarında bir bebek: Cinsiyetsiz, kırmızı, hiçbir ses çıkarmıyor.

“Bad,” diyorum.

Bebeği kulağından öpüp bana uzatıyor. Kolları bana uzanınca ırkiliyorum ama yine de bebeği alıyorum.

Bebekler sandığınızdan ağır olur.

“Senin o,” diyor Bad.

Bebeğe bakıyorum başımı eğip, o da bana bakıyor Japon böceği gibi ışık saçan, kocaman açılmış gözleriyle. Parmakları kıvrılıp görünmez saç lülelerini kavıyor, minicik sivri tırnakları derisine batıyor. Bir duygu çöküyor üzerime, ancak-bir-bardak-biraderinliğinde bir duygu, kapana-kısıldıktan-sonra-çırpınmak-nafile duygusu. Başımı kaldırıp Bad’e bakıyorum.

“Nasıl benim?”

O da bana bakıyor. Öyle bir bakış ki hem de, tarif edilemeyecek kadar aptal olduğumu düşünüyor olmalı veya onunla kafa bulduğumu veya ikisini birden.

“Hamile kaldım. Ve bebek doğdu. Senin o.”

Beynim dönüp dolaşıp yine bu cümleye geliyor. Aylardır karmakarışık kafam. Postadan çıkan zarflar mutfak masasının üstüne hiç açılmadan yığılmış; giysilerim, bir zamanlar bal dök yala देनेcek yer döşemesinde dağ gibi birikmiş. Rahmim, kasılmalarla protesto ediyor bu durumu, onun da akli karışmış.

“Bak,” diyor Bad. “Her şeyi ancak bir yere kadar üstlenebilirim. Ondan fazlası elimden gelmez. Tamam mı?”

Katılıyorum buna ama onunla aynı çizgide akıl yürütmede bir yanlışlık var sanki. Tehlikeli.

“Her şeyi ancak bir yere kadar üstlenebilirsin,” diye tekrarlıyorum yine de.

“Güzel,” diyor Bad. “Bebek ağlarsa acıkmıştır veya susamıştır veya kızmıştır veya huysuzluğu tutmuştur veya hastadır veya uykusu gelmiştir veya paranoyaklık yapıyordur veya belki de kıskançlık veya bir şeyler planlamıştır ama her şey korkunç ters gitmiştir. Her neyse işte icabına bakman gerekiyor, böyle bir şey olursa yani.”

Başımı eğip bebeğe bakıyorum yine, şu anda ağlamıyor ki. Uykusu gelmiş gibi gözlerini kırıştırıyor, acaba yanıp kül olmadan önce dinazorlar da böyle göz kırıştırıyor muydu, diye düşünür buluyorum kendimi. Bebek rahat, kendini bırakmış —bu da vücut ağırlığının, mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha artması demek— başını göğsüme yaslayıyor. Hatta dudaklarını büzüyor biraz, meme emebileceğini düşünürmüş gibi.

“Ben annen değilim bebecik,” diyorum. “Seni emziremem ki.”

Öyle hipnotize ediyor ki beni, giderek uzaklaşan ayak seslerinin, otomobil kapısının gıcırtyla açılıp pat diye kapanmasının farkına varmıyorum. Ama işte Bad gitti bile ve ilk defa, o gittikten sonra yalnız değilim.

İçeri girince aklıma geliyor, bebeğin adını bile bilmiyorum daha. Yerde duran küçük bez torbanın ne zaman geldiğini de hatırlamıyorum. Mutfğa gidiyor, içine göçüp duran bir bambu sandalyeye oturuyorum. Sandalyenin kucağında bebekle otururken kırılabilceğı geliyor aklıma, kalkıp mutfak tezgâhına dayanıyorum.

“Merhaba bebecik,” diyorum bebeğe.

Göz kapakları açılıyor ve yüzümü sımsıkı tutuyor bakışlarında.

“Merhaba bebecik. Adın ne senin?”

Bebek cevap vermiyor ama ağlamıyor da, şaşıırıyorum buna. Ben yabancıyım. Daha önce hiç görmedi beni. Ağlıyor olsa, bu beklenmeyecek şey değil, çeşitli nedenleri olabilir. Peki ağlamaması ne demektir? Korkuyor mu acaba? Korkmuş gibi bir hâli yok. Belki bebekler korkuyu bilmiyordur.

Bir şeyler planlıyor gibi bir hâli var.

Kokusu temiz ama kimyasal. Onun da ardında, belli belirsiz bir süt kokusu, sıyrıp geçmiş gibi, organik ve kekremsi. Bebeğin burnu akıyor biraz, silmek için kılını kıpırdatmıyor.

Bir şangırtı, arkasından tiz bir çığlık. Yerimden sıçırıyorum. Bebek elini uzatıp meyve kâsesindeki muzlardan birini kavrarken yarım düzine armudu yerinden ediyor. Sert armutlar yuvarlanıyor, fazla olmuşları patlıyor. Şimdi korkmuş görünüyor işte bebek. Avâz avaz ağlıyor. Bebek kafasındaki o yumuşak noktayı öpüp yan odaya götürüyorum onu.

“Şışış, bebecik.”

Ağzı dipsiz bir mağara, oraya inen ışık da, düşünce de, ses de bir daha geri gelmiyor. “Şışış, bebecik.” Bad niye adını söylemedi sanki?

“Şışış, ufaklık, Şışış.” Başım zonkluyor bu sestten. Bebek yüzünün iki tarafında, birbirinin tıpkısı damlalar gözden başlayıp kulağa doğru yuvarlanıyor. “Şışış, ufaklık, Şışış.”

Bir anlık bir esinti geliyor, dışarının tozunu içeri savuruyor. Sokak kapısının içindeki tel kapı pat diye açılıyor. Ben sıçırıyorum. Bebek haykırıyor.

David ile Ruth evlenirken geleneksel Katolik komünyon ayini yaptılar. Ruth'un duvağı yüzünü örtmüştü ve kilisede ilerlerken gelinliğinin eteği pat pat yere çarpıyordu. Kadınların topuzlarının tepesine oturmuş şapkalar ve tül peçelerden bir derya dalgalanıyordu salonda, çiftin isteği doğrultusunda. Güzel ve kadim bir merasim oldu, bin yılların geleneğine bağladı çifti.

Resepsiyonda, beline enli kuşak bağlamış bir kadın sıyırıp geçti beni. Ağzımdaki yiyeceği çok dikkatli çiğner oldum. Daha önce neredeyse fark etmemiştim; eş dost ve akrabadan oluşan o kalabalığın içinde ufak tefek bir adam olarak kaydedebilirdi beynim onu. Ama çıkık elmacık kemikleri ve ancak bir kadının yapabileceği gibi zemindeki görünmez bir çizgiye basarak adım atması onu ele veriyordu. Eğlence sürüp giderken gözüm üzerindeydi hep —kadehler havaya kaldırılırken, tavuk dansı boyunca, Ruth'un on iki yaşındaki kuzeni kış üstü yere düşüp rezil olarak babasını çok üzerken— nitekim dans pisti boşalınca, musline sarılmış beyaz Noel ışıklarının altında belirdi kadın, yakasını açtı, giysisinin kolalı kollarını sıvadı ve dans etmeye başladı.

Düğünlerin kadınları aşka getirdiğini duyardım hep, bunun anlamını ilk kez kavırıyordum. Kadın sert, insafsız, eril bir soğukkanlılıkla hareket ediyordu, nasıl bir özgüven içinde hem de, salonda başka herhangi bir şeye gözümün kayması imkânsızdı. Sırılsıklam olmuşum. Kendimi yetersiz, fazla terlemiş, açıklanması imkânsız biçimde acıkmış hissediyordum.

Bana yaklaşırken kalbim yavaşlamaya başladı. Beni tutup döndürdü, iyi bir *swing* partnerinden bekleneceği gibi: Kendinden emin, hareketlere hâkim. Bırakıverdim kendimi, kontrolsüz kahkahalar arasında. Yerçekimi ortadan kalkmıştı.

Sonradan, öyle yavaş dans ettik ki pekâlâ kıpırdamadan duruyor da olabilirdik pistte. Başını kulağıma doğru eğmişti.

“Gördüğüm en güzel eller seninkiler,” dedi.

İki gün sonra aradım onu, daha önce ilk görüşte aşka da kısımete de hiç bu kadar kesin biçimde inanmamıştım. Hattın öbür ucunda kahkahasını duyunca içimde bir şey ardına kadar açılıverdi ve onun girmesine izin verdim.

Bu bebeğin kafası hoşuma gitmedi, çünkü çürümekte olan bir meyveyi andırıyor. şimdi anlıyorum bunu, bu sonsuz ses çölünün ortasında. şeftalinin üstündeki o yuvarlak yumuşak nokta gibi, hani parmağınızı bastırınca gömülüverir ya ve hiçbir şey sormadan etmeden, teklifsiz bastırabilirsiniz parmağınızı. Öyle bir şey yapacak değilim ama yapmak istiyorum, o kadar kuvvetli bir istek ki bu, bebeği indiriyorum kucağımdan. Daha yüksek perdeden haykırmaya başlıyor. Tekrar kucaklayıp bedenime yaslıyorum, “Seni seviyorum bebecik, canını acıtmam asla,” diye fısıldıyorum kulağına, oysa ilk söylediğim şey yalan, ikincisi de yalan olabilir, o kadar emin değilim yani. Onu koruma dürtüsü olmalı içimde ama aklım fikrim o yumuşak yuvarlakta, öyle bir yerde ki denesem bebeğin canını acıtabilirim, öyle bir yerde ki istesem canını acıtabilirim.

Tanışalı bir ay olmuştu ki Bad, üstümde ata biner gibi otururken cam bir şişeyi dolduruyordu; parmağıyla hafif hafif içeri itiyordu

otu. Çakmağı hafif eğerek yakıp dumanı içine çekince bedeni görünmez bir kavis boyunca kıvrıldı ve bir hayvanın dört ayağı duman olup çıktı ağzından, teker teker.

“Hiç denemedim,” dedim ona.

Pipoyu bana uzattı, avcuyla çanağından tutarak yaktı. İçime çektim; soluk borumdan aşağı bir şey iniverdi, öyle bir öksürük tuttu ki ağızımdan kan geldiğinden emindim.

“Gel böyle deneyelim,” dedi. Bir nefes çekip ağzını ağızıma yapıştırdı, insanı çarpan bir dumanla doldurdu ciğerlerimi. İçime çektim, hepsini, arzu bedenimi delip geçen bir oktu şimdi. Birlikte bir noktada asılı kalmıştık ve orada oyalanırken bütün benliğimin gevşeyiverdiğini hissediyordum, zihnimse sol kulağımın oralarda bir yere doğru çekiliyordu.

Eski oturduğu mahalleyi gösterdi bana, öyle bir kafa yapmıştı ki ot, ancak çocuk gibi elimden tutarsa yürüyebiliyordum ve sonra Brooklyn Müzesi’ne gittik, orada hiç sonu gelmiyormuş gibi görünen upuzun bir masa vardı, ne anlamlarla yüklü tabaklar çiçeklenmişti üstünde, ta İlk Tanrıça’ya aittiler, Virginia Woolf’a. Küçük Rusya’da bir yerlerdeydik, bir *drugstore*’a daldık, sonra da plaja gittik, tek hissedebildiğim eliydi, bir de ayaklarımı sıcacık sarmalayan kumlar.

“Sana bir şey göstereceğim,” diyerek, gün batarken Brooklyn Köprüsü’nde yürüttü beni.

Birkaç gün takıldık birlikte. Arabayla Wisconsin’e gidip Jellyman’i* görelim dedik ama ölmüş meğer. Dönüp okyanusa doğru ilerledik biz de, Georgia açıklarında bir adaya. Çorba gibi

* Wisconsin’de *Jelly Belly Haribo* imalatçısının özellikle çocuklar için düzenlediği fabrika turları kastediliyor, ancak tesis kapanmış. (ç. n.)

sıcacık sulara bıraktık kendimizi. Kucakladım onu, suyun kaldırma gücü sayesinde o da beni.

“Okyanus,” dedi, “sevicilerin şahı. Biliyorum ben.”

“Ama tarihte yeri yok,” dedim.

“Yok,” dedi. “Zamanda ve mekânda var ama.”

Bunun üzerinde düşündüm doğrusu. Bacaklarımı hafif hafif açıp kapıyordum suyun içinde. Dudaklarımda tuz tadı vardı.

“Evet,” dedim.

İleride, boz renkli yuvarlak bir şeyler çıkıverdi suyun üstüne. Aklıma ilk köpekbalıkları geldi, bedenlerimizin kıymaya dönüşmesi canlandı gözümün önünde.

“Yunuslar,” dedi soluğunun arasından, sonra aynı hareketi yaptı.

Daldık. Onun yaşı benden çok büyüktü ama ender olarak aklıma getirirdi bunu. Herkesin içinde elini bacaklarımın arasına sokup en karanlık hikâyesini anlatır, sonra benimkini sorardı. Ömrüme kızgın demirle vurulmuş bir damga gibi düşünürdüm onu, Pompeii kadar değişmez bir damga.

Beni yatağa itip leğen kemiğimden güç alarak dimdik dururdu. Bacaklarımın arasında öyle tutardım onu, orada kalmasını isterdim, ağırlığını, üzerime çöken berraklığı hissetmek isterdim. Giysilerimizi sıyrıp atardık çünkü ikimizin arasında işleri yoktu. Solgun ve pürüzsüz cildini seyrederdim, vulvasından yayılan pembe şoku seyrederdim ve onu ağzından öperken bedenimin fay hatlarında depremler başlardı ve düşünürdüm kendi kendime, Şükürler olsun ki ikimiz çocuk yapamayız. Çünkü içimde öyle bir şeyi ele geçirmişti ki beni onun yatağından, ağzından, vajinasından ve bütün açıklarından ve derin sesinden alıp yuva kurma fantezilerimin, ilk ortak hayalimizin göbeğine atıvermişti: Kirkwood’daki

Uptown Caf , bir bebeğin, bizim bebeğimizin durmadan agugugu eden ağzından yumuşacak, mini mini *gnocchi* parçalarını silmemiz. şakayla karışık Mara adını verirdik ona, ilk söylediği kelimelerden, komik saçlarından, kötü huylarından bahsederdik. Mara kızı. Mara, bizim kızımız.

Tekrar Bad'ın yatağındaydık, saadet yatağında, elini içime sokuyordu ki çekildim, ben kendimi çektikçe o itti, a ıldım sonuna kadar ve daha kendi kendine elini bile sürmeden geldi; buna tepkim, dilimin tutulmasıydı, şöyle geçirdim içimden: şükürler olsun ki ikimiz  ocuk yapamayız. Aklımız başımızdan gidene kadar ve sonsuza kadar d z şebiliriz ve birbirimizin içine gelebiliriz, hem de prezervatif veya hap olmadan, korku da, ayın belli günlerinde pazarlık etme mecburiyeti de veya elinde o şaşsal beyaz çubukla banyo dolabına yaslanıp bekleme de olmadan, şükürler olsun ki ikimiz  ocuk yapamayız. Sonra bana "Hadi gel, benim için gel, içime gel," dediğinde, şükürler olsun ki ikimiz  ocuk yapamayız.

 kimiz  ocuk yaptık.  şte bakın.

 şıktık birbirimize, geleceğimize dair hayallerim vardı. Indiana ormanlarının göbeğinde bir ev. Bir zamanlar rahibe manastırı olan eski bir şapel: Topluca dua ederken omuzlarını birbirine yaslayan, iffet yemini etmiş olan ve birbirini kız kardeş sayıp Hemşire diyen rahibeler barınmış burada. Dış cephesi taştan, kuru sıva zar zor yetmiş belli ki, arada sızıntı yapıyor. Eski bahçelerde dolambaçlı daracık patikalar, yeni bahçede toprağı altüst edip bir şeyler ekmişiz içine, bakarsak büyüyecek şeyler. Daire şeklinde kocaman bir vitray, boyum kadar, pembe renkli f me camdan ince kesilmiş şeritlerle sarkık bir çiçeği betimliyor, ağlayan kalpler çiçeğini; panellerinden ikisi zamanla  atlamış.

Sonra bir mutfak, koyu renkli ahşap dolaplarını açınca uzun ayaklı şarap kadehleri çıkıyor ortaya, tikağacından kutuların içinde kararmış çatal bıçak, üstüne yirmişer galonluk tencere ve kazanlar yığılmış bir ocak, yıllar geçtikçe güzel veya ironik bulduğumuz altı düzine büyük kahve fincanı, kenarlarında çentikler açılmış yığınla tabak, asla gelmeyecek misafirler için güzel bir takım. Hemen yanı başımızda ufak bir masa, üstünde boş bir hasır sepet, boyasız ve sağlam çeşit çeşit sandalye ve pencereden giren ışığın içinde hapsediği dizi dizi kavanozlar, etiketleri soyulup atılmış, inatçı bir parmak tutkallarını da kazımış, yeniden kullanma kararlılığı bu.

Masanın ilerisinde bir altar, üstünde Billie Holiday ve Willa Cather ve Hypatia ve Patsy Cline için yakılmış mumlar. Onun yanında, bir zamanlar üstünde Kitab-ı Mukaddes olan eski bir rahle, şimdi bizim eski bir kimya kitabından bozma Lilith Kitabımızı taşıyor. Sayfalarında kendi yortu takvimimiz var: Azize Clementine ve Bütün Hac Yolcuları; * Azize Lorena Hickok ile Azize Eleanor Roosevelt'in yortuları yazları, safir yüzüğü temsilen mavi yabancılığını kutlanır; † Azize Juliette Kandili naneli ve bitter çikolatayla eda edilir; ‡ Şairler Yortusu'nda, bahçenin marul ekili olan kısmında Mary Oliver'ın şiirleri okunur, Kay Ryan'ın şiirleri bir tabak sirke ve zeytinyağı ile, Audre Lorde'unkiler hıyar ekili alanda, Elizabeth Bishop'unkiler de havuçlara okunur; Patricia Highsmith'in Ârş-ı Âlâ'ya Yükselişi Yortusu'nda tereyağında sarmı-

* Clementine, New York'un aynı adı taşıyan ünlü bir giyim mağazasına, "hac yolcuları" da güneş gözlüğü markası Wayfarer'a gönderme. (ç. n.)

† Eşcinsel gazeteci Lorena Hickok, ABD Başkanı Roosevelt'in karısı Eleanor'la röportaj yapmaya gidince ona âşık olmuş, aralarındaki dostluk geliştikçe, bağlılığının simgesi olarak safir bir yüzük hediye etmişti. (ç. n.)

‡ Kanadalı çikolata zinciri Juliette et Chocolat'ya gönderme. (ç. n.)

sak terbiyeli salyangoz pişirilir ve sonbahar ateşi yanarken yüksek sesle okunan serüvenler en heyecanlı yerinde kesilir; Frida Kahlo Miraci'nda ise otoportreler ve kostümler vardır; Shirley Jackson'ın Tapınağa Takdimi, şafakla beraber başlayıp günbatımına kadar süren bir kış bayramı olup kaybolmuş süt dişleri ve taşlarla bir şans oyunu oynanarak kutlanır. İşte bir kısmı kendi kitaplarıyla, bizim küçük dinimizin büyük ve küçük arkanaları.

Buzdolabında: hıyar turşusu ve yeşil fasulyelerle dolu bir sürü nervürlü kavanoz, biri taze öbürü ekşimiş süt için iki cam süt kabı, bir kutu kaymaklı süt, erkekler çağından kalma olup hâlâ atmadığım doğum kontrol hapları, neredeyse siyaha dönmüş bir patlıcan, bir kalıp sabunu andıran kutusuyla acırga, zeytin, yürek gibi kütür kütür tatlı İtalyan biberi, soya sosu, paket kâğıdının kuru kıvrımları arasında gözden ırak kalıp utanç verici bir biçimde akmış kanlı antrkot, peynir kutusunda kendi sütsü suyunda yüzen taze mozzarella topları ve tozu andıran beyaz bir maddeyle kaplı salam —ki Bad meni koktuğuna yemin ediyor—, sonra çürümeye yüz tutmuş ve hâliyle kompost yığınının *gidecek* olan pırasalar, karamelize edilmiş soğan, yumruk büyüklüğünde taze soğan başları. Dondurucu kısmında ise her tarafı çatlak plastik buz kapları duruyor, buz küpleri kabarıp kıyılardan taşmış, sonra bahçedeki fesleğenden yapılmış pesto, bütün sağlık uyarılarına rağmen çiğ yenecek olan kurabiye hamuru. Mutfak dolaplarını açınca yine bir sürü kalabalık, sızma zeytinyağı, yarım düzine şişe ki bazılarının içinde biberiye ormanları ve kabuğu soyulmuş tombul sarmısak dişleri var, kaç kere silinirse silinsin şişesinin dışındaki yağ parıltısı asla geçmeyeceğe benzeyen susam yağı, yarı beyaz mum katılığında, yarı plazma kıvamında hindistancevizi yağı, teneke kutular dolusu börülce ve kremalı mantar çorbası, kutular dolusu

badem, ufak bir bez torbada çiğ organik dolmalık fıstık, bayatlamış tuzlu kraker. Tezgâhın üstünde yumurtalar, kahverengi veya soluk yeşil, benekli veya yamuk. (Biri bozulmuş ama görüntüsünden anlaşılmıyor; ancak bir bardak suya koyarsanız belli olur, bayatsa cadı gibi suyun üstüne çıkar.)

Yatak odasında çift kişilik bir karyola, taştan engin bir okyanusun ortasında bir sal. Etajerin üstünde bir ampul yuvarlanıyor, kulağınıza tutup sallarsanız kırık filamanın cama çarptıkça çıkardığı tıngırtı duyulur. Eski şarap şişelerine ilmek ilmek kolyeler dolanmış, cam karaflar buzlu camdan tapalarla susturulmuş. Başucundaki komodinin çekmecesini çekince ortaya... Kapat lütfen şunu. Banyodaki aynanın üstünde rimel lekeleri, Bad çok fazla yaklaşıyor aynaya, nefesinin buğusu aynanın yüzeyinde amip gibi bir yayılıp bir büzülüyor. İnsan asla bir kadınla *birlikte* yaşamaz, bir kadının içinde yaşar, babamın erkek kardeşime böyle dediğini duymuştum birinde, gerçekten de öyleydi, aynaya bakarken, onun koyu rimelle çevrelenmiş gözlerinden dışarı bakar gibi olurdunuz.

Kapının dışı tabiat. Ağaçların tepesinde gökyüzüne uzanan kemerlerin oluşturduğu baş döndürücü, nefes kesici katedral, o ağaçlar ki bahar gelince dallarından neon yeşili fışkırır; baştan aşağı tomurcuk, sonra çiçek. Ansızın boşalan yağmurlarla narin yapraklar saplarından kopar ve pırıl pırıl kalın bir halı olup toprağı döşerler. Birbirine dolanmış dallar arasında kuş yavruları —yarı pişmiş karides gibi grili pembeli, kemikleri kuru spagetti kalınlığında— cırlı cırlı bağırılar annelerine.

Sonra yaz aylarının dumanlı uğultusu, hava çığlıklar ve vınlamalarla dolar. Cırcırböceklerinin düşmanı eşekarıları, en zayıf böcekleri kapıp iğneleriyle kıpırdıyamaz hâle getirir, sonra bedenlerinin ağırlığını ve camdan kanatlarını yukarılara, yukarıla-

ra, oradan da başka bir yere taşırılar. Ateşböcekleri sarhoş sarhoş karanlıkta yalpalar. Ağaçlar yaprakla dolarak kopkoyu bir yeşile bürünür, kendi aralarında kıvrımlar, katlar oluşturup sırları saklar ve ancak dallarını gök gürültüsü insafsızca koparır, yıldırımların beyaz alevi yakarsa parçalanır koru.

Sonra güz, ilk güz, bizim ilk güzümüz, balkabağından yapılan ilk yemek, kalın kazaklar, yanan sobanın kokusu, ağır yorganların altından çıkamamalar, İzci Kız olduğum günleri hatırlatan duman kokusu, on iki yaşındayken ve benden nefret eden kızlarla kamp yaparken. Yapraklar alev almıştır artık; renk, yeşili bir hastalık-mışçasına yakıp yok eder. Daha daha yağmur, yapraklardan yeni bir halı: Papatyanın sarısından, nar tanelerinin kırmızısından, taze soyulmuş havucun turuncusundan. Tuhaf akşamlar yaşanır, güneş batsa da yağmur yağmaktadır ve gökyüzü altın ve şeftali rengi ama aynı zamanda ciltteki bir bere gibi grili morludur. Sabahları incecik bir pus kaplar koruyu. Bazı geceler kan kırmızı bir dolunay belirir ufukta ve bir başka gezegenin güneşiymişçesine bulutları boyar.

Sonra kuru ve kıvrık, trilyonlarca incecik ayak üzerinde ağır ağır yaklaşması ölümün, milim şaşmaz kusursuzlukla kıvrıla kıvrıla kış yırtıcıları, akla hayale gelmeyecek kadar kelleşmiş toprak, rüzgârın uğultusu, yaklaşan karın kokusu. Gece boyu yağın tipi, ormanda da karanlıkta da ışık veren hiçbir şey yok artık, pencerenin öbür tarafından ışılan bir el feneri varsa ancak usul usul inmekte olan tombul kar tanelerini görebilirsiniz, o da, fenerin ışığının düşmediği yerlere konup da yok olmadan hemen önce. İçerideyse kuruyup çatlamış, kaşınıtlı ciltler, sırtlara sarmallar hâlinde sıkılan serin nemlendirici. Çıglıkları susturarak sevişme, yorganın altındaki sıcak hava ceplerinde birbirine sarılma. Sabah olunca kapıları ardına kadar açarız, hiç istemedikleri bir dünyaya hohlaya poflaya

zorla adım atan, sarınıp sarmalanmış iki beden. Tutan kar yığıldıkça doğanın nüanslarını birer tümseğe dönüştürmüş, perspektifi kaybetmemek gerektiğini hatırlatıyor bu bize, her şeyin bir mevsimi olduğunu, zamanın geçip gittiğini ve bir gün bizim de geçip gitmiş oluvereceğimizi hatırlatıyor. Ormanın kıyısında, Mara'nın ufacak elleri tek parmaklı eldivenlerin içinde karikatür gibi, kabarık anorağının fermuarı o küçük burnuna kadar çekili, incecik kumral saçlarını yün beresi koruyor ve sağ olduğumuzu, hayatta olduğumuzu hatırlatıyor bunlar bize, her zaman birbirimizi sevdiğimizi, çoğu zaman birbirimizden hoşlandığımızı ve kadınların bu dünyaya, nefes alıp verir gibi çocuk getirebileceğini hatırlatıyor. Mara kollarını uzatıp yukarı kaldırıyor, bize değil, görünmez bir varlığa, bir sese, bir geçmiş zaman rahibesinin gölgesine, biz ölüp gittikten çok sonra bu ormanda şehir kuracak olan bir uygarlığın henüz var olmayan hayaletlerine. Yukarı uzanıyor Mara, biz de ona doğru yürüyüp ellerinden tutuyoruz.

Bebeğimiz ağlıyor. Kollarıma alıp havaya kaldırıyorum onu. Yemek verilemeyecek kadar küçük, diye düşünüyorum. Çok küçük; gövdesini kalçamın üstünde dengeleyerek yarı boş buzdolabına bakıyorum, kadifemsi yüzeyleriyle yemek artıklarının doldurduğu plastik kapları, ağzı alüminyum folyoyla kapatılmış konserve kutuyu kenara itiyorum. Bir kavanoz dolusu elma püresi buluyorum ama onun ağzına göre kaşığım yok. Parmağımı elma püresine batırıp uzatıyorum; var gücüyle emiyor. Elimi başının tepesine koyuyorum; bebe yağı sürülmüş narin tenini öpüyorum. Burnundan derin bir nefes alarak iç geçirirken, elma püresi kabarcıklar hâlinde ağzından fışkırıyor.

“Yumurta?” diye soruyorum ona.

Hapşırıyor.

“Elma? Köpek? Kız? Oğlan?”

Bebek bana da Bad'e de benziyor: Benim sivri burnumu ve kahverengi saçlarımı almış, somurtuşu da benimki gibi, Bad'inse yuvarlak çenesini ve yapışık olmayan kulak memelerini. Ağlarken ağzını kocaman açınca aynı Bad. Susuyorum, Bad'in yanımda olmadığı fark ettiğim hâlde, bu şakayı duyamayacak, o sırada yaptığı işi bırakıp tek kaşını kaldırarak bana bakamayacak, belki kızımızın yanında böyle konuştuğum için beni haşlayamayacak, hatta kafama bir bardak atamayacak olduğunu bildiğim hâlde, böyle bir şakanın yaratabileceği tehlikeyi düşününce beynim zonkluyor.

Boştaki elimle telefonumu cebimden çıkarıp tuşluyorum. Öteki uçta Bad'in sesi mekanik yankılarıyla yeni oyuklar açıyor içimde. Biip. Mesaj bırakıyorum.

Söylediğim: “Niye bana getirip bıraktın bunu?”

Söylemek istediğim: “Az kalsın gömecekti beni bu, ama gömemedi. Öncekinden de güçlü hâle getirdi. Senin sayende daha iyi, daha güçlü bir insanım şimdi. Teşekkür ederim. Seni sonsuza dek seveceğim.”

Galiba çok fazla şey istedim ondan. Çok fazla şey talep ettim.

“Seni seviyorum,” diye mırıldanıp dururdum uykuda, uyanırken, saçlarına, ensesine.

“Lütfen öyle deme bana,” diye uyardım onu. “Ben seninle asla öyle konuşmam.”

“Sadece seni istiyorum ben, yemin ederim,” derdim, paranoya enfeksiyon gibi yayılırken sesine.

İmkânsız şeylerin gerçekleşeceği bir dünyaya inanıyorum ben. Gaddarlığın, kabalığın üstesinden sevginin gelebileceği, sevginin

bunları etkisiz hâle getirebileceği, hiç olmamış, hiç yaşanmamış gibi yeni ve güzel bir şeye dönüştürebileceği bir dünyaya inanıyorum. Sevginin doğaya baskın geleceği bir dünyaya.

Bebek emiyor. Neyi, bilmiyorum. Ama emiyor işte mememi. Dişetlerinin arasına sıkıştırıyor, canım yanıyor ama bırakmasını istemiyorum, çünkü onun annesiyim ben ve bu da onun ihtiyacı olan şey, sahici olsun olmasın. Isırıyor, acıdan bağıriyorum ama öyle küçük ki bırakamam onu.

“Mara,” diye fısıldıyorum. Bana bakıyor, dosdoğru bana, adını bilirmiş gibi. Dudaklarımı alnına bastırıp hafif hafif sallıyorum onu, arada usulca nefes alıyorum ağzımı açıp. Gerçek o, gerçek, fiziksel varlığıyla kollarımın arasında, kokusu temiz ve taze. Yanılıyor olamam. Daha bir kız çocuğu değil o, bir ucube de değil, hiçbir şey değil. Bebek sadece. Ve bizim.

Yatağımlı bir köşeye itip Mara’ya beşik hazırlıyorum. Nakışlı ufak kırlentlerden duvarlar dikiyorum. Yatırıyorum onu.

Yine haykırmaya başlıyor. Hiçbir yerden gelmiyor bu haykırış ve sonsuza gidiyor, denizin üstündeki ufuk çizgisi kadar düz. Giderek incelmiyor, yükselip alçalmıyor, bebek nefes almak için ara vermiyor, sağa sola savurduğu elleri yüzüme çarpıp çiziyor biraz. Yatağa yatırıyorum onu.

“Mara,” diyorum. “Mara, lütfen yapma, n’olursun,” ama susmuyor, uzadıkça uzuyor. Saatlerce yatakta yanına uzanıp sallıyorum onu, haykırışı odayı doldurmuş artık, beynimden silmem mümkün değil, bebeğin taze kokusunun yerini ise kor kızıl bir sıcaklığın kokusu almış, üstünde hiçbir şey pişmeden yanan elektrikli ocak gibi. Minik ayaklarına dokunuyorum, haykırıyor; ağzımı göbeğine dayayıp port-port diye komik sesler çıkarıyorum, haykırıyor

ve içimde bir şeyler kopuyor; iyi bir duruş sergiledim ama artık duramayacağım.

Bad telefonda bana avaz avaz bağıırken, yandaki tuvalette bir öğretmen duymuştu. Yanda olduğunu biliyordum, topuklu ayakkabılarını görüyordum seramik döşemede. Bad'ın sesi boğuklaşıp soğuklaşıp ve gaz sızıntısı gibi telefondan dışarı yayılırken, yan kabinde onun soluğunu duymuştum. Ben gidene kadar bekledi kalkmak için. O gün öğleden sonra koridorda karşılaştığımızda, rahatsız bir şekilde konuyu açarken elindeki tükenmez kalemin kapağıyla oynayıp duruyordu.

“Sanıyorum,” dedi, “yani demek istediğim, bu normal değil. Sizin için endişeleniyorum.”

“İlginize teşekkür ederim,” dedim.

“Yani demek istediğim, eğer sesi hep böyle çıkıyorsa, size hâlâ bir şey var gibi gelse bile hiçbir şey yok demektir.” Kalemin kapağı kazayla düştü elinden, uzun koridorda yuvarlanıp gitti. “Sizin için bir yeri falan aramamı isterseniz haber verin, olur mu?”

Başımı sallayarak olurladım, o da yürüyüp gitti. Köşeyi dönüp gözden kaybolurken ben hâlâ başımı sallıyordum.

Mara bir an durup nefes alıyor. O kadar çok zaman geçti ki pencerenin dışında gökyüzü aydınlanmaya başlıyor artık. Yine alıp götürüyor beni Mara, bütün benliğimi gözlerine hapsediyor, bütün utancımı ve acımı ve anneleriyle ilgili gerçeği, katıksız gerçeği. Sersemlediğimi hissediyorum, sırlarım elimden kayıp gidiveriyor, ben istemesem de. Sonra Mara yine haykırmaya başlıyor, ama o çok kıymetli an sayesinde, o kısacık ara sayesinde dayanabiliyorum. Tahammülüm tazelendi, sevgim yenilendi. Her gün böyle

bir mola verirse bana üstesinden gelebilirim bunun. Becerebilirim. İyi bir anne olabilirim.

Parmaklarımı bukleleri arasında gezdirirken kendi çocukluğumdan bir şarkı söylüyorum ona.

“Bill Grogan’ın keçisi zıplıyor keyfinden, üç kırmızı gömlek yemiş, aşırıp çamaşır ipinden. Bill sopayı alıp onu bir güzel patklamış, sonra demiryoluna bağlamış...”

Sesim çatlayıp sönerek sessizliğin içinde kayboluyor. Ayaklarıyla pedal çeviriyor havada, bir yandan haykırıyor yine ve kulaklarımda çınılıyor feryatları, yatağa süzülüp yanına uzanıyorum, feryatları benim yakarışlarımı yutuyor.

Odadan çıkmak istemiyorum. Uyumak istemiyorum. Uyursam, uyandığımda Mara gitmiş olacak diye korkuyorum, sessizlikte entropi baskın gelecek ve hücrelerim genleşecek ve havayla bir olacağım diye. Bir saniyeliğine bile başımı çevirecek olursam, tekrar dönüp baktığımda burada sadece bir yorgan ve yastık yığını göreceğim, bu yatak yine hep olduğu kadar boş olacak diye korkuyorum. Gözümü kırpacak olursam Mara’nın formu parmaklarımın arasında eriyip gidecek ve bir kez daha sadece ben olacağım burada: Beş para etmez, yalnız.

Uyandığımda hâlâ yanımda. Bu bir işaret gibi. Gece ağladıysa da duymamışım. Öyle düzgün uyumuşum ki hani uyandığınızda bilirsiniz, oltaya takılmış sersem bir balık gibi kıvranıp durmamışsınızdır bütün gece; vay canına, bütün gece uykunda sızlanarak nöbete dikmemişsin demek beni, sen de biliyorsun uslu durduğunu. Neyse, eklemlerim, brokoli bağlamakta kullandıkları o kalın lastikler gibi olmuş, suratımı aptal gibi yama işi yorganın dikişlerine dayayıp yatmışım, yüzümde uyku oymabaskısıyla uyanıyorum. Mara ağlamıyor. Kollarıyla bacaklarını piston gibi oynatıp

duruyor. Gözlerini açıyor, yumuyor: Öğlen güneş yükselirken sabah sefaları sımsıkı kapanmış, Venüs tuzakları titreşim ve ısıyla ağızlarını kocaman açarak esniyor.

Kalkıp gözlerimi kısarak bakıyorum sabaha. Mara'dan cırıl cırıl bir ses çıkıyor. Kucağıma alıyorum onu. Dünden daha ağır sanki. Mümkün mü bu?

Yatak odasından dışarı adımımı attığım anda yine haykırmaya başlıyor.

Indianapolis otobüsüne biniyoruz, uyku sersemi aktarma yapıyoruz. Kollarımda uyuyor ve haykırmak istediği zamanlar dışında bir sıkıntı yaratmıyor, her türlü bilinçli düşünceyi yutuveriyor desibeller. Etrafımı saran darmadağınık ve bitkin insan vücutlarından ne sessizliği takdir eden bir tepki geliyor ne de sese öfkelenen. Bunun için minnettarım.

Bloomington'da otobüsten indiğimizde ilkbahar olduğunu fark ediyorum; hatırlıyorum. Unuttuğum birini hatırlatan iyi kalpli bir kadın arabasına alıyor bizi. Durmasını söylediğim noktaya kadar otoyolda gidiyoruz.

“Burada hiçbir şey yok ama,” diyor. Beden dili neredeyse maksatlı bir şekilde rahat.

Yapraklar hışırdarak cevap veriyor sanki.

“Sizi şehir merkezine götüreyim,” diyor. “Veya aramamı istediğiniz biri var mı?”

Koluma kısırdığım Mara ile birlikte iniyorum arabadan.

Yeni yağmur yağmış. Spor ayakkabılarıma yapışan çamur kütlesi her adımda biraz daha büyüyor. Apartman boyunda bir canavar gibi yürüyorum, bir şehri dümdüz edebilirim her an.

İşte, tepenin yamacında bir ev var. Bizim evimiz. Pencerelerindeki vitrayları, bacasından kıvrıla kıvrıla çıkıp ormanın kubbesine doğru süzülen dumanı tanıyorum. Dışarıdaki kır masasına bir kat yeni boya lazım. Artık ihtiyarlayan kurt köpeği bir deri bir kemik yatıyor verandada, sarkık derilerini koyvermiş. Biz yaklaşırken kuyruğunu sevinçle pat pat yere vuruyor.

“Otto,” diyorum, ensesinin derisini mıncıklamama izin veriyor. Çenesini elime dayayıp bütün avcumu yalıyor.

Kapıda kilit yok, çünkü Bad de, ben de komşumuz kuşlara güveniriz. İçeride yerler taş döşeme.

Dolapları ve yatağı tanıyorum. Mara kollarımda sessiz. Kıpırdamıyor da. Belki de evinden uzakta olduğu için o kadar çok ağlıyordu, şimdi eve gelince sakinleşti. Bir masanın başına oturup ağır bir kalemi ahşap yüzeyde yuvarlıyorum. Duvar boyunca dizili kitaplarda gezdiriyorum parmaklarımı. Kitaplığın arkasında, sıvanın üstünde dallanıp giden ince bir çatlak var, bilerek yapılmış. Parmağımın ucuyla izliyorum onu yukarı doğru, yukarı, yukarı, ta benim boyumu geçene kadar. İçimden bir ses kitaplığı çekip arkasına bakmak istiyor ama gerek yok, arkasında ne var, biliyorum.

Buzdolabından somon fümeyi çıkarıp paketini açıyorum, inceliyorum. Üstünde temizlenmeden kalmış kılçıklardan çekilmiş et, tıpkı hastalıklı dişetin çekilmesi gibi. Parmağımı bastırarak derin bir iz bırakıyorum ette ve içimde bir yerlerde bir doygunluk hissediyorum.

Yanağımı pencerenin dalgalı camına yaslıyorum. Peşimizden içeri giren Otto nereye gitsem arkamdan geliyor, arada soğuk burnuyla Mara'nın ayağına tosluyor. Tezgâhtan bir yemek kitabını çekip açıyorum. Kapağından *pat* diye bir ses çıkıyor. Julia Teyze'nin Fasulye Salatası, diye okuyorum. Çok fazla dereotu.

Son gecemizde Bad duvara savurmuştu beni. Nedenini bir hatırlayabilsem. Bağlam önemli sanırım. Bir an baştan aşağı kemik, kas, deri, ılık ve kahkahayken, bir an gelip kasırgaya dönüşüyordu, yüzünden güneş tutulmasını andıran bir gölgenin geçmesiyle. Kafamı çarptığım yerde sıva çatladı. Yıldızlar çaktı gözlerimde.

“Aşağılık orospu,” diye bağıırıyordu. “Nefret ediyorum senden. Öyle nefret ediyorum ki. Hep nefret ettim.”

Sürünerek banyoya gidip kapıyı kilitledim. Dışarıdan yumrukları dolu gibi yağıyordu banyo kapısına, ben de duşu açtım ve soyunup altına girdim. Yengeç burcuyum ben. Su çocuğu, daima. Sonra bir başka ânın içinde buldum kendimi, Indiana ormanlarında, yağmur yapraklara düşerken, pazar sabahı yumuşacık çiseleyen yağmur boyunca uyumuşuz, ancak ergenliğe yaklaşmakta olan Mara’nın yarı uykulu yanımıza gelip, kâbus gördüğünü söyleyerek ikimizin arasına kıvrılıvermesiyle uyanıyoruz. Sonsuza dek sürmeyecek bu, bir gün artık çok büyük olacak böyle şeyler için, biz kocamış anneleri için de çok büyük olacak. Sonra bu yaşanmamış anı, fırtınaya tutulmuş ıslak bir tablo gibi silinip gitti ve yine duşta buldum kendimi, tir tir titriyordum, o ise dışarıda, koptukça kopuyordu benden ve bunu yapmamasını söylememin hiçbir yolu yoktu. Çok yaklaşmış olduğumuzu, ne kadar yaklaşmış olduğumuzu, n’olur artık bunu yapmamasını ona söylememin hiçbir yolu yoktu, nasıl da yaklaşmış olduğumuzu anlatmanın yolu.

“Sen ne diyorsun Mara?” diye soruyorum, birkaç kez kendi etrafımda döndükten sonra duvara yaslanmışım. Koca yatağın üstüne güzelce serilmiş aile yadigârı yorgana yatırıyorum Mara’yı. Bir gün ona da böyle yorgan yapmasını öğretmek isterim, anneannesinin

yaptığı ve benim de öğrendiğim gibi. Ufaktan başlarız. Bebek yorganlarıyla. Bebek yorganı bir gecede yapılabilir.

Otto havlıyor.

Kapı açılıyor ve sıska bir kol uzanıyor içeri. Ardından bir yüz ve parlak sarı renkte bir sırt çantası. On, on bir yaşlarında küçük bir kız, saç örgüleri çözülmeye başlamış. Mara bu, yürüyecek kadar, konuşacak kadar büyümüş. Başka çocukların zorbalığına uğrayacak ve zorbalarla başa çıkacak kadar büyümüş. Cevabı olmayan sorular soracak, çözümü olmayan sorunları olacak kadar büyümüş. Arkasından başka bir çocuk geliyor, bir oğlan; Mara'nın küçük kardeşi Tristan. Doğumunu daha geçen hafta olmuş gibi hatırlıyorum, hatta şu anda oluyormuş gibi, baştan aşağı kana bulanmış hâlde yan çevrilerek kaburgalarımın üstüne yatırılmış, ebenin hamlelerini reddediyor. Şimdi bile aynı değil karnım, duvarları kesilip açılmış bir kere. Büyüyecek Tristan, büyümüş de ve Mara'nın peşine takılmış, hâlâ da peşinde. Mara bundan nefret ettiğini söylerdi ama hoşuna gidiyordu, bu kadar ilgiye bayıldığı belliydi. Mara ile Tristan, kahverengi saçlı çocuklar. Kahverengi saçları... Birinin ninesine çekmiş. Benimkine galiba.

Arkalarında bir adam var, bir de kadın. İkisi de bana bakıyor.

Kadın, uzak durmasını söylüyor Mara'ya, adam Küçük Tristan'ı göğsüne bastırıyor. Kim olduğumu soruyorlar, cevaplıyorum. Otto havlıyor. Kadın çağırıyor onu ama Otto kadına havlıyor, bana da havlıyor ve yerinden ayrılmıyor.

Mara, hatırlıyor musun, hani ayağınla savurarak kum atmıştın komşu çocuğun gözüne? Sana bağırmıştım, en güzel giysilerini giyip özür dilemeni sağlamıştım, sonra o gece banyoya kapanıp ağlamıştım, benim olduğun kadar Bad'in de çocuğusun diye. Koşarak pencereye dalıp kollarını feci bir şekilde kestiğini ha-

tırılıyor musun peki, hani seni pikaba koyup en yakın hastaneye götürmemiz gerekmişti ve her şey halledildikten sonra Bad, kan lekeleri yüzünden arka koltuğu değiştirelim diye yalvarmıştı bana? Peki Tristan bize, mezuniyet balosuna bir oğlanı davet etmek istediğini söyleyince kolunu böyle boynuna doladığını hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun Mara? Kendi bebeklerini? Kaptan Ahab'ı andıran sakalı ve nasır tutmuş elleriyle kocanı, Vermont'ta satın aldığınız evi? Mara? Kardeşini hâlâ bir yıldızın ateşiyle sevdiğini hatırlıyor musun; her şeyi kasıp kavuran ve ancak birinizden biri düşüp ölünce sönecek olan bir ateşle sevdiğini? Çocukken çizip bize gösterdiğiniz resimleri? Senin ejderha resimlerini, Tristan'ın oyuncak bebek fotoğraflarını, senin öfke konulu öykülerini, onun melekler hakkındaki şiirlerini? Bahçede yaptığınız bilimsel deneyleri, çimenler kapkara olup parlamaya başlamıştı hani? Hayatlarınız doygun ve sağlamdı, tuhaf ama güven içindeydi? Hatırlıyor musun? Niye ağlıyorsun ki, ağlama, ağlama. Bebekken çok ağlardın ama büyüdükçe kanaatkâr bir çocuk olmuştun.

İçimde bir ses var: *Seni o kadına bağlayan hiçbir şey yoktu, yine de yaptın ama, yine de yaptın onları, geber e mi, yine de yaptın onları.*

Mara'ya ve kardeşine söylüyorum: Durun koşmayın, düşersiniz, koşmayın, bir şey kıracaksınız, koşmayın, anneniz görecektir, görecektir ve çok kızacak, ondan sonra bağırmaya başlayacak ve artık kaldıramayız, kaldıramayız, kaldıramam ben.

Diyorum ki: Musluğu açık bırakmayın. Evi su basacak, yapmayın sakın, bir daha olmayacağına söz vermişsiniz. Su basmasın evi, su parası, basmasın sakın, halılar, basmasın sakın, canlarım benim, yoksa ikinizi de kaybederiz. İyi birer anne olamadık, yüzmeyi öğretmedik size.

GERÇEK KADINLARIN BEDENİ OLUR

Çalıştığım yerin, Glam'in yani, bir tabutun içinden görülecek manzaraya benzediğini düşünürdüm. AVM'nin doğu kanadından gelirken, giriş kapısı, çocuk fotoğrafları çeken stüdyo ile beyaz duvarlı butik arasında kara delik gibi kendi içine doğru çekilen bir oyuk oluşturur.

Renk kullanılmamasının nedeni giysileri görünür kılmaktır. Velinimetlerimiz dehşet içinde önce varoluşsal bir bunalıma girer, sonra cüzdanlarına uzanırlar. En azından Gizzy öyle olduğunu söylüyor. "Siyah," diyor, "ölümlülüğümüzü ve gençliğin gelip geçiciliğini hatırlatır. Hem, pembe taftayı böyle capcanlı gösterebilmek için kopkoyu boşluktan iyi zemin bulamazsın."

Dükkânın bir ucunda, rahatlıkla benim boyumun iki katı diyebileceğim bir ayna var, altın yaldızlı barok çerçeveli. Gizzy öyle uzun boylu ki o dev aynanın üst kısmını silmek için ufak bir tabureye çıkması yetiyor. Annemin yaşında, belki biraz daha yaşlı ama şaşırtıcı biçimde genç ve kırışksız bir yüzü var. Dudaklarına her gün mat şeftali rengi ruj sürer, o kadar düzgün ve temiz sürer ki hem de, çok ama çok dikkatli bakarsanız başınız dönebilir. Göz kalemini ise göz kapaklarına dövmeyle yaptırdığını düşünüyorum.

İş arkadaşım Natalie'ye göre Gizzy, bu dükkânı gençliğine duyduğu dayanılmaz hasret yüzünden işletiyor ama "gerçek yetişkinlerin" yaptığı ve ona aptalca gelen her şeye ilişkin açıklaması böyle zaten. Natalie hep Gizzy'nin arkasından gözlerini devirerek bakıyor ve elbiseleri biraz hoyratça asıyor yerlerine, asgari ücretin veya bir işe yaramayan diplomaların veya öğrencilerin kredi borçlarının sorumlusu onlarmış gibi. Ben de onun peşinde dolaşıp etekleri düzeltiyorum, çünkü onları olmaları gerekenden daha kırışık görmek sinirime dokunuyor.

Gerçeği biliyorum. Olağanüstü hassas olduğumdan falan değil. Sadece bir keresinde Gizzy telefonda konuşurken kulak misafiri olmuştum. Ellerini elbiselerin üstünde nasıl gezdirdiğini, parmaklarının insanların teninde nasıl biraz fazla uzun kaldığını görüyorum. Kızı da herkes gibi çekip gitmiş işte ve elinden hiçbir şey gelmiyor bu konuda.

"Bu çok hoşuma gitti," diyor saçları jöleli kız. Denizden yeni çıkmış gibi hâli. Elbise, Dorothy'nin ayakkabılarının^{*} renginde ve sırtı derin dekolte. "Ama adım çıksın istemem," diye mırıldanıyor boşluğa. Ellerini kalçalarına koyup kendi etrafında dönerken bir tebessüm gönderiyor. Bir an *Erkekler Sarışınları Sever*'deki Jane Russell'i andırdıktan sonra jöleli kız oluveriyor yine, sonra da sadece bir kız.

Annesi başka bir elbise getiriyor, bu seferki altın rengi ama yüzeyinde kobalt mavisi bir ışıltı var. Sezonun ilk günü ve bol seçenek bulunuyor daha: parlak camgöbeği kombinezonlar, uçuk pembe balon elbiseler, *Bella* serisi,[†] civciv sarısı olanı. Tuz düzlüklerinin

* *Oz Büyücüsü* filminde Dorothy karakterinin koyu kırmızı ayakkabıları. (ç. n.)

† Disney animasyonu *Güzel ile Çirkin*'de kahramanın giydiği sarı elbise. (ç. n.)

beyazından denizkızı kesimli tuvaletler; mercan kırmızısı trompet tipi elbiseler; karaciğer moru prenses giysileri. Her daim ıslak görünümlü Ophelia.^{*} Emma Bir Şans Daha İstiyor,[†] tam gölgede duran bir ceylanın rengine. Stratejik biçimde kat kat kesilmiş süt beyazı ipekten Banshee.[‡] Etekler pileli, fırfırlı, kat kat taftadan dikilmiş, bir de peşinde bir kuyruğu sürükleyerek ağır ağır ilerleyenleri var tabii. Göğüs kısımları ise elle işlenmiş mercan rengi payetlerle katır kutur veya renkli taşlarla ağırlaşmış olur, bazen de tüller gerilir üstüne, mat deniz camı, neon pasta kreması ya da fazla olmuş kantalup kavunu rengine tüller. Bir tanesi var ki gece karanlığı zemin üstüne zift karası binlerce boncukla yapılmış, giyen nefes alıp verdikçe boncuklar dalgalanıyor. Elbiselerin en pahalısı benim üç aylık maaşımı geçiyor; fiyatı en düşük olanı ise iki yüze satılıyor, aslında dört yüzdü de bir askısı koptuğu ve Petra'nın annesi bir türlü vakit bulup onaramadığı için indirimli.

Petra elbiseleri Glam'e teslim ediyor. Annesi bizim en büyük tedarikçilerimizden biri. Foto Sadie'de çalışanlar, Glam'in kapısının önünde dolaşıp müşterilere aval aval bakma huyu edinmiş, yüksek sesle kaba saba konuşuyorlar hem de, ama Chris ile Casey olsun, sürekli rotasyon hâlindeki diğer hödükler güruhu olsun, Petra'ya ilişmezler. Petra kısa kesilmiş kumral saçlarının üstüne bir beyzbol kepi geçirir, ayağında da sımsıkı bağladığı postalları vardır. Naylona sarılmış o tiril tiril elbiseleri taşırken dev bir mezuniyet

* Shakespeare'in eseri *Hamlet*'in karakterlerinden, derede boğularak ölür. (ç. n.)

† Modacı Emma Louise'in bir kez giyilip kaldırılmış gelinliklerin tekrar değerlendirilmesi için kurduğu "Second Chance Dresses" (İkinci Şans Verilen Elbiseler) ve aynı adlı televizyon şovu. (ç. n.)

‡ İrlanda folklorunda ölümü haber veren kır perisi; beyaz giysiler içinde betimlenir. (ç. n.)

balosu canavarıyla boğuşur gibidir; belden aşağısı jüpondur canavarın, gövdesinden çıkan ahtapot kolları taklit elmaslarla kaplıdır. Petra çıplak elleriyle dövüşür bu canavarla, bulaşmak isteyeceğiniz bir kadın değildir o. Casey bir sigara molasında ablacı olduğunu söylemişti ama yüzüne karşı bir şey söylemekten ödü kopar.

Ben de geriliyorum onun yanında, yani tükürük salgım aşırı miktarlara çıkıyor demek istiyorum. Glam'de çalışmaya başladığımdan beri sadece iki kez konuştuk. İlki şöyleydi:

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Yok.”

Üç hafta sonra da:

“Yağmur yağıyor galiba,” dedim, çünkü balo canavarı ellerinde silkinip duruyor ve üstündeki naylondan sular damlıyordu.

“Belki yeterince yağar da hepimiz boğuluruz. Değişiklik olur.”

O kumaşların altından çıktığı anda çok sevimli biri.

İlk haberler geldiğinde, ekonomik durgunluğun doruğundaydık. İlk kurbanlar —ilk kadınlar— haftalardır ortalıkta görünmemiştii. Endişelenerek evlerine giden, kapılarını kırıp içeri giren eş dost, içeride ceset bulmayı bekliyordu.

Buldukları ise çok daha beteri ydi bana kalırsa.

Birkaç yıl önce internette hızla yayılan bir video vardı: Cincinnati'de bir ev sahibinin yaptığı amatör çekim; adam, epeydir kira ödemeyen kiracısını çıkarmaya gittiğinde, kendini hukuken korumak için olayı belgelemek istemişti. Kadına seslenerek bir odadan diğerine evi dolaşılıyor, kamerayı oradan oraya gezdirirken espriler yapıyordu durmadan. Kadının sanat eserleri, birikmiş bulaşıkları, başucundaki etajerin üstünde duran vibratörü hakkında konuştu durdu. Yeterince yakından bakmazsanız dolanıp duran

kamerayı izlemeye çalışırken asıl espriyi kaçırabilirdiniz pekâlâ. Neyse, sonra kamera öbür tarafa döndü ve buluverdi kadını, yatak odasının en çok güneş alan köşesinde, ışıktan görünmemişti. Çırılçıplaktı ve bedenini saklamaya çalışıyordu. Kollarının arkasında göğüsleri görünüyordu, gövdesinin arkasında duvar. Ağlıyordu kadın. Sesi öyle hafif çıkıyordu ki o âna dek ev sahibinin boş gevezeliğinde boğulup gitmişti. Ama artık işitiliyordu işte: Perişan, dehşet içinde.

Kimse bilmiyor nedenini. Havadan geçmiyor. Cinsel ilişkiyle bulaşmıyor. Virüs veya bakteri değil, yahut öyleyse bile biliminsanları henüz bulamadı. İlk başta herkes moda endüstrisini suçladı, sonra milenyum kuşağını ve en sonunda da suyu. Ama suda tahliller yapıldı, hem cisimsizleşen yegâne grup milenyum kuşağı değil ve kadınların silinip gitmesi moda endüstrisine yaramaz. Elbiseleri havaya giydiremezler ki. Denememiş değiller.

Acil çıkış kapısının oradaki on beş dakikalık ortak molamızda Chris, sigarasını Casey'ye uzatıyor. Sırayla çeke çeke içiyorlar sigarayı, ağızlarından küçük akvaryum balıkları gibi kıvrılarak çıkıyor duman.

“Kalçalar,” diyor Chris. “Kalça şart. Kalçalar, bir de şöyle tutup kavrayacak kadar et, değil mi ya? Ele gelecek bir şey olmazsa ne yaparsın? Şey gibi olur sonra ... şey ... ”

“Bardak olmadan su içmeye çalışmak gibi,” diye tamamlıyor Casey.

Oğlanların sikiş sokuş işinden böylesi bir şiirsellikle bahsetmesi hep şaşırtmıştır beni.

Sigarayı uzatıyorlar bana, her zamanki gibi. Her zamanki gibi reddediyorum.

Casey sigarayı duvara sürterek söndürüyor ve izmariti yere düşmeye bırakıyor; küller, berbat bir öksürük gibi yapışıp kalıyor tuğla duvara.

“Ben diyorum ki,” diyor Chris, “sise sokacak olsam çıkarım sisli bir gecede, alırım malafatı elime.”

Omzumla boynum arasındaki kası parmaklarımla arasında ovuşturuyorum. “Demek ki bunu seven oğlanlar da var.”

“Kim? Benim tanıdığım kimse yok,” diyor Chris. Uzanıp başparmağını köprücük kemiğime bastırıyor. “Taş gibisin.”

“Teşekkürler?” diyerek elini ittiriyorum.

“Yani, katı hâldesin demek istedim.”

“Peki.”

“Öteki kızlar...”

Chris lafa giriyor.

“Sana anlattım mı hiç, kadının biri tam fotoğrafını çekerken silikleşmeye başlamıştı?” diyor Casey. Foto Sadie’nin uzmanlık alanı daha çok çocuk portreleri, çocukların eline dekoratif elemanlar tutuşturup boktan boktan üç boyutlu maketlerin önünde fotoğraflarını çekerler: Çiftlik evi, ağaç ev, göl kıyısında bir kame-riye falan gibi ki göl dediğim aslında bir cam parçasıdır, etrafına da yeşil keçe kumaşla çimenler yapılmıştır. Ama zaman zaman gençlerin, hatta yetişkin çiftlerin fotoğraflarını da çektikleri olur.

Chris başını iki yana sallıyor.

“Bilgisayarda portreyi netleştirmekle uğraşırken bütün o acayip yansımaları falan gördüm, objektif kirlenmiş veya çatlamış gibiydi. Sonra farkına vardım, kadının arkasındaki şeyleri görüyormuşum.”

“Ha siktir. Söyledin mi kadına peki?”

“Yok lan, ne söyleyeceğim. Nasıl olsa az sonra kendi fark edecekti.”

“Hişt, taş kız!” Casey bir forkliftin gümbürtüsünü bastırarak bağırıyor. “Geliyor musun?”

Moladan dönünce Natalie'yi dik dik bakar buluyorum, Glam'ın iç tarafında, tıpkı kafesinde volta atan bir kaplan gibi dönüp duruyor. İşbaşı yapışımı kaydederken Gizzy gözlerini deviriyor.

“Niye tutuyorum bunu burada, ben de bilmiyorum,” diyor kupkuru bir sesle. “Petra gelecek yeni elbiselerle. Dikkat et, Natalie kimsenin kellesini vurdurmasın.”

Natalie dört sakızı paketinden çıkarıp teker teker kıvrarak ağzına sokuyor, yavaş yavaş ve gözle görülür bir keyif de almadan sakızları çiğnedikçe hepsi yuvarlana yuvarlana koca bir kütleye dönüşüyor. Chris ile Casey uğrayacak oluyor ama Natalie onlara kızgın bir bakış fırlatınca kadın asit tükürürmüş gibi kaçıp gidiyorlar.

“Dallamalar,” diye söyleniyor. “Benim de kapı gibi fotoğrafçılık diplomam var ama Foto Sadie’de ciyak ciyak bebeklerin fotoğrafını çekmeye bile yaramıyor. Bu hıyarlar nasıl girmiş ki oraya?” Karşısına ilk çıkan elbisenin askısını çeviriveriyor. Gri-mavi tarlatan tir tir titriyor. Gidip düzeltiyorum askıyı.

“Buraya gelen kızlar, büyüyünce aynı bu bizim battığımız boka batacaklarının farkında mıdır sence?” diyor. Omuz silkiyorum, tutup bir elbiseyi daha döndürüyor. Ondan sonra bırakıyorum bomboş dükkânda essin yağdırsın istediği gibi. En yakındaki rafın yanında duruyorum. Pastel, ipeksi bir deniz köpüğü renginden başlayıp koyu çimen yeşiline kadar değişen koleksiyondaki etekleri düzelterek kapıyı gözlüyorum. Bu akşam elbiseler normalden de hazin görünüyor, ipleri kesilmiş kuklaları andırıyorlar daha çok. Çarpılmış payetleri düzeltirken belli belirsiz bir melodi mırılda- nıyorum. Payetlerden biri gevşemiş, havaya kalkıyor. Dizlerimin üstüne çöküp parmağımın ucuyla üstüne bastırıyorum; eteğini

de çekiştirip düzeltiyorum ki siyah halıya değen kenarı hep aynı hizada olsun. Başımı kaldırıncı bir çift postal ve Technicolor baskılı eteklerden oluşan bir buket görüyorum.

“İşin bitiyor mu artık?” diye soruyor Petra. Kıvrık parmağıma yapışmış payet ışıltılar saçarken uzun süre bakakalıyorum suratına, boynumdan yukarı doğru kızarıncı tenime yayılan sıcaklığı hissediyorum.

“İçim, ı-ıh, dokuzda bitiyor.”

“Saat dokuz.”

Kalkıyorum. Petra elbiseleri özenle tezgâhın üstüne koyuyor. Natalie kasaya dönmüş, merakla izliyor bizi. “Sen kapatabilir misin?” diye soruyorum ona. Başını olur anlamında sallıyor, sol kaşı keskin bir kavisle yukarı kalkmış, az daha uğraşsa sa çizgisine değecek.

AVM’nin yemek alanında ufak bir masada oturuyoruz, Glam’in ve buz pateni sahasının karşısında. AVM yeni kapandığı için kimse yok, bir tek ışıkları söndüren ve tangır tungur kepenkleri indiren mağaza çalışanları var.

“Kahve içebiliriz veya işte...”

Koluma dokunuyor, apış aramdan fırlayan haz yüklü şok dalgası ta göğüs kemiğimi buluyor. Daha önce hiç görmediğim bir kolye var boynunda: Birbirine dolanmış bakır teller arasında hapis bir dumanlı kuvars. Petra’nın dudakları biraz atlamış.

“Kahveyi hiç sevmem,” diyor.

“Peki ya...”

“Onu da sevmem.”

Petra’nın annesi otoban üzerinde bir motel işletiyor, birkaç yıl önce babası ölünce o devralmış. Müşteriler çoğunlukla kamyoncular, diye açıklıyor Petra arabayı sürerken, bu yüzden otobanın

kenarında değil epey içerideymiş motel. Otobandan içeri girince, ta uzaktaki binaya kadar kalın, yamru yumru buzlarla kaplı bir tundra uzanıyor ve Petra'nın antika *station wagon* arabası dalgalara tutulmuş bir kano gibi sallanarak ilerliyor. Yavaş yavaş yaklaştığımız motel, perili bir ev gibi yükseliyor tepemizde. Yanı başındaki viranenin tabelasında bir sıra harf, B-A-R, üç kere teker teker yanıp söndükten sonra nihayet tamamen yanıyor ve sonra hepten kararveriyor. Petra tek eliyle tutuyor direksiyonu, öbür eli elimin üstünde, parmağıyla daireler çiziyor usul usul.

Petra, metruk birer şerit gibi uzanan alanlardan birine park ediyor arabayı. Üstünde numaralar bulunan kapılar soğuğa, sessizliğe karşı sıkıca kapanmış. “Bir anahtar alayım ben,” diyor. Çıkıp arabanın önünden dolaşarak benim tarafa geliyor. Kapıyı açıyor. “Geliyor musun?”

Lobide, şeftali rengi gecelik giymiş, iri bir kadın var, tezgâhın ardında dikiş makinesini kullanıyor. Eriyen bir külah dondurma gibi; koyvermiş. Uzun saçlar kafasından aşağı dökülüp arkasında gözden kayboluyor. İçerinin sıcak ve yumuşak havası mekanik bir mırıltıyla dolu.

“N’aber anne?” diyor Petra. Kadında cevap yok.

Petra elini tezgâha vuruyor. “Anne!” Masanın ardındaki kadının başını kaldırıp kısa bir süre baktıktan sonra işine dönüyor. Gülümsüyor ama bir şey söylemiyor. Parmakları, çok sıcak bir kış günü kovanlarından çıkan arılar gibi uçuşup duruyor; sersemlemiş, hedefe kilitlenmiş, kendinden geçmiş. Ağır bir pamuklu kumaşı makineden geçirerek bir eteğin kenarını basıyor kadın.

“Bu kim?” diye soruyor. Gözlerini işinden kaldırmadan.

“AVM’den, Gizzy’nin mağazasından,” diyor Petra, bir çekmecenin altını üstüne getirirken. Beyaz bir anahtar kartı çekip çıkı-

rıyor sonunda, ufak gri bir makineden geçiriyor, birkaç düğmeye basıyor. “Yeni elbiselerle geri göndereceğim onu.”

“Peki öyleyse yavrum.”

Petra, kartı cebine atıyor.

“Biz biraz dolaşacağız.”

“Peki öyleyse yavrum.”

Petra 246 no.’lu odada seks yapıyor benimle, oda binanın arka tarafında bir yerde. Işığı ve yatağın üstündeki vantilatörü açıyor ve gömleğini, yakasının arka tarafından tutarak çıkarıyor. Ben yatağa uzanıyorum, o ata biner gibi üstüme oturuyor.

“Gerçekten çok güzelsin,” diye tenime konuşuyor. Pelvisini iyice bastırıyor benimkine, inliyorum, bir ara kolyesinin ucundaki soğuk tılsım ağzıma giriyor ve dişlerime çarpıyor. Gülüyorum, gülüyor. Kolyesini çıkarıp etajere bırakıyor, kum gibi akıveriyor zinciri. Petra doğrulup oturunca tavandaki vantilatör başının üstünde bir hale gibi görünüyor, Ortaçağ Meryem tasvirlerine benziyor şimdi. Odanın öbür ucunda bir ayna var, orada yansımasından parçalar yakalıyorum. “İzin verirsen...” diye konuşmaya başladığında, daha sözünü bitirmeden başımı sallayarak izin veriyorum. Elini ağzıma kapatıp boynumu ısırtıyor ve üç parmağını birden içime sokuyor. Ağzımı kapatan avcuna kahkahamı-soluğumu bırakıyorum.

Çabuk geliyorum, çok da şiddetli, bir şişenin tuğla duvara çarpılıp parçalanması gibi. Onca zaman izin beklemişim gibi.

Sonrasında Petra üstüme bir battaniye örtüyor ve rüzgârı dinleyerek orada öylece yatıyoruz. “Ne âlemdesin?” diye soruyor bir süre sonra.

“Fena değilim,” diyorum. “Yani, iyiyim. Keşke her iş günü böyle bitse. Hiçbir vardiyayı kaçırmazdım.”

“Orada çalışmak hoşuna gidiyor mu?” diye soruyor.

Hork diye burnumu çekerek gülüyor ama sonrasını getiremiyorum.

“O kadar mı kötü?”

“Aslında, fena değil, sanırım.” Saçlarımı tepemde topuz yapıyorum. “Beterin beteri var. Şu anda meteliksizim, yoksa hayatta yapmak istediğim şey bu değildi, gerçi çok daha kötü şartlarda yaşayan insanlar var.”

“Elbiselere çok nazik davranıyorsun,” diyor.

“Natalie’nin onları hırpalamasından hoşlanmıyorum, şakayla karışık da olsa. Ne bileyim ... bilmiyorum. Saygısız bir davranış gibi.”

Petra beni inceliyor. “Biliyordum. Senin anlayabildiğini biliyordum.”

“Neyi?”

“Hadi gel.” Kalkıp gömleğini geçiriyor üstüne, külotunu, pantolonunu. Postallarını yine öyle sımsıkı bağlamak bir dakikasını alıyor. Bense bir dakika boyunca gömleğimi arıyor, sonunda yatağın şiltesi ile başlığı arasına sıkışmış buluyorum. Petra beni otopark alanından geçirerek lobiye götürüyor. Annesi gitmiş. Petra tezgâhın arkasına geçiyor ve kapıyı iterek açıyor.

İlk başta odanın aydınlatması tuhaf görünüyor; yer yer yama gibi yanardöner mavi ışıklar var, bataklıkta ilerlerken yanlış yola sapmanıza sebep olacak hayalet ışıklar gibi. Prova mankenleri hazırolda bekliyor: Amaçsız bir ordu, çevrelerini saran uzun masaların üstü iğnedanlıklar ve makaralarla, içinde payetler, boncuklar ve minik süsler bulunan sepetlerle, sarmalı açılmış hâliyle salyangozu

andıran mezurayla ve kumaş topraklarıyla darmadağın. Petra elimden tutup duvar boyunca bana yol gösteriyor.

Odada yalnız değiliz. Petra'nın annesi bir elbisenin yanında kıpırdanıp duruyor, kolunda bilezik gibi taktığı bir iğnedanlık var. Gözlerim karanlığa alışıp da ışıklar gölgelerle bütünleştikçe odanın kadınlarla dolu olduğunu fark ediyorum. İnternette paylaşıp duran o videodaki gibi kadınlar, hepsi şeffaf ve ölü bir ışıkla parlıyor, sonradan akla geliveren düşünceler gibi. Süzülürcesine, amaçsızca dolaşüyor ve arada bir başlarını eğip bedenlerine bakıyorlar. İçlerinden bakışları sert, yüzü acı dolu biri, Petra'nın annesinin çok yakınında duruyor. Prova mankeninin üstüne atılıvermiş olan giysiye doğru ilerliyor; yumurta sarısı, eteği küçük küçük pilelerle tiyatro perdesi gibi toplanmış olan bir elbise. Kadın mankene abanıyor, yaz sıcağında eriyiveren bir buz kalıbı gibi hiçbir dirençle karşılaşmadan kaynaşiyor onunla. Has altın rengi iplik geçirilmiş iğne, Petra'nın annesi onu kadının derisine batırırken göz kırpmıyor. Ardından kumaşa da saplanıyor.

Gıkını çıkarmıyor kadın. Petra'nın annesi kadının koluyla gövdesini sımsıkı, muntazam dikişlerle katediyor, deri ile kumaş, iki ucu üst üste getirilip sıkıca dikilen bir yaranın kapanması gibi bütünleşiyor. Parmaklarımı Petra'nın koluna batırdığımı fark ediyorum, o da hiç sesini çıkarmıyor.

“Çıkar beni buradan,” diyorum, Petra beni çekerek kapıdan geçiriyor. Aydınlık bir holün ortasında dikiliyoruz şimdi. Bir şövaleye yerleştirilmiş tabelada şöyle yazıyor: KONTİNENTAL KAHVALTI, 6:00–8:00 arası.

“Ne...” Kapıyı işaret ediyorum. “Ne yapıyor öyle? Bütün o kadınlar ne arıyor orada?”

“Bilmiyoruz.” Petra bir meyve kâsesine dadanıyor. Bir tane portakal alıp elinin altında yuvarlamaya başlıyor. “Annem hep

terzilik yapmıştır. Gizzy gelip Glam için elbise dikmesini isteyince kabul etti. Kadınlar birkaç yıl önce ortaya çıktı; gelip kendilerini iğnenin altına atıveriyorlardı, istedikleri hep buymuş gibi.”

“Niye yapsınlar ki bunu?”

“Bilmiyorum.”

“Annen yapmayın demedi mi peki?”

“Denedi ama gelmeye devam ettiler. Burayı nereden bulduklarını bile bilmiyoruz.” Portakalın suyu akmaya başlıyor ve havayı turuncu yağının o keskin kokusu dolduruyor.

“Gizzy’ye söyledin mi?”

“Elbette. Ama kadınlar kendi ayaklarıyla bize geldikleri sürece sakıncası olmadığını söyledi. Hem o elbiseler çok iyi iş yapıyor; annemin hayatı boyunca yaptığı her şeyden daha iyi satıyorlar. İnsanlar elbiseleri o şekilde istiyor sanki, farkında olmasalar da.”

Motelden yürüyerek ayrılıyorum. Buz üstünde yavaşça yürüyor, sık sık düşünüyorum. Bir ara dönüp bakınca lobinin penceresinde Petra’nın silüetini görüyorum. Ellerim soğuktan hissizleşmiş. Apış aramda bir zonklama, başım çatlıyor ve kolyesini hâlâ ağzımın içinde hissediyorum. Metalin ve taşın tadı var ağzımda. Anayola çıkınca taksi çağırıyorum.

. . .

Ertesi sabah erkenden gidiyorum Glam’e. Anahtarım yok — motelde etajerin üstünde unutmuş olmalıyım, bunu fark edince kendi kendime küfrediyorum— Natalie’nin gelmesini bekliyorum mecburen. Mağazaya girince de onu her sabah yaptığı işlerle baş başa bırakıp elbiseleri inceliyorum. Parmaklarımın arasından hışırdıyor, askıları üzerinde iniliyorlar. Yüzümü eteklerine

bastırıyorum, ellerimin altından korsajlarını şekillendirerek alan açıyorum onlara.

Öğle tatilinde AVM’de dolaşıyorum. Önünden geçtiğim mallar merakımı uyandırıyor şimdi. Kim var acaba içlerinde? Keçe kaplı zemine yukarıdan aşağıya sırayla dizilmiş V şeklindeki ahşap resim çerçevesi örnekleri çarpık duruyor, istilaya uğramış gibiler. Oyun mağazasının vitrinindeki cam ve çelik satranç tahtası; vezir ile piyonların tombul kıvrımlarında gördüğüm, oradan geçen birinin camdaki yansıması mı, yoksa dışarı bakan yüzler mi? Asırlık Pac-Man makinesi herkesin bozuk paralarını yiyor, bile bile yapıyor sanki. Bir JCPenney kozmetik tezgâhının ağır kokulu girişi önünden geçerken, rujların kapağını açıp tüpü döndüre döndüre rengini ortaya çıkaran müşterileri hayal ediyorum, sonra fondötenin etrafına toplanıp, önce başparmaklarda denemeli diyen silikleşmiş kadınları.

Auntie Anne’s pretzel dükkânı önünde durup hamuru uzata uzata sündürmelerini izliyorum, nasıl ağır ve ıslak. Paytak yürüyen bebeklerin, silikleşmiş kızların (silikleşme yaşı gittikçe küçülüyordu, değil mi? Haberlerde öyle söylediler) hamura bastırıldığını hayal ediyorum, sahiden, şurada yumuk bir el yok mu işte? Sarkmış bir dudak değil mi şu? Tezgâhın önünde duran küçük bir kız annesinden pretzel istiyor.

“Susan,” diye çıkışıyor annesi. “Pretzel abur cuburdur. Şişko olursun sonra.” Ve kızı elinden çekip götürüyor.

İşe döndükten sonra bir grup yeniyetme itiş kakış dalıyor yine Glam’e. Kızlar elbiseleri askılardan çekip umursamazca üstlerine geçiriyor, soyunma kabininin perdelerini doğru dürüst kapatma zahmetine bile girmiyorlar. Kabinden çıktıklarında bedenlerine yapışmış, silik kadınları görebiliyorum, elbiseye dikili ufak metal halkalara parmaklarını bağcık yapmış, sımsıkı tutuyorlar onla-

rı. Canlarını dişlerine takmış, tutunmaya mı çalışıyorlar yoksa kafese mi tıkılmışlar, bilmiyorum. Kumaşın hışırtıları ve titre-yip salınması ağlama da olabilir, kahkaha da. Kızlar dönüyor, bağcıkları bağlıyor, çekerek sıkılaştırıyorlar. Kapı eşiğinde Chris ile Casey buzlaçlarının kamışlarını kemirmeye koyulmuş. Islık çalıp laf atıyor ama eşikten içeri de girmiyorlar. İkisinin de ağzı maviye boyanmış.

“Siktirin gidin!” diyerek kapıya koşuyorum, elime aldığım tel zımbanın ağırlığı çok rahatlatıcı. Zımbayı fırlatmak zorunda kalırsam kolum buna hazır. “Çıkın dışarı. Siktirin gidin buradan.”

“Haydaa,” diyor Chris, gözlerini kırpıştırarak. Bir adım geri gidiyor. “Derdin nedir ki?”

“Vay, Lindsay, şahane!” diye mağazanın içine doğru bağı-
yor Casey. Sarışın bir kız ona dönüp sırtıtıyor, kalçasını bir tarafa deviriyor, kucağında bir bebek varmış da ağırlığını dengelemeye çalışmış gibi. Kalın saten kıvrımlarının arasında bir yerde kapakları olmayan gözler görüyorum.

Glam’ın siyah tuvaletinde kusuyorum hepsini.

“Kalamam burada,” diyorum Gizzy’ye. “Kalamam işte.”

İç geçiriyor. “Bak,” diyor, “Senden gerçekten çok memnunum. Ekonomi boktan ve biliyorum ki seni bekleyen başka bir iş yok. Hiç değilse sezon sonuna kadar kalabilir misin? Hatta sana biraz-
cık zam da yapabilirim.”

“Kalamam.”

“Neden ama?” Bana kâğıt mendil uzatıyor, burnumu siliyorum.

“Kalamam işte.”

Samimi olarak üzölmüş görünüyor. Masasından bir kâğıt alıp yazmaya başlıyor. “Sen olmadan Natalie ne kadar dayanır, bilemiyorum,” diyor. “Natalie’yi severim.”

Bir kahkaha patlatıyorum.

“Yapma ama, Natalie bir harikadır, yalnız tezgâhtarların en kötüsü işte.”

“En kötüsü değil canım.”

“Bugün bir müşteriye ‘softa amcık’ dedi. Yüzüne karşı.”

Gizzy başını kaldırıp bana bakarak iç çekiyor. “Bana kızımı hatırlatıyor, baştan aşağı keskin sirke. Aptalca değil mi? Ne aptalca bir sebep.” Acı acı gülümsüyor.

“Gizzy, kızın ... kızın burada mı? Bu ... mağazada mı?”

Gizzy başını çevirip yazdığı şeyi bitiriyor. Bana uzatıyor kâğıdı. “İmzalar mısın?” İmzalıyorum.

“Son maaş çekin postayla gelecek,” diyor, ben de başımı sallıyorum. “Hoşçakal ufaklık. Olur da işine dönmek istersen beni nasıl bulacağını biliyorsun.” Elimi hafifçe sıkıyor, sonra kalemi çekmeceye geri koyuyor.

Ofisin kapısını çekerken gitgide daralan aralıktan Gizzy’nin odanın öbür ucundaki duvara gözünü diktiğini görüyorum.

Petra arabamın yanında bekliyor.

“Bunu unutmuşsun.” Kayıp anahtarı uzatıyor bana. Alıp cebime atıyorum. Yüzüne bakmamak için başımı çeviriyorum.

“İşten ayrıldım,” diyorum. “Gidiyorum.” Sürücü kapısını açıp koltuğa yerleşiyorum. O da binip yanımdaki koltuğa oturuyor. “Baksana, ne istiyorsun sen?” diyorum.

“Benden hoşlanıyorsun, değil mi?”

Boynumu ovuşturuyorum. “Evet. Sanırım.”

“Çıkalım mı? Bu sefer gerçek anlamda.” Koca postalını gösterge panosunun üstüne dayayıveriyor. “Silikleşen kadınlar yok. Elbise falan yok. Bir tek, ya işte sinema, yemek, seks.”

Tereddüt ediyorum.

“Sözüm söz,” diyor.

Şehrin sos fabrikasında temizlik işi buluyorum, gece vardiyasında. Maaş rezalet ama Glam’den kötü değil. İş iştir. Dairemi boşaltıp motele taşınıyorum, orada bedava kalabilirim. Hiçbir zaman bütün odalar dolmuyor nasıl olsa, nitekim Petra, annesinin asla farkına varmayacağı konusunda güvence veriyor.

Zamanımın çoğu fabrikada geçiyor, yerleri süpürüyorum, paspas yapıyorum, büyük salonlardan geçerken yemeklik şaraptan patlaya patlaya çıkan kızgın, kekre buharlar beni soluksuz bırakıyor. Barbekü sosu kaynayıp demini aldıkça kokusu saçlarıma ve giysilerime siniyor. Ender olarak başka bir insan görüyorum ve bundan memnunum. Çoğu zaman karanlık köşeleri yoklarken buluyorum kendimi ama niye gelsinler ki buraya? Hardalla birlikte pişmeye çalışan birini bulacağım diye ödüm kopuyor hep ama öyle bir şey olmuyor.

Aylar geçiyor. Lisansüstü yapmayı düşünüyorum, tabii hükümet, tehdit edip durduğu gibi üniversitelerin kapısına kilit vurmazsa. Tıbbi prosedürleri gösteren dizileri bir oturuşta bir sezon izliyor, hazır Çin eriştesi yiyor, öpüşüyor, sevişiyor ve de birbirine dolanmış elbise askıları gibi sarılıp yatarak tuhaf saatlerde uyuyoruz.

Bir gece, banyodaki aynanın karşısında dikilmiş buluyorum onu, floresan lambanın ışığında yüzünü çekiştiriyor. Arkasından yanaşıp omzunu öpüyorum. “Selam,” diyorum. “Özür dilerim, bugün et kokuyorum. Yıkanayım bir.”

Duşa giriyorum. Su tenimi ısıtıyor, o duygu öyle hoşuma gidiyor ki inliyorum. Duş perdesi hışırdıyor, Petra yanıma geliyor, tüyleri diken diken olmuş. Elini başımın arkasına dayayarak suyun

altında ısıtıyor, sonra bacaklarımın arasına sokuveriyor. Öteki eli de saçlarımdan kavrayıp fayansa yapıştırıyor beni.

Ben gelince duştan çıkıp gidiyor. Saçlarımı kurulayarak banyodan çıktığımda, kollarıyla bacaklarımı iki yana açmış yatar buluyorum onu ve anlıyorum.

“Silikleşiyorum ben,” diyor ve daha derken, teninin kaymağı alınmış süt gibi seyredildiğini, sanki geriye daha az Petra kaldığını fark ediyorum. Nefes alıp verdikçe görüntü titreşiyor, Petra buna karşı savaşıyor sanki. Ayaklarım, yer döşemesindeki birer kapakmış da şimdi artlarına kadar açılmış, içimde ne var ne yok bedenimden aşağı o kapaklardan dökülüyormuş gibi geliyor. Kucaklamak istiyorum onu ama buna yeltenirsem kollarımın arasında yok oluverir diye korkuyorum. “Ölmek istemiyorum,” diyor.

“Bence ... ölü değil onlar,” diyorum ama yalan söylüyormuşum gibi geliyor ve bir işe yaramıyor zaten.

Daha önce Petra'yı ağlarken görmemiştim hiç. Ellerini yüzüne kapatıyor; dudaklarının dış çizgileri, çok belli belirsiz de olsa tendon, kas ve kemikten yapılmış mapushane parmaklıklarının arkasından seçilebiliyor. Bir ürperti boydan boya katediyor bedenini. Ona dokunuyorum, henüz kütlesi var. Taş gibi.

“Birkaç ay,” diyor. “O civarda bir şey. Haberlerde öyle diyorlardı, değil mi?” Burnunu kemerinden tutup sıkıyor, kulaklarını çekiştiriyor, parmaklarını karnına sımsıkı bastırıyor.

O ilk gece Petra'nın tek istediği ona sarılmam, ben de öyle yapıyorum. Bedenlerimizi tam hizalayıp her santimini birbirine bastırıyoruz. Uyandığında kurt gibi aç; yemeğe, bana.

Birkaç gün sonra sabah gün ağarırken gözlerimi açıyorum ve Petra yok. Yorganı savurup bakıyorum, banyoyu araştırıyorum, duş per-

desini halkalarını tangırdatarak hızla çekip açıyorum. Her yanımlı ürpüyor, çekmeceleri, televizyonun altındaki boşluğu, radyatörün içini yokluyorum. Yok.

Koyverdiğim bedenimin ağırlığıyla yatak gıcırdarken kapıda beliriyor, üstüne yapışan gömleğinde terden lekeler oluşmuş. İki büküm yere eğilerek ellerini dizlerine dayıyor, soluk soluğa hâlâ. Ancak başını kaldırınca beni ve nasıl titrediğimi görüyor.

“Ah hayır, hayır, canım benim, çok özür dilerim.” Yanıma oturunca yüzümü omzuna gömüyorum, toprak kokusu geliyor burnuma.

“Olan oldu dedim,” diye fısıldıyorum. “Yok olup gittin sandım.”

“Sabahın keyfini çıkarmak istedim sadece,” diyor. “Bedenimi hareket hâlinde hissetmek istedim.” Beni öpüyor. “Bu akşam bir şeyler yapalım.”

Güneş batınca motelin arkasındaki kamyoncular barına gidiyoruz. Biranın tadı su gibi, bardaklar buğulanmış. Oturduğumuz masanın delik deşik tahtasına tilki kafaları çizilmiş ve isimler kazınmış. Petra, bazen ufak nesneleri parmaklarından geçirebildiğini keşfettiğinden, biralarımızı yudumlarken elinde bozuk paralarla oynayıp duruyor. Bakamıyorum buna.

“Hadi gel dart falan oynayalım,” diyorum.

Petra parmaklarını kaldırıp masada duran madeni parayı yakalamaya çalışıyor. Parmakları bir kere, iki kere geçiyor paranın içinden ama üçüncüde eli fiziksel âleme geri dönüyor anlaşılan, kapıyor parayı. Alıp müzik kutusuna atıyor. Barmene gidip dart istiyorum, eski bir puro kutusunun içinde uzatıyor.

Sırayla hedefe atış yapıyoruz. İkimiz de pek iyi değiliz, hatta ben birini duvara saplıyorum. Petra’nın kahkahası karanlık ve akışkan.

“Hiç iyi nişan alamam,” diye itiraf ediyorum. “Çocukken teyzem bize şu fasulye oyunundan almıştı, hani fasulye dolu torbaları

halkalardan geçirmeye çalışırsın, gerçekten bir kez bile başaramadım torbayı geçirmeyi. Tek bir kez bile. Yıllar boyunca. Kardeşim, hayatında daha komik bir şey görmediğini söylerdi.”

Petra beni izliyor. Ağzının kenarında güzel bir gülümseme belirir gibi olup geri kaçıyor sonra, yerini dümdüz bir ifadeye bırakıyor. “Ailen bayağı iyi insanlara benziyor,” diyor sonra. *İyi* kelimesi ete saplanan bir cam kırığı sanki.

İki üç günde bir telefona sarılıp kadınların elbiselere dikildiğini anlatmak istiyorum aileme, bir fabrikada çalıştığımı ve bir motelde, terzi bir kadının kızıyla birlikte yaşadığımı ve zaten onun da yavaş yavaş öldüğünü ama bunun tam olarak ölmek de olmadığını anlatmak istiyorum. Yapamıyorum ama. Annemle son konuştuğumda sağ salim ve güvende olduğum konusunda güvence vermiştim, gerçi öğrenci kredisi borcumu yine ertelemek zorunda kaldığımı itiraf etmiştim. Gün boyu gelen müşteriler hakkında hikâyeler uydurmuştum. İnandırıcı konuşmuşum belli ki, yüreğine su serpilmiş olduğu sesinden anlaşılıyordu.

“İyidirler,” diyorum. “Belki tanışırsın bir gün.”

“Hiç gerek yok. Zaten biletim kesildi, değil mi?”

“Aman be Petra. Böyle konuşup durmasana. Hele bana, böyle şeyler söyleme bir daha.”

Somurtup susuyor; dalgın dalgın çenesindeki siyah noktayı kurcalıyor. Birasını bitirip bir tane daha alıyor, dartları gittikçe isabetsizleşiyor, her seferinde ortadaki hedeften daha da uzağa düşüyor. Dartları tahtadan çekip çıkarırkenki hâlimden ise hiç hoşlanmıyorum; bir rakibi atkuyruğundan tutup çeker gibi. Dördüncü oyundan sonra içkisini yarılamişken eli titreşip silikleşir gibi olunca bardak düşüyor, bira ve cam kırıkları ahşap yer döşemesinde yıldız işaretleri oluşturuyor.

Petra yürüyüp geçiyor döşemeyi. Yumruğunu açıp kapadığını görüyorum, hâlâ madde olup olmadığını yokluyor. Eli tekrar maddeleştigi anda avcunu duvara dayıyor. Dartı hedef tahtasından çekip elinin arkasına, tam parmak boğumlarının başladığı yerin altına saplayıveriyor.

Barın arkasından bağıyor biri. “Oha!”

Paldır küldür masaların arasından koşup tutuyorum Petra’yı, gerçi ben varana kadar dartın iğnesini iki kere daha saplıyor eline. Feryat figan bir yandan da. Kan, şeritler hâlinde kolundan aşağı sızıyor, bahar şenliğinde direklere bağlanan kurdeleler gibi. Adamlar yerlerinden fırlarken birkaç sandalye ve tabureyi deviriyorlar. Petra haykırarak kollarını savuruyor. Kanı, yağmur damlaları gibi saçılıyor duvara. Siyah beyzbol kepli tıknaz bir adam, onu dışarı çıkarmama yardım ediyor. Buz tutmuş otopark boyunca kâh taşıyor, kâh sürüklüyorum. Elli metre kadar gittikten sonra kollarımda yumuşamış gibi artık. Bir an yine silikleşmeye başladı diye ödüm kopuyor, ama hayır, hâlâ katı madde formunda, sadece bitkinlik ve inatçılıktan pelteleşmiş. Geçtiğimiz yerlerde kopkoyu bir iz bırakmışız.

Hastaneye gitmeyi reddediyor. Odamıza varınca yarasını dezenfekte edip gazlı bezle sarıyorum.

Hiç son haftalardaki gibi bir aciliyet duygusuyla sevişmemiştik ama gittikçe daha silikleşiyor ve daha az hissediyor. Seyrek geliyor artık. Gittikçe daha uzun sürelerle kabuğuna çekiliyor: bir dakika, sonra dört, sonra yedi. Her çekilişinde de başka bir görünümü çıkıyor ortaya; iskelet, ip gibi kaslar, karanlık şekiller hâlinde iç organları, hiçlik. Hıçkırıklarla uyanıyor, kollarımla onu sımsıkı sarıp kulağına usulca fısıldayarak yatıştırmaya çalışıyorum. İnternette,

silikleşme sürecinin nasıl yavaşlatılabileceğine dair söylentileri okuyor. Bir forumda demir içeriği yüksek diyetten söz edildiğini görünce kalabalık bir aileyi doyuracak kadar ısıpnağı buharda pişirip çiğniyor durmadan. Bir başkası buz gibi suyla duş öneriyor, nitekim onu küvetin içinde, tüyleri diken diken olmuş, tir tir titrer buluyorum. Onu kurulamama izin veriyor, bir çocukmuşçasına.

Ilık bir pazar günü kırdı yürüyüşe çıkmak istiyor Petra, çıkıyoruz. Bahar, arada bir iyice coşarak yavaş yavaş ilerliyor artık vadide. Bugün orman patikaları çamurlu hep. Eriyen kar suları saçlarımızdan süzülüyor. Takip ettiğimiz dere canlı bir organizma aslında, kendi kıvrımlarıyla dönemeçlerinde karman çorman dalgalarla kabarıyor.

Ağaçlar arasında güneşli bir açıklıkta mola vererek portakal ve soğuk tavuk yiyoruz. Petra her öğünü son yemeği olarak görüyor artık, onun için de tavuğun derisini soyup gözlerini yumarak çiğniyor önce, sonra etine aynısını yapıyor ve kemiklerini tek tek, son dirhem ete kadar emmeden atmıyor ağaçların arasına. Her portakal dilimini, komünyon ekmeğiymişçesine huşuyla götürüyor ağzına, etini yedikten sonra da kabuğunu şeytan tırnağı gibi sıyrıp atıyor. Zarlarını ise yüzüne sürüyor.

Buz gibi sudan içerken durup, “Bu konuda okuyorum hep,” diyor Petra. “Meğer silikleşen kadınların bunu şey için yaptığı düşünülüyormuş; ya bilmiyorum, herhalde terörizm denir buna, değil mi? Elektrik sistemlerine falan sızıyormuş kadınlar, sunucuları, bankamatikleri, işte ne bileyim, oy sayma makinelerini bozuyorlarmış. Protesto olarak.” Hâlâ üçüncü şahıs olarak söz ediyor bu kadınlardan. “Hoşuma gitti bu.”

Böceklerin vınlamasını ve kuşların cıvıltısını saymazsak orman sessizlik içinde. Soyunup güneşe bırakıyoruz tenimizi.

Kemiklerimin gölgelerini çevreleyen ışıklı, pembe-kehribar haleler arasında parmak uçlarımı inceliyorum.

Petra'ya uzanıp alt dudağını öpüyorum, sonra üst dudağını. Boynunu öpüyorum. Elimi bacaklarının arasına gömüyorum.

İkimiz birlikteyken dakikalar, toprağın üstünden akıp giden karıncalar misali, kabaran dereye yuvarlanıyor ve gözden kayboluyorlar.

Ağaçların arasında bir şapel buluyoruz. İçeride sıralar çok sıkı bir nizamda dizilmiş, duvarlarda vitraylı pencereler var. Adımlarımız taş zeminde yankılanıyor. Hava sıcak ve biz adım attıkça kalkan tozlar havada ışığın örgüsüyle bütünleşiyor.

Sıralardan birine oturuyoruz, ağırlığımız altında inliyor tah-ta. Petra başını omzuma yaslıyor. "Silikleşen kadınlar ölüyor mu sence?"

"Galiba bilmiyorum."

"Veya yaşılanıyorlar mı?"

Omuz silkerek burnumu saçlarına bastırıyorum.

"Yani mesela ben sonsuza kadar yirmi dokuz yaşında kalabilirim o zaman."

"Belki. Yüz yaşını devirince bana musallat olursun, sen muhteşem görünürsün yine, bense bok gibi."

"Yok canım, güzel bir kocakarı olur senden. Ormanda bir kulübede yaşarsın, cadı olduğuna dair söylentiler dolaşır ortalıkta ama yanına yaklaşacak kadar cesur olan çocuklar senin hikâyelerini dinleyebilecektir." Öyle şiddetle ürperiyor ki ta kemiklerimde hissediyorum.

Göz ucuyla bir hareketlenme gördüğüm için ayağa kalkıyorum. Cascialı Azize Rita'nın tasvir edildiği pencerenin kurşun

kenarına silikleşen bir kadın tutunuyor, çerçeveyi oyun parkında demirlere tutunan bir çocuk gibi parmaklarıyla sımsıkı kavramış. Bizi izliyor; ağırlığını topuklarına verip cam çerçevede ileri geri sallanıyor, suyun içinde olduğu yerde hareket eder gibi. Petra onu fark edince ayağa kalkıp yanımda dikiliyor. Ufak cam kaptaki adaklık mumlardan birini almış eline.

“Petra, yapma.”

Fırlattı fırlatacak, kaslarının seğirdiğini görebiliyorum. “Onu özgürlüğüne kavuşturabilirim,” diyor. “Camı kırarsam, onu özgürlüğüne kavuşturabilirim.”

“Bunu bilmiyoruz ki.”

“Ne yapacağımı söyleme bana. Annem misin be sen?”

Bileğinden hafifçe tutarak saçlarına doğru eğiliyorum. “Seni seviyorum!” diyorum. İlk kez söylüyorum bunu ve ağızımda tuhaf bir tat bırakıyor; gerçek ama daha hazır değil, olmamış armut gibi sert. Mumu usulca çekerek alıyorum elinden ve montumun cebine koyuyorum. Şakağını öpüyorum onun, çene kemiğini öpüyorum. Bana doğru dönüyor bedeni. Ağlayacak galiba ama ağlamıyor.

“Şimdiden özlüyorum seni,” diyor.

Sırtını okşuyorum ve tam o anda kaslarımın bir an yanıp söndüğüne eminim. İçim çekiliyor. Tavuk ile portakallar başkaldırmış, ta gırtlığıma dayanıyorlar. “Hadi dönelim artık,” diyorum. “Birazdan hava kararacak.”

Silikleşen kadın bakışlarını kaçırmıyor hiç. Gülümsüyor. Ama belki de suratını buruşturuyordur.

Doğar gibi çıkıyoruz ormandan.

* * *

Odamızda haberleri izliyoruz, televizyonun yumuşak mavi ışığında bedenlerimiz birbirine dolanmış. Uzmanlar birbirlerine parmak sallayarak avaz avaz bağırırken, arada kalan oturma yöneticisi stüdyo ışıkları altında titreşip salınıyor. Silikleşen kadınlara güvenemeyeceğimiz söyleniyor, bu kadınlara dokunmak mümkün değil ama onlar yine de bu toprağa ayak basabiliyorlar, demek ki yalan söylüyorlar, bir şeyler çeviriyor, bir şekilde kandırıyorlar bizi.

“Bedeni olmayıp da ölmeyen hiçbir şeye güvenmem,” diyor içlerinden biri.

Kadın, yayının ortasında silikleşince mikrofon yere yuvarlanıyor. Kamera sarsılarak başka bir yere odaklanıyor hemen.

Yatmadan önce cam kaptaki adak mumunu etajere koyup yakıyorum. Mumun titrek ışığında rahatlatıcı bir şey var, mobilyalarla duvarda bir gölge oyunu tutturuyor.

Rüyamda sadece çorba servis edilen bir lokantaya gidiyoruz. Ben ne sipariş edeceğime karar veremezken o kahkahalarla gülerek, çoktan önüne gelmiş olan çorbasını karıştırıyor. Kaşığına çorbadan çıkarırken, jöleleşmiş, hayaletimsi bir el de kaşığın sapına dolanmış hâlde beliriyor ve Petra, silikleşmiş kadını kaşıkla birlikte çekip çıkarıyor çorbadan. Kadının ağzı haykırır gibi açılıyor ama bir şey duyamıyorum.

Uyanınca, Petra'nın koşmaya gittiğinden eminim; elimin, ısıtılı bir mağaradan ibaret kalmış göğsüne gömüldüğünü fark edene dek.

Bedenimi bütünüyle içine gömülmeye bırakıyorum sonra, kafa-
ma çuval geçirip üstünden su dökerek işkence yapıyorlarmışçasına nefesim kesiliyor. Petra uyanıyor, bedeninin içinde debelendiğimi fark edince çılgık çılgıca bağırıyor.

Bir dakika sonra sakinleşiyoruz artık. Benden uzaklaşıp yatağın kenarına büzüşüyor. Bekliyoruz. Yedi dakika geçiyor. On. Yarım saat.

“Böyle mi oluyor ki?” diye soruyorum. “Böyle mi?”

Gitmek istemiyorum ama o benden uzaklaştı bile. Ayağa kalkıyorum. Kendi ellerinden başka hiçbir şeye bakmıyor Petra.

Uzun bir süre geçtikten sonra “Gitme vakti,” diyor.

Ağlıyorum. Düzensiz adımlarımla topuklarını aşındırdığım çizmelerimi geçiriyorum ayaklarıma. Ona bakıyorum, yok, ama bana dönünce anlıyorum ki o benim bedenimi görebiliyor, hâlâ konturları ışıkla çizilebilecek kadar katı olan, yeni doğan güneşin döleşinin ıslaklığıyla kıpırdaşıp duran bedenimi.

Kapıyı ardımdan kapatırken sinirlerim allak bullak. Çok geçmeden benim de sonum bu olacak işte. Hiçbirimiz sonuna kadar dayanamayacağız.

Glam’ın vitrinindeki mankenlerin ancak yarısı giydirilmiş. Sezon sonu. Mağaza baştan aşağı yenilenecek yakında. Stoklar gidecek; bir yere işte. Işıklar sönüyor, kepenk yarıya kadar inmiş, gıcırdayıp duruyor. Natalie eğilerek altından geçip dışarı çıktıktan sonra tamamen indiriyor kepengi.

Doğrulunca görüyor beni. Hatırladığımdan daha zayıf. Başıyla belli belirsiz bir selam verip AVM’nin mağarayı andıran derinliklerine dalıyor. Anahtarımı sıkı sıkı tutuyorum elimde. Kilide uydu; Gizzy zahmet edip değiştirmemiş bile. Kepenk tekrar yukarı kalkıyor gürültüyle. İstesem silah bile taşıyabileceğim blucin arka cebime bir terzi makası sokuşturmuşum.

Bir kumaş parçasını diğerine tutturan ne kadar dikiş varsa kesiyorum. Bütün korsajları çözüyorum. Görebiliyorum onları,

bağları gevşemiş, titrek ışıklar gibi yanıp sönen kadınları. “Dışarı,” diyorum. Etekleri yırtıyor, dikişleri söküyorum. Elbiseler parça parça dökülüyor, daha önce hiç görmediğim kadar canlı görünüyorlar şimdi, kumaşlar prova mankenlerinden ayrılıp dökülürken sayısız muz soyuluyor sanki, yüzlerce muz kabuğu gibi altın, şeftali, şarap rengi kumaş parçaları. “Çıkın dışarı,” diyorum yine. Titreşiyor ama kıpırdamıyorlar.

“Niye çıkmıyorsunuz?” diye haykırıyorum. “Bir şey söylesenize!” Söylemiyorlar.

Bir korsajın göğüslüğünü söküyorum. Bir kadın bakıyor bana şimdi. Gizzy’nin kızı olabilirdi bu. Petra veya Natalie de olabilirdi veya annem, hatta ben. “Ya tamam bırakın. Bir şey söylemenize de gerek yok. Yeter ki çıkın buradan. Hadi çıksanıza ya. Kepenk açık. Buyrun.”

Karşımdaki duvarda bir el fenerinin ışığı oynaşıyor. Kalın bir ses işitiyorum. “Ne oluyor? Kim var orada? Polis çağırdım, ona göre.”

“Lütfen çıkın dışarı!” diye haykırıyorum, güvenlik beni yere yapıştırırken bile. Yerin siyah zemininde yattığım yerden hepsini görüyorum, ölgün bir ışıkları var, zar gibi kabuklarının içinde salınıp duruyorlar. Orada kalıyorlar ama. Yerlerinden kıpırdamıyorlar, asla kıpırdamıyorlar.

SEKİZ LOKMA

Beni uykuya yatırırken ağzıma ay tozu doluyor. İncecik kumlar boğazıma kaçacak da boğulacağım diye beklerken, bir içeri bir dışarı akmaya başlıyorlar, bir içeri bir dışarı, ben de, olmayacak şey ama, nefes alıp veriyorum.

Su altında nefesimi içime çekmeyi düşünmüşümdür, bu da aynı onun gibi: Panik, sonra kabullenme ve sonra saadet. Öleceğim, ölmüyorum, yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey yapıyorum.

Yeryüzüne dönüyorum ve Dr. U. benim içimde. Ellerini gövdemine içine sokmuş, parmaklarıyla bir şey arıyor. Eti kasnağından söküyor, ona kapılarını ardına kadar açan bu mekânda fütursuzca geziniyor ve Şili'deki tatilini anlatıyor hemşireye. "Antarktika'ya uçacaktık," diyor, "ama çok pahalıydı."

"Ama penguenler," diyor hemşire.

"Bir dahaki sefere," oluyor Dr. U.'nun yanıtı.

Bundan önce Ocak ayıydı, yeni bir yıl. Sessiz bir sokakta yarım metre karda düşe kalka yürüyerek bir dükkânın önüne geldim. Vitrine içeriden asılmış rüzgâr çanları sessizce bekliyordu, bir balık oltasına dizili denizkızı süsleri, denizden toplanmış ahşap parçaları

ile cilası biraz fazla kaçmış denizkabukları... Ve hiç rüzgâr yoktu bunları kıpırdatacak.

Şehir ölü gibiydi, sezon sonunda hâlâ açık kalarak, günübirlik seyahat edenlere ve son âna kadar para biriktirenlere hizmet veren dükkân kalabalığından eser yoktu burada. Dükkân sahipleri Boston veya New York'a, daha şanslı olanları güneye kaçmıştı. Bütün ticarethaneler sezonu bitirerek kepenk kapatmış, tekrar açılana kadar ilgiyi canlı tutmak istercesine mallarını vitrinde bırakmıştı. Bu katmanın altındaysa ikinci bir kent açılmıştı sanki, aynı anda hem tanıdık hem yabancı. Her yıl aynı şey. Bar ve restoranlar, sadece yöre halkının, düzinelerce kışı burada geçirmiş olan kaya gibi sağlam Cape Cod'luların bildiği saatlerde özel indirimler yapardı. Akşam yemeğinizi yerken, başınızı tabağınızdan kaldırıncı, sarınıp sarmalanmış birilerinin kapıdan içeri paldır küldür girdiğini görürdünüz; ancak dış katmanlarını soyup çıkardıkça anlardınız içinde kimin olduğunu. Bu yarım yamalak gün ışığında, yazdan tanıdıklarınız bile neredeyse yabancı görünürdü; yapayalnızdı hepsi, bir aradayken bile.

Gerçi bu sokakta, başka bir gezegende bile olabilirdim pekâlâ. Plaj güzelleri ve sanat simsarları kenti asla bu gözle göremez, diye düşünürdüm, sokakların karardığı, köşe bucağın, daracık sokakların sıvı bir ürpertiyle dalgalandığı zamanları bilemezdi onlar. Ses ile sessizlik birbirine çarpsa da karışmazdı; sıcak yaz gecelerinin o şen şakrak hercümerci, olabileceği kadar uzaklardaydı. Bu havada bir kapıdan diğerine giderken durup dinlenmek zordu ama bir duracak olsanız hayatın sessizliği nasıl delip geçtiğini işitebilirdiniz: Mahalledeki meyhaneden gelen seslerin uğultusu, binalara can veren rüzgâr, hatta bazen bir ara sokakta sessiz sedasız bir hayvanla karşı karşıya gelmek: Haz da olurdu, korku da; ikisinin sesi aynıydı.

Tilkiler dolaşırdı geceleri sokakta. İçlerinde beyaz bir tane vardı, kıvrak ve hızlı, diğerlerinin hayaleti gibi görünürdü.

Ailemde bu işe kalkışan ilk kişi değildim. Üç kız kardeşim de yıllar içinde bu prosedürü yaptırmıştı, gerçi hiçbiri kimseye haber vermedi, ancak bir araya gelince durumu öğrendik. Yıllarca benim gibi organik bir şekilde büyümelerini izledikten sonra onları ansızın böyle incecik görmek, suratıma inen bir şamar gibiydi ve sanıldığından çok daha acı vericiydi. Ablam, evet, açıkçası öleceğini sandım onun. Kardeş olduğumuz için hepimizin öleceğini sandım, genetikle birbirimize bağlanmıştık ne de olsa. Bu endişemle yüzleştiğimde —“Nasıl bir hastalıktır bu, aile ağacında bir dalı kesiyor böyle?” diye sormuştum, yanpiri yanpiri bir oktav yukarı tırmanan bir sesle— ablam itiraf etti: Cerrahi operasyon.

Sonra da hepsi birden, bir inananlar korosu hâlinde bütün kız kardeşlerim. Cerrahi operasyon. Bir operasyon. Çok basit bir şey, hani çocukken kolun kırılmıştı da çiviler takmışlardı ya, o kadar basit; belki ondan da basit. Bir ameliyat. Bir bant. Bir tüp, bir iç organa yön değiştirtme. *Yön değiştirtme mi?* Oysa hikâyeleri — *eriyip gidiyor işte, yok oluyor*— mutluluk ile bir gölgede titreyip durmak arasındaki bütün farkı yaratanın güneş olduğu bir bahar sabahının ılıklığındaydı.

Dışarı yemeğe gidince kocaman porsiyonlar ısmarlayıp sonra da “Ay ben bunu yiyemem,” derlerdi. Her seferinde böyle söylerlerdi, her seferinde, işin adabı öyle gerektirdiği için ısrarla söylenen bir *ay ben bunu yiyemem*, ama bu kez, gerçekten yiyemeyeceklerini kastederek söylemişlerdi: O mahcup yalan, tıbbi bir prosedürle hakikate dönüşmüştü. Büyük bir sefahat suçu işlercesine yutukları lokmalar, çatallarını batırıp zaptettikleri yiyecekten akıl

almaz miniklikte kesilmişti: Oyuncak bir bebeğe uygun ebatta kavun dilimleri, incecik tek bir bezelye filizi, bir sandviçin köşeciği. İsa'nın birkaç somun ekmek ve balıkla kalabalıkları doyurma mucizesi gibi bunlar da bir porsiyon tavuklu sandviçle herkesi doyuracaklardı anlaşılan.

“Kendimi çok iyi hissediyorum,” diyordu hepsi de. Ne zaman onlarla konuşacak olsam ağızlarından çıkan buydu işte veya belki aslında tek bir ağız vardı, bir zamanlar yemek yiyen, şimdi ise sadece şöyle söyleyen bir ağız: “Kendimi gerçekten ama gerçekten çok iyi hissediyorum.”

Kim bilir nereden aldık biz bunları; cerrahi operasyon gerektiren bedenleri yani. Annemizden almış değildik, o hep normal görünürdü, ne gürbüz ne balıketi, ne Rubens tablosu ne Ortabatı dilberi, ne de etine dolgun, sadece normal işte. Hep derdi ki, yediğinden bir şey anlamak için sekiz lokma yeter. Yüksek sesle saymamıştı hiç ama yarışma programlarında seyircinin geri sayımı ne kadar net işitiliyorsa, o sekiz lokmadan geriye sayıldığını öyle işitirdim, gürültülü ve muzafferane; *bir* oldu mu çatalını bırakırdı, tabağında daha yemek olsa bile. Bir işi yapıyorsa tam yapardı annem. Çatalıyla ite kaka yemeğiyle oynamak, poz yapmak yoktu. Çelik irade, incecik bel. Sekiz lokma, elinize sağlık deyip kalkması için yeterliydi. Sekiz lokma, evlerin duvarlarını kateden izolasyon maddesi gibi döküyordu midesini. Nasıl isterdim sağ olmasını, kızlarının nasıl büyüdüğünü görmesini.

Sonra bir gün, küçük kız kardeşim de adımlarında daha önce hiç görmediğim bir çeviklikle evimden dışarı süzülünce tam sekiz lokma yedim ve durdum. Çatalı tabağın yanına bıraktım, niyetim o kadar sert bırakmak ve seramiğin kenarında bir çentik açmak

değildi gerçi. Parmağımı üstüne bastırarak alıp doğru çöp sepe-
tine taşıdım kopan parçayı. Dönüp tabağıma baktım yine, tıka
basa dolu gelmişti sofraya ve hâlâ da doluydu, o koca makarna ve
yeşillik yığnında zar zor bir çentik açılmıştı.

Oturup çatalımı aldım ve sekiz lokma daha yedim. Yine de
fazla bir şey yemiş değildim, hâlâ zar zor bir çentik vardı yığn-
da, gerçi gerekenin iki katıydı artık. Ama salata yapraklarından
yağla sirke damlıyor, makarna şeritlerinin üzerinde limon ve kırık
biber taneleri geziniyordu, her şey çok güzeldi, ben de hâlâ açtım
ve sonuç olarak sekiz lokma daha yedim. Sonra gidip ocağın üs-
tündeki tencerede kalanı da bitirdim ve öyle bir öfkeye kapıldım
ki ağlamaya başladım.

Nasıl şişmanladığımı hatırlamıyorum. Çocukken veya yeni-
yetme çağında şişman değildim; daha küçük yaşlardan kalma o
resimlerim utanç verici değil, öyle olanlar varsa da normal olarak
utanılacak şeyleri gösterdikleri içindir. Ay ne kadar gençmişim!
Ay o zamanın modası ne acayipmiş! İki renkli ayakkabılar; kim
akıl etmiş bunu? Binici taytı; dalga mı geçiyorsun? Sincap şek-
linde saç tokası? Şu gözlüğe bak, şu surata bak: Kameraya şakla-
banlık yapıyor. İfadeye baksana, gelecekteki benliğine, nostaljiyle
yanıp tutuşarak bu fotoğraflara bakacak olan benliğe şaklabanlık
yapıyor. Kendimi şişman sandığım zamanlarda bile şişman değil-
mişim; o fotoğraflardaki genç kız, melankolik bir havada da olsa
çok güzel görünüyor.

Ama sonra bebeğim oldu. Sonra Cal'la tanıştım —keskin gözlü,
zorlu Cal, benim onu anlamadığımın yarısı kadar bile beni anla-
mamış Cal— ve bir anda her şey yerle bir oldu, kaldığı otelden,
odasını harabeye çevirmeden ayrılamayan bir heavy metalciydi
mübarek. Midem, kaldırıp pencereden attığı televizyonu. Her

anlamda benden çok ama çok uzaklarda olan yetişkin bir kadın artık ama varlığının kanıtları bedenime yapışıp kalmıştı işte. Bir daha asla düzgün görünmeyecekti bedenim.

Boş tencerenin tepesinde dikilirken usanç içindeydim. Kilisede, birbirlerinin kollarına dokunarak cilveli cilveli konuşan ve bana da cildimin güzel olduğunu söyleyen o incecik kadınlardan, kapılardan geçerken kalçalarımı yana döndürmekten, sinemada koltuklar arasından iki büklüm geçiyormuş gibi hareket etmekten usanmıştım. Soyunma odalarının o dümdüz, o hata affetmez ışıklarından usanmıştım; ayna karşısında o nefret ettiğim şeyleri avuçlayarak kaldırmaktan, parmaklarımı iyice üstlerine bastırmaktan, serbest bıraktığımda onlar düşerken duyduğum acıdan usanmıştım. Kız kardeşlerim başka bir âleme geçerek beni arkada bırakmıştı ve her zaman olduğu gibi tek isteğim, peşlerinden gitmekti.

Sekiz lokma bedenime uymamıştı işte, ben bedenimi sekiz lokmaya uyduracaktım.

Dr. U. arabayla Cape'in yarım saat güneyindeki muayenehanesinde haftada iki kez konsültasyon yapıyordu. Yavaş ve dolambaçlı bir yoldan geze geze gittim. Günlerdir bir durup bir yağıyordu kar ve her ağacın, her bahçe direğinin bir tarafı, rüzgârda savrulan çamaşırlar gelip yapışmış gibi karla kaplıydı. Yolu biliyordum, daha önce geçmiştim oradan —çoğunlukla kardeşlerimden biri taburcu olduktan sonra— onun için bu kez arabayı sürerken bir yandan hayallere daldım: Şehirdeki butiklerden kıyafet alırken, vitrindeki mankenin üstünden çıkarılan yazlık elbiseye fahiş bir fiyat öderken hayal ediyordum kendimi; ikindi güneşinde elbiseyi bedenime tutarak bakarken, benim kadar şanslı olmayan manken de orada öyle dikiliyordu.

Ve işte muayenehanedeydim, nötr renkte bir halı ve bana kapıyı açan sekreter. Doktor, beklediğim gibi çıkmadı. Güçlü kanaatleri olan biriydi, zaten meslek seçimi de bunu gösteriyordu, ondan olsa gerek ince yapılı bir kadın bekliyordum ben: Ya olağanüstü biçimde kendine hâkim birini ya da iç organlarının yeniden düzenlenmesiyle kendini kafasındaki şekle sokmuş, duygudaşlık dolu bir can bekliyordum. Oysa tatlı bir tombulluğu vardı; bir panda kadar yusyuvarlak ve tehditkârlıktan uzak ama yine de tatlı olunabilen bu evreyi ben niye atlamıştım peki? Bütün dişleriyle gülümsüyordu doktor. Nasıl yani? Kendisinin asla çıkmadığı bir yolculuğa mı gönderecekti beni? Eliyle yer gösterdi, oturdum.

Pomeranya cinsi iki köpek gezinip duruyordu muayenehanede. Birbirlerinden ayrıldıklarında —biri Dr. U.'nun ayaklarının dibine kıvrılmış, öbürü koridorda terbiyeli bir şekilde kakasını yaparken— birbirinin aynı ama tamamen masum görünüyorlardı, oysa bir araya gelince ürkütücüydüler, bir bütünün iki yarısıymışçasına başları senkronize seğiriyordu. Doktor koridordaki öbeğin farkına varınca sekretere seslendi. Kapı kapandı.

“Buraya niye geldiğinizi biliyorum,” dedi, daha ben ağzımı açmadan. “Bariyatrik cerrahiyi önceden araştırmış mıydınız?”

“Evet,” dedim. “Geri dönüşü olmayanından istiyorum.”

“İnancı sağlam kadınlara hayranımdır,” dedi. Çekmecedan birtakım dosyalar çıkarmaya başladı sonra. “Önce yapılması gereken bazı işlemler var. Psikiyatra görüneceksiniz, bir başka doktora gideceksiniz, destek gruplarına katılacaksınız; epeyce zaman alan bürokratik saçmalıklar. Ama her şey değişecek sizin için,” diye vaatte bulunurken, suçlayıcı ve sevgi dolu bir gülümsemeyle bana parmağını sallıyordu. “Acı çekeceksiniz. Kolay olmayacak. Ama hepsi sona erince yaşayan en mutlu kadın siz olacaksınız.”

Ameliyattan birkaç gün önce kardeşlerim geldi. Evin çok sayıdaki boş odasına yerleşip başucu sehpaalarını losyonlar ve bulmaca kitaplarıyla doldurdular. Üst kattan seslerini duyabiliyordum, kuşları andırıyorlardı, her biri diğerinden farklı ama yine de berrak sesli bir koro.

Son bir yemek için dışarı çıkacağımı söyledim.

“Biz de geliyoruz,” dedi en büyükleri.

“Yanına yoldaş oluruz,” dedi onun bir küçüğü.

“Sana destek oluruz,” dedi küçük kardeşim.

“Hayır,” dedim, “Tek başıma gideceğim. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

En sevdiğim restorana kadar yürüdüm, Tuz'du adı. Her zaman Tuz olmamıştı gerçi, ne ismen ne ruhen. Bir dönem Linda'nın Yeri'ydi, sonra Aile Lokantası oldu, sonra Sofra. Bina aynı bina ama hep yeni ve hep öncekinden iyi durumda.

Köşede bir masaya yerleşirken, idam bekleyen mahkûmları ve son yemeklerini düşündüm, sonra da o hafta içinde üçüncü kez ahlaki kriterlerim ya da onlardan yoksun oluşum hakkında endişelendim. Peçeteyi dizime sererken, ikisinin aynı şey olmadığını hatırlattım kendime. Böyle bir karşılaştırma yapılamaz. Onlar son yemeklerini ölümden önce yiyorlar; benimki hayattan da değil, yeni bir hayattan önce. *Berbat birisin sen*, diye düşünerek menüyü suratıma, olması gerekenden yükseğe kaldırdım.

İstiridye servisi istedim. Çoğu tam olması gerektiği gibi kesilmişti ve boğazımdan aşağı su gibi indi, âdeta okyanus gibi, âdeta hiçlik gibi ama bir tanesi boğuştu benimle: Etten bir menteşe, kabuğuna sıkı sıkı tutunmuş, inatçı. Karşı koydu. Ete bürünmüş direnişti. İstiridyelerin canlı olduğunu fark ettim. Kastan başka bir şey değiller ki; beyinleri veya iç organları yok ama yine de ya-

şıyorlar işte. Dünyada adalet diye bir şey olsaydı şu istiridye dilimi tuttuğu gibi gırtlığıma sokarak beni boğar, öldürürdü.

Az daha öğürüyordum ama yutmayı başardım.

Küçük kardeşim gelip karşıma oturdu. Koyu renk saçları aneminkini hatırlatıyordu: Sahici olamayacak kadar parlak ve homojen ama sahici. Şefkatle gülümsedi bana, kötü bir haber vermeye hazırlanır gibi.

“Niye geldin ki?” diye sordum.

“Sıkıntılı görünüyordun,” dedi. Kırmızı tırnaklarını gösterecek şekilde tutuyordu ellerini, tırnaklarına o kadar çok oje sürülmüştü ki enine bir derinlik kazanmışlardı artık, cama tıkılıp kalmış güller gibi görünüyorlardı. Tırnaklarını elmacık kemiklerine tıp-tıp vurdu, sonra çok hafifçe tenine değdirerek yüzünden aşağı kaydırmaya başladı. Tüylerim diken diken olmuştu. Sonra suyumunu alıp kana kana içmeye başladı, suyun tamamı buzların arasından süzülerek geçip yok oldu, buz da kırılğan bir yaprak kadar kaldı, sonra bardağı diktikçe, içindekiler yüzüne iyice yaklaştı, ağzına dökülen ince buz kırıntılarını çiğnemeye koyuldu kardeşim.

“Midendeki boşluğu suyla doldurma,” dedi, *kıtırkıtırkıtır*dayarak.

“Sen ne yiyorsun öyle?”

“İstiridye,” dedim ama önümdeki darmadağın kabuk yığınına zaten görüyordu.

Başını salladı. “Güzel mi bari?” diye sordu.

“Güzel.”

“Anlatsana biraz.”

“Sağlıklı olan her şeyin toplamıdır istiridye: deniz suyu, kas, kemik,” dedim. “Zekâsız protein. Acı duymazlar, bir düşünce süreçleri olduğuna dair hiçbir bulgu yok. Kalorisi çok düşük. Hazza boğulmadan hazza gömülmek için. İster misin bir tane?”

Orada istemiyordum onu —gitmesini söylemek istiyordum— ama gözlerinde, ateşi çıkmış gibi bir ısıltı vardı. Tırnağını sevgiyle sürttü istiridye kabuğuna. Bütün yığın yerinden kayarak kendi kütlesi üzerine çöktü.

“Yo,” dedi. Sonra da, “Cal’a söyledin mi? Bu prosedürü?”

Dudağımı ısırđım. “Hayır,” dedim. “Sen kızına söylemiş miydin, ameliyat olmadan önce?”

“Söylemiştim. Çok heyecanlanmıştı benim için. Bana çiçek gönderdi.”

“Cal heyecanlanmaz,” dedim. “Kız evlatların vazifesi olup da Cal’ın yerine getirmediğı pek çok şey var, bu da onlardan biri olur.”

“Sence onun da mı ameliyat olması gerekiyor? O yüzden mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Cal’a ne gerektiğini hiçbir zaman anlayamamışımđır.”

“Sence kötü mü düşünür senin hakkında?”

“Onun ne düşündüğünü de hiçbir zaman anlayamamışımđır,” dedim.

Kardeşim başını salladı.

“Bana çiçek göndermeyecektir,” diye bağladım sözümü, gerçi buna gerek yoktu herhalde.

Biraz sıcak trüf mantarı sipariş ettim, damağım yandı yerken. Ne kadar çok şeyden mahrum kalacağımı da ancak ağzım yandıktan sonra düşündüm. Ağlamaya başladım, kardeşim uzanıp elimi tuttu. İstiridyeleri kıskanıyordum. Kendileri hakkında düşünmek zorunda değillerdi hiç.

Eve gidince Cal’ı aradım, söyleyecektim ona. Çenemi öyle sıkmışım ki o telefonu açınca çat diye bir ses çıktı birden. Hattın öbür

ucunda bir başka kadının sesini duydum, dudaklarına bastırarak onu susturan parmağı ise göremedim; sonra bir köpeğin sızlanması geldi.

“Ameliyat mı?” diye tekrarladı.

“Evet,” dedim.

“Yarabbim,” dedi.

“Küfretme,” dedim, dindar bir kadın olmasam da.

“Ne? Küfretmedim ki amına koyayım,” diye bağırdı. “*İşte bu* küfürdü amına koyayım. Bir de bu. *Yarabbim* küfür değil. Adamın ismi işte. Hem insanın küfrü basacağı bir zaman varsa eğer, anesinin en önemli organlarından birinin yarısını yok yere kestirip atacağını öğrendiği zamandır...”

Konuşması daha devam ediyordu ama gittikçe bir haykırışa dönüşmekteydi. Arı kovar gibi kovaladım kelimeleri.

“...asla normal bir insan gibi yemek yiyemeyeceğin geldi mi hiç aklına...”

“Derdin nedir senin?” diye sormayı başardım sonunda.

“Anne, niye kendinle mutlu olamıyorsun bir türlü anlamıyorum. Hiçbir zaman olmadın...”

Konuşmaya devam etti. Ben de aval aval ahizeye baktım. Ne zaman böyle hırçın olmuştu benim çocuğum? Bir süreç hatırlamıyordum, tatlılıktan ekşi mi ekşi bir öfkeye geçiş bir anda olmuştu. Her an hiddet doluydu, her an suçlamalar yöneltiyordu. Ahlak kürsüsünü zorla almıştı elimden, defalarca. Her türlü günah bendeydi: Niye ona feminizmi öğretmemiştim? Niye bir şey anlamamakta ısrar ediyordum? İşte bu, *bu*, hepsinin tuzu biberi zaten, yok, kelime oyununu mazur görün *demeyeceğim*; dil yiyeceklerle donatılmıştır; başka her şey gibi veya en azından başka her şeyin de donatılmış olması gerektiği gibi.

Öyle öfkeliydi ki Cal, zihnini okuyamadığıma sevinliyordum. Biliyordum ki düşünceleri incitirdi beni.

Hat kesildi. Suratıma kapatmıştı. Ahizeyi yerine koyarken, kardeşlerimin koridordan beni izlediğini fark ettim, ikisi merhametle bakıyordu, ötekinin kurumundan geçilmiyordu.

Başımı çevirdim. Cal niye anlamıyordu ki? Kendi bedeni de kusursuz değildi ama körpeydi, esnekti. Benim yaptığım hatalardan kaçınabilirdi. Yeni bir başlangıç yapmanın ferahlığını yaşayabilirdi. Ben kendime hâkim olamıyordum, oysa yarın hâkimiyeti tamamen bırakacaktım ve her şey yoluna girecekti.

Telefon çaldı. Cal mı, beni geri mi arıyor? Hayır, yeğenimdi. Bıçak setleri satıyordu, kazandığı parayla okula gidip şey olacaktı... Ne olacağını unuttum ama sırf bana bıçakları anlatmakla bile para kazanacaktı, onun için adım adım her şeyi anlatmasına izin verdim ve ortasında özel deliği olan bir peynir bıçağı satın aldım ondan. “Bu sayede peynir bıçağa yapışmıyor, anladın mı?” dedi.

Ameliyathanede bütün dünyaya açtım kendimi. O şekilde değil tabii, her şey daha içeride, kapalı duruyordu ama üstümdeki soluk desenli hasta önlüğünü saymazsak çıplaktım, önlük de bedenimi tam örtmüyordu zaten.

“Bir dakika,” dedim. Elimi kalçama atıp sıktım biraz. Titredim birden, gerçi nedenini bilmiyordum. Damardan bir şey veriyorlardı ve beni yatıştıracaktı; birazdan çok uzaklarda olacaktım.

Dr. U. maskesinin üzerinden bakıyordu bana. Muayenehanesindeki o tatlılığından eser yoktu; gözleri değişmiş gibiydi. Buz gibi.

“Ördek Ping’i anlatan o resimli kitabı okumuş muydunuz?” diye sordum.

“Hayır,” dedi.

“Ördek Ping, hep eve varan son ördek olduğu için cezalandırılıyormuş. Bir dalla poposuna vuruyorlarmış ve bundan nefret ediyormuş. O yüzden kaçmış. Kaçtıktan sonra siyah balıkçı kuşlar görmüş, hepsinin boynunda metal şeritler varmış. Sahiplerine balık tutuyormuş bu kuşlar, o şeritler de tuttukları balığı kendileri yiyemesin diyeymiş. Balığı götürünce, yutabilecekleri kadar minik lokmalarla ödüllendiriyorlarmış. İtaatkâr kuşlarmış, çünkü itaat etmek zorundaymışlar. Şeridi olmayan Ping ise hep geç kalırmış, şimdi de işte sokakta kalmış. Sonunu hatırlamıyorum. Ama bence okumalısınız o kitabı.”

Doktor maskesini hafifçe düzeltti. “Dilinizi kesmek zorunda bırakmayın beni,” dedi.

“Ben hazırım,” dedim.

Maske yüzüme geçti, ben de kendimden geçtim.

Ondan sonra uyudum da uyudum. Epeydir bu kadar hareketsiz kalmamıştım. Kanepede yatıyorum, çünkü merdiven inip çıkmak imkânsız. Sabahın nemli ışığında toz zerrecikleri havada planktonlar gibi süzülüp duruyor. Oturma odasını hiç bu kadar erken saatte görmemişim. Yeni bir dünya bu.

Berrak et suyundan titrek yudumlar alıyorum. En büyük kardeşim getirmişti bunu, şimdi pencereye yaslanmış beklerken silueti, rüzgârın çıplak bıraktığı bir ağaç dalını andırıyor. Ortanca kardeşim de sık sık yokluyor beni, soğuğa rağmen pencereleri hafif aralıyor; içeri hava girsin diye, diyor usulca. Evde, ölümü andırır çürük bir koku olduğunu söylemiyor ama çocuğu kusmuş bir anenin sabrıyla kapıyı yelpaze yapar gibi açıp kapatır, açıp kapatırken gözlerinde görüyorum bunu. Elmacık kemiklerinin bir çift

kiraz kadar çıkıntılı ve gergin olduğunu görebiliyorum ve elimden gelen en güzel gülümsememi yolluyorum ona.

Küçük kardeşim geceleri gözlüyor beni, kanepenin yanındaki koltukta otururken kitabının üstünden bana bakıyor, kaşları endişeyle gerilip gevşiyor durmadan. Mutfakta —eminim ki onu hiç yargılamadan seven— kızıyla konuşurken sesini öyle alçaltıyor ki güçlükle işitebiliyorum ama sonra unutup aralarındaki bir şakaya yüksek sesle gülüveriyor. Yeğenim başka bıçak satmış mıdır diye merak ediyorum.

Bir dönüşüm geçirdim ama daha tam değil. Dönüşüm başladı; bu ağrı, bu insanı canından bezdiren ağrı, o da sürecin bir parçası ve geçmesi için neyi bekleyeceğimizi bilmiyorum galiba. Bu dönüşüm tamamlanmış olacak mı sonunda, geçmiş zamanla ifade edebilecek miyim onu, yoksa hep dönüşüm hâlinde mi olacağım, ölene kadar hep iyiye, daha iyiye doğru?

Cal aramıyor. Aradığı zaman onunla ilgili en sevdiğim anımı hatırlatacağım: Sabahın köründe banyoya girdiğimde bir baktım tüy dökücü kremi almış, güneş yanığı minicik kollarıyla bacaklarına ve üst dudağına sürüyordu, güneş vurmuş kar taneleri gibi eriyip dağılıvermişti tüyleri. Aradığı zaman anlatacağım bunu ona.

İlk başlarda, değişim algılanamayacak kadar hafif, neredeyse hayal gücünün oyunu sanırsınız. Ama sonra bir gün, pantolonumun düğmesini ilikleyince bir bakıyorum ayaklarıma kadar düşüveriyor. Geride kalan görüntü karşısında gözlerime inanamıyorum. Cal'dan önceki beden bu. Benden önceki beden. Yavaş yavaş ortaya çıkıyor, kar tabakasının usulca geri çekilmesiyle manzaranın aslının ortaya çıkması misali. Kardeşlerim evlerine gidiyorlar nihayet. Beni öpüp çok güzel göründüğümü söylüyorlar.

Kumsalda yürüyüşe çıkacak kadar iyiyim artık. Kaç zamandır hava öyle soğuk ki suyun yüzeyi buzdan katılaşmış ve dalgaların köpüğü krema gibi görünüyor. Fotoğrafını çekip Cal'a gönderiyorum ama biliyorum ki yanıt vermeyecek.

Eve dönünce azıcık bir tavuk göğsü pişirip minik beyaz kup-ler hâlinde doğruyorum. Lokmalarımı sayıyor, sekiz olunca kalan yemeği çöpe atıyorum. Uzun süre dikiliyorum çöp tenekesinin başında, tavuğun tuzlu biberli kokusunu, kahve telvesininkiyle birlikte içime çekiyorum, altlarında bir şey daha var, daha eski ve artık çürümeye başlamış. Yiyecekleri geri almayayım diye çöp tenekesinin içine cam silme sıvısı püskürtüyorum. Kendimi biraz hafif ama iyi hissediyorum; hatta bence doğru yoldayım. Eskiden olsa homurdanır durur, yoksunluk duygusuyla duvarlara tırmanırdım. Oysa şimdi sadece hafif bir boşluk hissediyorum ve tamamen memnunum kendimden.

O gece uyanıyorum çünkü bir şey tepemde dikiliyor, küçük bir şey, hatta tam olarak uyanana kadar kızım zannediyorum, bir kâbus görüp kalkmış veya belki sabah oldu da ben uyuyakaldım, diye düşünüyorum, oysa ellerimde battaniyenin sıcaklığı yerine soğuk havayı henüz hissetmeden ve karanlığın farkına varmadan hatırlıyorum ki kızım otuzuna yaklaşıyor ve Portland'da bir arkadaşıyla birlikte yaşıyor, birlikte yaşadığı kişi ev arkadaşı değil ve nesi olduğunu söylemiyor bana, bilmiyorum neden.

Bir şey var gerçi orada, karanlığın üzerine bir başka karanlığın lekesi yayılıyor sanki, bir insan figürü bu. Yatağa oturuyor, ağırlığını hissediyorum, şiltenin yaylarının gıcırdayıp seğirmesini de. Bana mı bakıyor? Yoksa uzağa mı? Bakıyor mu ki hem?

Ama sonra, hiçbir şey yok. Doğrulup oturduğumda yalnızım.

Ben yeni diyetimi bellerken —ömürlük diyetimi, ancak benimle birlikte sona erecek diyetimi— evin içinde gezip duran bir şey var. Önce faredir diyorum ama daha iri, daha özerk. Fareler duvarlarda hızla hareket eder ve beklenmedik deliklerden çıkıverirler, aile resimlerinin arkasından kayıp düşüverirken dehşet içinde, pençeleriyle duvara tutunmaya çalıştıklarını duyarsınız. Oysa bu şey, evin gizli saklı köşelerine belli bir amaç duygusuyla yerleşiyor ve kulağımı duvar kâğıdına dayayınca farkına vardığım gibi, işitilir bir sesle nefes alıp veriyor.

Bir hafta böyle geçtikten sonra onunla konuşmaya çalışıyorum.

“Her neysen,” diyorum, “lütfen ortaya çık. Seni görmek istiyorum.”

Tık yok. Duyduğum şey korku mu, merak mı, yoksa ikisi birden mi, ben de bilmiyorum.

Kardeşlerimi arıyorum. “Hayal gücümün bir oyunu olabilir,” diye açıklıyorum, “ama siz de bir şey işitmiş miydiniz, sonrasında? Evde? Bir varlık?”

“Evet,” diyor en büyük kardeşim. “Sevincim evin her tarafında dans edip durmuştu, çocuk gibi, ben de onunla birlikte dans ettim. Az daha iki vazo kırıyorduk!”

“Evet,” diyor ortanca kardeşim. “İç güzelliğim özgürlüğüne kavuşmuştu ve nereye bir parça gün ışığı düşmüşse oraya kıvrılıp yatar, yalanıp temizlenen bir kedi gibi kendi bakımıyla uğraşırdı.”

“Evet,” diyor küçük kardeşim. “Eski utancım gölgeler arasında gezinip saklanırdı, öyle de gerekiyordu zaten. Bir süre sonra çekip gidecektir. Farkına bile varmayacaksın, bir gün bir de bakmışsın, epeydir yok.”

Telefonu kapadıktan sonra bir greyfurtu ellerimle soymaya çalışıyorum ama imkânsız bir iş bu. Kabuk meyveye yapışmış, üstelik

ikisinin arasında da bir zar var ki bayağı kalın, meyvenin etli kısmından ayrılmıyor. Sonunda bir bıçak alıp iki kutbundan birer kubbe kesiyorum, greyfurtu küp küp çizip parmaklarımla ayırmaya başlıyorum. Bir insan kalbini söküyormuşum gibi geliyor. Meyve leziz, enfes. Sekiz lokma yutuyorum ve dokuzuncu dudaklarıma değdiği anda geri çekip eski bir reçeteyi buruştururcasına eziyorum elimde. Kalan yarım greyfurtu plastik bir kaba yerleştiriyorum. Buzdolabını kapatıyorum. Şimdi bile işitebiliyorum onu. Arkamda. Üstümde. Algılamayacak kadar büyük. Görülemeyecek kadar küçük.

Yirmili yaşlarındayken oturduğum yerde çok böcek vardı ve yine aynı şeyi, görünmez bir şeylerin karanlıkta eşgüdümle hareket ettiği hissini yaşamıştım. El etek çekildikten sonra mutfığa gidip ışığı açtığımda hiçbir şey görmemişsem bile beklerdim. Sonra gözlerim alışır ve görmeye başlardım; uçsuz bucaksız beyaz duvarda hızla sıvışan bir hamamböceğinin iki boyutlu görüntüsünü değil, bir dolabın kıyısına tünemiş, antenleriyle hiç durmadan havayı yoklayan hamamböceğini. Arzuyu ve korkuyu üç boyutta yaşıyordu. Orada daha az savunmasızdı ama daha çoktu işte, içinden fışkıranları dolabın tahtasından silerken bunu düşünürdüm.

Şimdi de yine aynı şekilde evi dolduran bir şey var. Hareket hâlinde, dur duraksız. Ağzından söz çıkmıyor ama nefes alıp veriyor. Tanımak istiyorum onu, bilmiyorum neden.

“Ben araştırdım,” diyor Cal. Hatta cazır cuzur sesler, aradığı yerde sinyal iyi değil anlaşılan, demek evden aramıyor. Daima fonda olan öteki kadının sesini dinliyorum, adını hiçbir zaman öğrenemediğim kadının.

“Ay sen geri mi geldin?” diyorum. Bir kere de kontrol bende olsun.

Ters konuşuyor, sonra yumuşuyor ama. Terapistinin ona mırıl mırıl söylediklerini duyar gibi oluyorum resmen. Muhtemelen terapistiyle birlikte yaptığı bir listeye göre hareket ediyor şimdi. Ansızın kabarıp sonra çekilen öfkeyi hissediyorum.

“Endişeleniyorum, çünkü,” diyor ve sonra duruyor.

“Çünkü?”

“Bazen bir yığın komplikasyon olabiliyormuş...”

“Oldu bitti bile, Cal. Aylar geçti üstünden. Bu yaptığının hiçbir anlamı yok.”

“Benim bedenimden nefret ediyor musun, anne?” diyor. Acıyla çatallaşıyor sesi, ağladı ağlayacak gibi. “Kendininkinden ediyordun, bu kesin, ama benim bedenim de aynı seninkinin eski hâline benziyor, yani...”

“Yapma bunu.”

“Mutlu olacağını sanıyorsun ama bu seni mutlu etmeyecek,” diyor.

“Seni seviyorum,” diyorum ben de.

“Her parçamı seviyor musun?”

Suratına kapama sırası bende, sonra bir an düşünüp telefonun fişini çekiyorum. Cal herhalde tekrar arıyordur şimdi ama bana ulaşamayacak işte. Hazır olduğum zaman, ben izin verince ulaşır.

Uykumdan uyanıyorum, kırılan bir vazonun şangırtısını tersten duydum: Binlerce kırık seramik parçasının ahşap döşemede fısıltılar arasında toparlanıp bütünleşmeye çalışmasının sesi bu. Yatak odamdayken ses koridordan gelir gibi. Koridordayken de sanki merdivenden geliyor. Aşağı, daha aşağı, antreye, yemek salonuna, oturma odasına, daha derinlere iniyor ve sonunda kendimi bodruma inen merdivenin başında buluyorum.

Aşağıdan, karanlıktan bir şeyin hışırtısı geliyor. Çıplak ampulden sarkan ufak zinciri parmağıma dolayıp çekiyorum.

Aşağıda işte o şey. Işıktaki, çimento zemine büzüşüyor he-men, tortop olup uzaklaşıyor benden.

Kızıma benziyor, yani bir kız olarak düşünülürse. İlk aklıma gelen bu. Beden şeklinde. Ergenlik öncesi, kemiksiz. Kırk beş kilo kadar ve üstünden damla damla sular akıyor.

Kendi de öyle. Damla damla akıyor.

Aşağı iniyorum, yakınına varınca sıcak bir kokusu var, kızarmış ekmek gibi. Cadılar Bayramı'nda içine saman doldurup kapı önlerine koydukları giysilere benziyor; bir geceyarısı kaçış planı gereği insan şekli vererek yorganın altına yerleştirilen yastıklara da. Üstüne basmaktan korkuyorum. Etrafından dolaşırken, kalorifer kazanının yüzeyinde yepyeni yüzümün yansımasını izliyorum hayranlıkla, hem de yanı başımdaki seslere rağmen: Kesik kesik bir soluma, yarıda kalan iç çekiş.

Yanına çömeliyorum. Bir bedene gereken her şeyden yoksun bir beden; midesi de yok, kemikleri veya ağzı da. Yumuşak girintilerden ibaret. Yanına sokularak omzunu okşuyorum veya omzu olduğunu sandığım şeyi.

Dönüp bana bakıyor. Gözleri yok ama yine de bu şey bana bakıyor. Bu kız bana bakıyor. İğrenç ama dürüst. Garabet ama gerçek.

Başımı iki yana sallıyorum. “Niye seni tanımak istediğimi bilmiyorum,” diyorum. “Bilmeliydim oysa.”

Biraz daha tortop oluyor. Üzerine eğilerek, kulağının olabileceği yere fısıldıyorum.

“İstenmiyorsun,” diyorum. Şiddetli bir ürpertiyle dalgalanıyor kütlesi.

Onu tekmeleyene kadar onu tekmelediğimin farkında değilim. Hiçten ibaret ve bende de hiç his yok onu tekmelerken. Yalnız, ayağım üzerine inmeden önce kütle katlaşıyor sanki, o yüzden her tekme bir öncekinden daha çok haz veriyor. Elime bir süpürge geçiriyorum ve bir o yana bir bu yana, bir o yana bir bu yana savururken bir adalem inciniyor, zaten süpürge'nin sapı da üstünde kırılıyor, ben de dizüstü çöküp bedenini avuç avuç koparmaya başlıyorum, avuçlarıma doldurduğum yumuşak beden parçalarını duvara çarparken bir yandan avaz avaz bağırdığımı bile bilmiyorum, sonunda susuncaya dek.

Bana karşı koymasını dilediğimi fark ediyorum, koymuyor ama. Onun yerine, havası inen bir balonmuş gibi sesler çıkarıyor. Bir tıslama, giderek sönen boğuk bir hırıltı.

Ayağa kalkıyorum ve yürüyüp gidiyorum. Bodrumun kapısını kapatıyorum. Artık sesi duyulmaz olana dek orada bırakıyorum onu.

. . .

Bahar geldi, uzun bir kapanma, çekilme, küçülme dönemi olan kış sona eriyor artık.

Herkes uyanıyor. Havanın ısındığı, ince bir hırkanın yeterli olduğu ilk gün, sokaklar vızıldamaya başlıyor. Bedenler dolaşiyor ortalıkta. Hızla değil, donakalmış: gülümsemeler. Bir mevsim boyunca karanlıkta birer yumru siluet olarak bildiğimiz komşuları tanımaya başlıyoruz tekrar.

“Muhteşem görünüyorsunuz,” diyor içlerinden biri.

“Kilo mu verdiniz?” diyor bir başkası.

Gülümsüyorum. Manikür yaptırıp yeni tırnaklarımı herkese göstermek için tıp-tıp vuruyorum yüzüme. Tuz restorana gidiyorum, gerçi adı artık Biber Tanesi. Üç tane istiridye yiyorum.

Yeni bir kadın oldum. Yeni bir kadın, kızının en iyi arkadaşıdır. Yeni bir kadın, bütün dişleriyle gülümser. Yeni bir kadın, eski benliğini üstünden silkelemekle kalmaz; bütün gücüyle fırlatıp atar.

Bunun da arkası yaz. Yaz gelecek ve koca koca dalgalar olacak, insana meydan okuyan cinsten dalgalar. Cesaretiniz varsa pırıl pırıl güneşli yaz gününü ardınızda bırakıp köpük köpük dalgalanan suya girersiniz, dalgaların kırıldığı ve sizi de kırabilecekleri yere doğru ilerlersiniz. Cesaretiniz varsa aslında bir hayvan, sizden çok daha büyük bir hayvan olan bu suya teslim edersiniz bedeninizi.

Bazen, çıt çıkarmadan oturursam ahşap zemin döşemesinin altından çağıldayan sesini duyabiliyorum onun. Ben alışverişe gidince gelip yatağımda yatıyor, eve dönüp kapıyı gürültüyle çarparak kapatınca, başımın üstünde çok hafif ayak sesleri duyuyorum. Biliyorum ki orada ama hiç yoluma çıkmıyor. Sehpanın üstüne adaklar bırakıyor: çengelli iğneler, şampanya şişelerinden artmış mantarlar, çilek resimli selofan kâğıda sarılmış şekerlemeler. Kirli çamaşırlarımı karıştırıp, ta açık pencereye kadar çoraplarla sutyenlerden bir yol döşüyor. Çekmecelerin de, havanın da altını üstüne getiriyor. Çorba konservelerini etiketleri öne gelecek şekilde diziyor, mutfak fayanslarında takımyıldızlar oluşturan kurumuş kahve lekelerini siliyor. Çarşaflara kokusu sinmiş. Burada o, burada yokken bile.

Yalnızca bir kere daha göreceğim onu, bundan sonra.

Yetmiş dokuz yaşına bastığım gün öleceğim. Erken uyanacağım çünkü dışarıda bir komşu, başka bir komşuya güllerini anlatıyor, çünkü Cal kızıyla birlikte senelik buluşmamız için geliyor bugün, çünkü biraz acıktım, çünkü göğsümde büyük bir sıkışma hissediyorum. Bu sıkışıklık gitgide artıp beni daraltsa da penceremin

ötesindeki her şeyi algılayacağım: Beton tümseğe bindiren bisikletliyi, çalılarının arasında hoplayarak kaçan beyaz tilkiyi, uzaklarda okyanusun dalgalarını, *Tıpkı kardeşlerimin söylediği gibi oldu*, diye düşüneceğim. *Yine de özlüyorum onları*, diye düşüneceğim. Ve diyeceğim ki, *Bütün bunlara değip değmediğini artık öğreneceğim işte*. Acı dayanılmaz olacak, ta ki artık hiç olmayana kadar; pençesini gevşetene kadar ve işte o anda kendimi, uzun zamandır hiç hissetmediğim kadar iyi hissedeceğim.

Öyle bir sessizlik olacak ki bir bal arısı yumuşacık kanatlarıyla pencere camında bir an tökezlese duyulacak veya yer döşemesinde bir tahtanın gıcırdaması bozacak onu.

Bir çift kol beni tutup yatağımdan kaldıracak; onun kolları. Ana yumuşaklığında olacaklar, hamur kadar, ağaç yosunları kadar yumuşak. Kokuyu tanıyacağım. Keder ve utanç dolacak içime.

Gözlerinin olabileceği yere bakacağım. Sormak için ağzımı açarken anlayacağım ki soru zaten kendi cevabını vermiş: Ben onu sevmekken, ben onu terk ederken beni sevmekle ölümsüzlüğe kavuşmuş o. Benden yüz milyon yıl uzun yaşayacak; daha bile uzun. Kızımdan, kızımın kızından da uzun yaşayacak ve yeryüzü onunla ve onun cinsiyle dolacak, tanımlanamaz formları ve bilinemez yazgılarıyla.

Yanağıma dokunacak, benim de eskiden, çok uzun zaman önce Cal'ın yanağına dokunduğum gibi ve hiçbir suçlama olmayacak dokunuşunda. Beni kendimden sıyrıp alırken ağlayacağım, genzimi yakacak bir sabaha açılan kapıya doğru ilerleyeceğim onunla. Tortop olup sokulacağım bedenine ki zaten benim bedenimdi o, iyi bakamadığım için elimden aldılar.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldayacağım kulağına, beni kapıdan geçirirken.

“Çok üzgünüm,” diye tekrarlayacağım. “Bilmiyordum.”

SANATÇILAR KAMPI

Şeytan'ın Boğazı'na kabul mektubumu aldıktan iki ay sonra karıma bir veda öpücüğü vererek yola çıktım. Şehirden ayrılıp kuzeye doğru sürdüm arabamı, gençliğimde İzci Kızlar kampına katıldığım P—— Dağları'na doğru.

Mektup yanı başımda, yolcu koltuğunda, üstündeki Pocketbook'un ağırlığıyla kıpırdamadan duruyordu. Kâğıdı neredeyse kumaş kalınlığında olduğundan, daha hafif ve ucuz benzerlerinden bekleneceği gibi kanat çırpıyordu; rüzgârdan ötürü arada sırada spazm geçiriyordu. Anteti altın varaklı ve bir şahin silueti şeklindeydi, ağzında da sudan daha şimdi kaptığı bir balığın kıvranıp duran gövdesi vardı şahinin. “Sayın Ms. M——,” diyordu.

“Sayın Ms. M——,” diye mırıldandım arabayı sürerken.

Manzara değişti. Çok geçmeden banliyöler ve büyük alışveriş merkezlerinden, sonra da uzun uzun yayılan ağaçlıklardan geçtim, alçak tepeler göründü ve tungsten lambaların ışığıyla aydınlanan bir tünelden geçerek, döne döne ilerleyen dağ yolunu tırmanmaya başladım. Çok yakındı bu dağlar bize, oturduğumuz yerden ancak iki saat on beş dakika uzaktaydı ama son zamanlarda ender görüyordum onları.

Yol kenarındaki ağaçlar azalmaya başladı ve bir tabelayı geçtim: Y—— HOŞGELDİNİZ DER! SİZİ GÖRMEK NE GÜZEL. Boz renkli, döküntü bir kasabaydı burası, eyaletin her yerine dağılmış çok sayıda eski kömür ve demir-çelik kasabası gibi. Anacaddenin iki yanına dizili evleri ancak virane diye niteleyebilirdim, gerçi *viranenin* yine bir cazibesi vardır, bunlarda o da yoktu. Issız kavşağın tepesinde bir trafik lambası asılıydı ve çöp bidonunun arkasından ok gibi fırlayan kediyi saymazsak yaprak kıımıldamıyordu.

Durduğum benzincide fiyatlar, eyalet ortalamasından tam sekiz sent yüksekti; yola çıkmadan önce bakmıştım fiyatlara. Benzini ödemek için içerideki mini markete girince bir şişe de su aldım.

“Ki al b’öde.” Tezgâhın arkasındaki suratsız ergendi bu. Tavandan sarkan minicik bir televizyon vardı, bilmediğim bir program yayındaydı.

“Ne?” dedim.

“Bir şişe daha alabilirsiniz, bedava,” dedi. Çenesi boyunca bir takımyıldız gibi öbeklenen sivilceler Andromeda galaksisinin elips şeklini almıştı. Sarımsı yeşil kubbeleri vardı. Onları patlatmadan nasıl duruyor, anlamak mümkün değildi.

“Bir şişe daha istemiyorum,” diyerek parayı tezgâhın üstünde ileri ittim.

Şaşırmış görünüyordu, banknotları aldı ama. “Dağa doğru mu?” dedi.

“Evet,” dedim. Bunu sorması içimi ferahlatmıştı. “Şeytan’ın Boğazı’ndaki merkeze.”

Yazarkasanın düğmeleri üzerindeki parmağı durakladı, canı acıyormuş gibi eli kasıldı. Çenesini ovuşturduktan sonra başını kaldırıp bana baktı, yüzünde okunması imkânsız bir ifade vardı;

sivilcelerinden biri patlamış ve derisi üzerinde kuyruklu yıldızın ışıltılı kuyruğunu andıran bir irin bırakmıştı.

Tam dağın o tarafına hiç çıkıp çıkmadığını soracaktım ki tepemizde asılı televizyondan titrek bir müzik duyuldu. Ekrandaki kadın, üstünde geceliğiyle ağaçlık bir yerde yalınayaktı. Kollarını ağır ağır kaldırarak havayı yokluyor, sonra ansızın pencere camına toslayarak kalakalmış kuş gibi nafil kanat çırpıyordu. Yardım isteyecekmişçesine ağzını açtı ama sonra hiç ses çıkarmadan kapadı ve bir daha açtı, ölüm döşeginde bir sırrı ifşa etmeye çalışır gibiydi hâli.

Kamera ağaçların arkasına geçiş yaptı. Orada bir grup kız, bu talihsiz genç kadının sendeleyerek adım atmasını izliyordu. İçlerinden biri yanındakinin kulağına fısıldadı: “Demek ki herkesin harcı değil bu.”

Sonra banttan yayınlanarak bütün diğer sesleri delip geçen bir kahkaha, benim ergen de kahkahayla gülererek yazarkasaya sayıları girmeye başladı. “Nedir bu?” diye fısıltıyla sordum, sinirim bozulmuştu.

“Program tekrarı,” diye homurdandı. Uzattığı para üstü terden nemlenmişti. Dışarı çıkıp yüzüme dokunduğumda kan sıcaklığındaki gözyaşlarının şaşkınlıkla farkına vardım.

Çok geçmeden arabamın burnu havaya dikilmişti ve dağı tırmanmaya devam ediyordum.

Ben de ergenken, her sonbahar oymaktaki diğer kızlarla birlikte uzun bir hafta sonu boyunca İzci Kız kampına katılmak zorundaydım. Ekim ayının sonuna doğru ve okul çıkışı gittiğimiz için bu dağlara vardığımızda mürekkep gibi bir karanlık çökmüş olurdu. Mrs. Z——’nin minibüsünün arka koltuğunda kızlar

sessizce uyurdu, ne de olsa uzun zamandır yoldaydılar ve zaten daha medeniyetten çıkmadan sohbet konularını tüketmişlerdi. O olaydan sonra ben hep yolcu koltuğunda oturdum. Şikâyetçi değildim bundan, zaten yaşıtlarımdansa büyüklerin yanında olmayı tercih ederdim.

Arabada tek ışık, gösterge panelinin parıltısıydı. Mrs. Z—— gözünü yoldan ayırmaz, kızı ise — düşmanımdı ama uzun boyu ve kestane rengi saçlarıyla güzel bir kızdı— eninde sonunda arka koltukta uyuyakalmış olurdu, araba ne zaman bir rampaya çarpsa kafası pencerenin camına vurur ama bu onu asla uyandırmazdı. Yanındaki diğer kızlar ya bakışlarını yola diker ya da gözlerini dinlendirirdi. Dışarıda arabanın farları geceyi deler, aralıksız dönüp duran bir film şeridi gibi kaldırımı, kırılıp düşmüş dalları ve rüzgârın savurduğu yaprakları aydınlatırdı, bazen de son yağmurda bir geyiğin hayata veda ettiği noktada kızıl kanla etten oluşan bir bulamaç çarpardı göze.

Mrs. Z—— arada sırada bana şöyle bir bakar, burnundan nefes aldıktan sonra havadan sudan bir şeyler mırıldanırdı. (En sevdiği, “Okul nasıl gidiyor?” idi.) Kızı uyanmasın veya benimle lafladığını anlamasın diye alçak sesle konuştuğunu bilir, ben de aynısını yaparak havadan sudan bir karşılık verirdim. (“İyi gidiyor. İngilizce dersini seviyorum.”) Okulun bir şeyler öğrenmek için yeterli ve başka her şey için korkunç bir yer olduğunu ve (doğurduğu, kucığında taşıdığı, onca yıl karnını doyurup sevgisini verdiği) o tatlı dilli kızının bu facia içindeki dikkate değer payını bu kadına açıklamamın imkânı yoktu. Zaten ondan sonra ikimiz de yine susardık, orman da önümüzde uzadıkça uzardı.

Yolun iki yanında uzanan ağaçların beyaz gövdeleri bir ölçüde aydınlanıyor, geceyarısı bir fotoğraf makinesinin flaşıyla olacak ka-

dar kısacık bir an görünür oluyorlardı. Bir iki sıra hâlinde ağaçlar gördüm ama daha ötesi, bana göre tedirgin edici mat bir siyahlıktan ibaretti. Sonbaharın dağlara gitmek için en kötü zaman olduğunu düşündüm kendi kendime. Yabani yaşam soluk alabilmek için debelenirken arabaya atlayıp yanına gitmek aptalca göründü gözüme.

Klimayı kapattım. Ah o kızlar şimdi görebilseydi beni: Muhteşem başarılarla imza atmış evli barklı bir yetişkin olarak.

Bir klasik müzik istasyonuna ayarlı olan radyoda pek azametli, havalı bir parça çalıyor, düzensiz hareketlerle ilerleyen müzik ben virajları alırken alçalıp sonra bir anda kabarıveriyordu. Eski filmle- rin açılış sahneleri gibiydi: Jenerikte akan beyaz harflerin ardında bir araç, yolda hedefine doğru ilerlemektedir. Jenerik sona erer- ken araba eski bir çiftlik evinin önünde durur, ben inirim orada, saçımdaki beyaz eşarblı çözerek eski arkadaşşıma seslenirim. Bana el sallayarak çıkar gelir, birlikte bavullarımı güle oynaya eve taşı- dığımız sahnede, kurulmuş çarkları çoktan dönmeye başlayan o feci olay örgüsü kimsenin aklına gelmeyecektir.

“Isaac Albéniz’i dinlediniz,” diye monoton bir sesle duyurdu spiker, “sizin için *İspanyol Rapsodisi*’ni çaldık.” Bir süre sonra dağın dorukları müziği yutmaya başladı ve sonunda bir tek cızırtısı kal- dı geriye. Radyoyu kapattım, camı indirip dirseğimi çerçevesinin kauçuk kenarına yasladım, çok memnundum hâlimden.

Sonra arkamdaki arabayı fark ettim: Biraz fazla yakınımdan gelen alçak, beyaz bir heyula. Belimden aşağı tuhaf bir duygu ya- yıldı, korkudan veya cinsel uyarımdan hemen önce gelen o sarmal. Sonra bir şey değişti, önce algıladım, sonra anladım ne olduğunu. Arabamın üstüne kırmızılı mavili ışıklar yağdı.

Polis memuru, aracının kapısını açmadan arkamda tam iki daki- ka boyunca oturup bekledikten sonra bana doğru gelmeye başladı.

“İyi günler,” dedi. Gözleri ufacık ama tuhaf bir şekilde şefkat doluydu. Dudağının köşesinde bir kızarıklık vardı: Ateşten kaynaklanan bir uçuk, çiçek açmaya hazır.

“İyi günler,” diye karşılık verdim.

“Sizi niye durdurduğumu biliyor musunuz?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim.

“Sürat yapıyordunuz,” dedi. “Yetmişlik bölgede doksanla gidiyordunuz.”

“Aa,” dedim.

“Yolculuk nereye?” diye sordu.

Biz konuşurken o kızarıklık beni algılamaya başlamıştı sanki, dışı doğru genişliyordu şimdi, çoğalmaya hazırlanan bir amip gibi. Parmağında alyansı vardı, demek ki eğer yakın zamanda bir trajedi yaşamadıysa o kızarıklığı daha bu sabah görmüş olması gereken bir eş söz konusuydu. Hayalimde canlandırdım kadını (eşini kadın olarak hayal etmekle önyargılı davrandığımı düşünebilirsiniz, hele kendi durumum ortadayken ama adamın genel hâl ve davranışlarından hayatında öfke, kaba kuvvet veya endişe olmaksızın bir erkeğe asla elini sürmediğini çıkarıyordum, hatta tam şu anda kendi de farkında olmadan baş parmağıyla alyansına dokunuyordu ve bu dokunuş şefkati, hatta belki erotik bir anıyı akla getiriyordu); benden tamamen farklı bir kadın olmalıydı, yani virüsün bulaşmasından korkmayan bir kadındı. Bu kadını, adamı dudağından öperken gözümün önüne getirdim, hatta belki içinde her cins merhem ve kremin olduğu bir sepetten ufacık bir tüpteki merhemi çıkarıp uçuğun üstüne hafif hafif sürmüştü, bir yandan da yatıştırıcı sözler ederek (“Kimse farkına bile varmayacaktır, eminim bundan”) adamın omzunu sıkırmıştı. Belki de tek bir uçukları vardı ve ondan ona geçip duruyordu, kucaktan kucağa geçirilen bir bebek gibi.

Ben bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdığımda o çoktan arabasına binip gözden kaybolmuştu bile. Elime tutuşturduğu kâğıda baktım: Bir uyarıydı. “Yavaş sürün, güvenle gidin. Memur M——,” diyordu en tepede hazin, küt bir elyazısıyla.

Az sonra bir T kavşağa geldim. Tabelaya göre Şeytan’ın Boğazı’na gitmek için sola dönmem gerekiyordu. Öbür tarafa dönersem geçmişe gidecektim, çok fazla şeyin ters gittiği ama bazı şeylerin de güzel olduğu o köhne kamp alanına.

Yolun bu son bölümü, yolculuğun en güzel etabıydı. Ağaçlar, erkenden bastırırvermiş sığağa alışmaya çalışan bir sıra asker gibi yola doğru eğiliyordu. Pırıl pırıl yapraklar gür bir örtüyle gökyüzünü kapamıştı. Ağustos böceklerinin cırıltısını duyabiliyordum ve bu bana huzur veriyordu. Bu yolda ilerlerken kendimi tazelenmiş hissettim; cennete doğru ilerliyordum! Tamamlanmış bir romana doğru! Hayatım boyunca hayalini kurduğum an, hep başkalarının âlicenaplığına bel bağlamak yerine bir sanatçı olarak kendi ayaklarım üzerinde durabildiğim andı: Yayınlanmış romanımdan söz edebildiğim (mütevazı ama olumlu eleştiriler almıştı; ben de zaten dünyayı altüst etmesini bekleyecek kadar kendini beğenmiş değildim), istediğim yerde öğretmenlik yapabildiğim, ufak ama saygın tutarlar karşılığında ufak ama saygın konuşmalar yapabildiğim bir hayat. Bunların hepsi ulaşılabilir görünüyordu artık.

Bir yaratık fırlayıp arabamın altına giriverdi.

Direksiyonu kırıp frene öyle bir abandım ki arabanın isyan ederek asfalta sürtüşünü ve metal gövdenin dan diye yere çarpışını duydum. Don ya da yağış olsaydı kesin ölmüştüm şimdi, en yakındaki ağacın tepesine fırlamıştım. Ama öyle olmadığı için tam şeridin orta yerinde ansızın durmayı başardım.

Yolda yatar göreceğim şeyden ötürü dehşet duygusuyla dikiz aynasına baktım.

Hiçbir şey yoktu.

Arabadan inip şasinin altına baktım. İşte orada, bir tavşanın kararmış, cansız gözlerini buldu gözlerim. Vücudunun alt kısmı yoktu, bir kâğıt kadar düzgün ortadan ikiye ayrılmıştı hayvan. Ayağa kalkıp arabanın etrafında öteki parçayı aramaya koyuldum. Hatta tekrar yere çöküp, bir labirenti andıran alt takımları bile inceledim. Yoktu.

“Çok üzgünüm,” dedim tavşanın bomboş gözlerine. “Böyle bir şeyi hak etmiyordun. Bu sonu hak etmiyordun.”

Sürücü koltuğuna çöktüm, blucinimin dizlerinde birer çamur lekesiyle. Keder, bir bulantı dalgası gibi kapladı içimi. Bunun kötü bir alamet olmamasını umdum.

Az ileride üstünde saği gösteren bir ok olan mavi tabelayı gördüm. ŞEYTAN'IN BOĞAZI yazıyordu. Hoş geldiniz falan yok.

Arabam dönüş yaparken anladım ki burada kaldığım sürede arazinin ancak küçük bir bölümünü görebileceğim. Yüzlerce hektara yayılmıştı burası ve büyük bölümü boş duruyordu. Şeytan'ın Boğazı bir zamanlar New York'lu milyonerlerin göl kıyısında sefa yapmaya geldiği gözde sayfiyeydi ama sahipleri, kaldıramayacakları bir mali yükün altına girmiş ve Büyük Bunalım sırasında proje tamamen batmıştı. Şimdi buranın mülkiyeti, yazarlara ve başka sanatçılara burs vererek, çalışmalarını gerçekleştirebilmeleri için zaman ve mekân sağlayan bir kuruluştaydı. Konaklama merkezi, kabul mektubumun hemen ardından postadan çıkan haritadan anladığım kadarıyla bu tesisin güney ucunda bulunuyordu: Bir grup stüdyo ve bir zamanlar şatafatlı bir otel olan ana bina. Stüdyolar

bir gölün kıyı şeridi boyunca dizilmişti ve konaklayanlar içinde en zengin olanları bütün yaz mevsimini burada geçirir, o boğucu sıcakta miskinlik ederdi.

Ağaçlar arasından nihayet bir patikanın başladığı yere gelene kadar yolu izledim. Eski otel, bir enfeksiyon gibi şişerek yükseliyordu yerden, ormanın içinde bir hastalıktı sanki. Belli ki bir zamanlar çok gösterişli bir yapıydı; ihtiraslı genç mimarların, yıllar yılı anonim yapılar ortaya koymanın ve bitirilemeyen projelerin ağırlığı altında ezilip gitmeden önce yarattığı radikal bir tasarımıdı.

İki araba otelin yanına gelişigüzel park edilmişti: Biri çok eski ve kirli mavi, öbürü güneşin ışıkları altında pırıl pırıl bir kırmızı. Önce kırmızı arabanın yanına çektiysem de huzursuz oldum ve oradan çıktım, gidip mavi arabanın yanına park ettim. Bagajımda ve arka koltuktaki eşyanın sayısı konusunda bir tedirginliğe kapılmıştım aniden. Yükümü boşaltmam gerekiyordu ve yarım düzine git-gel olacaktı.

Arabadan indim ve her şeyi geride bıraktım.

Otelin ilk katında olağanüstü bir yan yoktu ama siyah derzle döşenmiş koyu gri taşları, iç mekânı seçme dilimler hâlinde gözler önüne seren daracık pencereleriyle şık bir yapıydı; kırmızı kadifeler görünüyordu içeriden, lambri kaplı duvarlar, bir sehpa terk edilmiş, dumanı tüten kahve fincanı. İkinci kat ise binayı, çekip sündürülerek saçma boyutlara çıkarılmış dev bir sakıza benzetmişti. Pencereler ile duvarlar, sağa sola uzanarak birinci kattaki kuzenlerine tuhaf açılarda sırt çevirmişti. Öyle ki bir pencereden bakınca gökyüzünden çok yeri, bir başkasından ise yerden çok göğü görüyordunuz. Odalardan biri etraftaki ağaçların o kadar yakınından kıvrılıyordu ki bir ağacın dalı pencereye doğru eğilmişti; biraz sert bir rüzgârla daha ileri gitme cesareti bulacağına kuşku yoktu. Yukarıya bakınca çatının helezon oluşturarak yükseldikçe yüksel-

diğini ve tüpten sıkılmış kremin sivri ucu gibi incecik bir noktada sona erdiğini görüyordunuz. Tam o uca cam bir küre oturtulmuştu.

Binanın ön kapısına çıkan basamaklar genişti, o kadar geniş ki tam ortasında durunca korkuluğa yetişemezsiniz. Sağ taraftan çıktım, elimi de korkuluğun üzerinde kaydırıyordum ki avcuma kıymık battı. Elimi çekerek kalp çizgisi ile akıl çizgisi arasına saplanmış kıymığı inceledim. Dışarıda kalan kısmını çimdikler gibi tutup çektim; elim yaranın üstüne kapandı, kanama yoktu. Avluya giden son bir iki basamağı da çıktım.

Şatafatlı girişin önünde durakladım, kapıların birleştiği noktada ahşabın organik yapılar hâlinde kıvrılışından hoşlanmamıştım, saklandığı yerden ilk önce kollarıyla vantuzlarını dışarı uzatarak çıkan bir ahtapotu andırıyordu. Karım, benim hissiyat ve hassasiyetlerimle dalga geçerdi hep, açıklaması aylar sürecektir nedenlerden ötürü daha ilk gördüğüm anda bir şeye bayılmam veya ondan nefret etmemle dalga geçerdi. O sahanlıkta tam on dakika oyalanmıştım ki makosen ayakkabılar giymiş yakışıklı bir adam kapıyı açiverdi. Karşısında beni bulunca şaşırıp kalmıştı.

“Merhaba,” dedi. İçkici bir tipe benziyordu ve muhtemelen eşcinseldi. Görür görmez sevdim onu. “İçeri mi ... girecektiniz?” Kenara çekilip kapının ardında neredeyse kayboldu.

“Evet ... içeri,” diyerek eşikten geçtim. Adımı söyledim ona.

“Ha, evet! Biz sizi...” Arkasında uzanan boşluğa dönmüştü. “Biz sizi yarın geleceksiniz diye biliyorduk? Herhalde bir yanlış anlama oldu.”

Bitişikteki odanın kapı aralığından hummalı bir faaliyet fışkırıverdi; birden farkına vardığım üzere adam, benim görüş alanımın dışında kalmış bir kadın üçlüsüyle konuşuyordu: İlki ince, soluk benizli, kupkuru bir kadındı ve sırtındaki şekilsiz entarinin spiral

geometrik desenleri gövdesinde düzinelerce delik açmıştı, bu da beni derhal anksiyete durumuna geçirdi; sonra başının tepesinde toplanmış rasta saçları ve sakınmasız gülüşüyle uzun boylu bir kadın vardı; üçüncü kadını ise tanıyordum ama daha önce hiç görmediğimden de emindim.

Elbisesiyle bende endişe yaratan kadın kendini “şair-besteci” Lydia olarak tanıttı. Ayakları çıplak ve kirliydi, iflah olmaz bir bohem olduğunu herkese kanıtlamaya çalışır gibi bir hâli vardı. Uzun boylu kadın, adının Anele olduğunu söyledi, fotoğrafçıydı. Tanıdığım ama tanımadığım kadının adını ise duyar duymaz unuttum. Dikkatimi yeterince vermediğimi söylemeye çalışmıyorum. Daha çok şöyle oldu: Kadın adını söyleyince zihnim adın üstüne kapandı ve ad da onu sarmalayan parmakların arasından sıyrılıveren cıva gibi kayıp düştü.

Kapıyı açan adam, “Ressamdır kendisi,” demişti. Onun adı ise Benjamin’di ve söylediğine göre heykeltıraştı.

“Niye stüdyolarınızda değilsiniz?” diye sordum ama daha ağızımdan çıktığı anda da böyle münasebetsiz bir soru yönelttiğim için pişman oldum.

“Gün ortası usancı işte,” dedi Anele.

Lydia, “Program ortası usancı,” diyerek açıklık kazandırdı. “İçimizde daha sosyal olanlar,” derken etrafındaki insanları gösteriyordu, “bu ana binaya öğle yemeğine gelirler bazen, kafayı yememek için.”

“Şimdi kalktık yemekten,” dedi Benjamin. “Ben de geri dönüyordum. Ama mutfağın kapısından içeri bir göz atarsanız Edna’yı yakalayabilirsiniz, size yiyecek bir şeyler hazırlar.”

“Ben götürürüm seni oraya,” dedi Anele. Koluma girerek beni diğerlerinin yanından uzaklaştırdı.

Birlikte girişten geçerken, adını bir türlü aklımda tutamadığım kadına karşı taze bir korku dalgası doldu içime. “Ressam...” dedim, Anele’nin gerekli bilgileri sağlayacağı umuduyla.

“Evet?” dedi.

“Çok ... hoş biri.”

“Çok hoş biridir,” diye doğruladı Anele. Çift kanatlı kapıları itti. “Edna!”

Sırım gibi bir kadın, lavabonun üstünde iki büküm olmuş, sabunun akıp gittiği derinlikleri incelemeye dalmış gibi duruyordu. Doğrulup bana baktı. Alev kırmızısı saçları arkaya toplanıp siyah kadife bir kurdeleyle bağlanmıştı.

“Aa!” dedi beni görünce. “Gelmişsiniz bile!”

“Ge ... geldim,” diye doğruladım.

“Benim adım Edna,” dedi. “Konaklama merkezinin müdürüyüm.” Sarı kauçuk eldivenlerini çıkarıp elini uzattı, ben de aldım. Elleri suyu daha yeni sıkılmış bir sünger gibi serin ve nemliydi. “Erken geldiniz,” diye devam etti. “Tam bir gün erken.”

“Mektubu yanlış okumuşum öyleyse,” diye fısıldadım. Kıp kırmızı olmuşum, üstelik herkesin içinde böyle küçük düşerken karımın alçak perdeden kahkahasını işitebiliyordum.

“Olsun,” dedi. “Zıyanı yok. Sizi odanıza götüreyim. Yatağınızda çarşaf olmayabilir yalnız...”

Binanın giriş kısmına dönünce Benjamin’i ne kadar eşyam varsa arasında dikilir bulduk: Bavullarım, kapaklı sepetim, hatta içinde acil durumda kullanılacak malzemelerle arabada bulundurduğum ve bagajdan çıkmaması gereken sırt çantası.

“Arabamı kilitlememiş miyim?” dedim.

“Niye kilitleyesin ki burada?” diye sordu şen şakrak. “Haydi buyrun bakalım.” Eğilip bavullarımı kaldırdı. Ben sepeti kaptım.

Edna da sırt çantasını almak için eğiliyordu ki “O kalsın,” deyince gerisingeri doğruldu. Hep birlikte merdiveni çıktık.

Uyandığımda güneş batmıştı ve son kalan ışıklar da gökyüzünden çekiliyordu. Nerede olduğumu şaşırdım bir an, bir partide uyuyakalıp da evin arka odasında, üstünde giysileriyle uyanan bir çocuk gibi hissettim kendimi. İçgüdüsel olarak uzanıp karımı arandım ama kaliteli, yumuşacık çarşaflar ve kusursuzca kabartılmış yastık geldi sadece elime.

Doğrulup oturdum. Duvar kâğıdı koyu renkti ve üstünde oranca desenleri vardı. Birinci kattan gelen sesleri işitebiliyordum: mırıl mırıl konuşmalar, çatal bıçakla porselenin öpüşmesi. Ağzımda berbat bir tat vardı ve idrar kesem dolmuştu. Doğrulup oturabildiğime göre tuvaleti de kullanabilirdim. Tuvaleti kullanabileceksem, ışığı açabilirdim. Işığı açabileceksem bavulumdan gargaramı bulabilir ve ağzımın içindeki bu küf tadından kurtulabilirdim. Ağzımın içindeki bu küf tadından kurtulabileceksem aşağı inip diğerleriyle birlikte akşam yemeği yiyebilirdim.

Bir bacağımla yataktan aşağı atarken dehşet verici bir görüntü belirdi zihnimde, karyola eteğinin altından bir el beni ayak bileğimden kavradığı gibi aşağılara çekiyor, beni sürükleyip götürürken attığım korkunç çığlıklar, yemek salonundan gelen keyifli sohbetin sesinde boğuluyordu. Ama geçti bu. Öbür bacağımla da yataktan aşağı attım, ayağa kalktım ve karanlıkta sendeleyerek banyoya doğru yürümeye başladım.

İdrar kesemi boşaltırken romanımı düşündüm, aynen şu hâliyle: Bir defterin arasına tıkıştırılmış deste deste notlar ve kâğıtlar. Lucille’i ve başına gelenleri düşündüm. Çok şey geçiyordu başından.

Aşağı inerken, ağızındaki gargara kalıntıları dişlerimin arasını yakıyordu. Koyu renk ahşaptan uzun bir masaya yedi kişilik sofraya kurulmuştu; kiraz ağacındandı galiba masa, yahut kestane, neyse ne işte, parlak kızıl renkte kendinden lekeleri vardı. Programın diğer katılımcıları odanın köşelerinde kümelenmiş, ellerinde şarap kadehleri gevezelik ediyordu.

Benjamin yüksek sesle adımı söyleyip elindeki kadehle beni işaret etti. Anele başını kaldırıp baktı, gülümsedi. Lydia ise ince yapılı, hoş bir adamla derin bir sohbeta dalmıştı, parmaklarına koyu bir şeyler bulaşmıştı adamın; mürekkep, diye düşündüm. Mahcup bir edayla gülümsedi bana ama bir şey demedi.

Daha içki içmediğimi söyleyemeden, Benjamin bir kadeh kırmızı şarap uzattı bana.

“Teşekkürler,” dedim, “Hayır, teşekkürler,” diyeceğime. Karımın sınırsız sesini işitiyordum, yanı başımdaymışçasına, kulağıma fısıldıyordu. *Ortama uyuver canım*. Karımın beni olduğum gibi sevdiğine inanıyordum ama emin olduğum bir şey daha vardı ki daha rahatlamış bir versiyonumu daha çok sevecekti.

“Yerleştin mi?” diye sordu Benjamin. “Yoksa dinleniyor muydun?”

“Dinleniyordum,” diyerek bir yudum aldım şaraptan. Ağızındaki nane tadıyla birleşince ekşi geldi, hemen yuttum. “Yol yormuş beni.”

“Berbat bir yoldur o, hangi taraftan gelirsen gel,” diyerek doğruladı beni Anele.

Mutfağın kapısı ardına kadar açıldı ve elinde dilim dilim jambon dolu bir servis tabağıyla Edna belirdi. Tabağı masaya koymasıyla birlikte herkes sohbeti bırakıp sandalyelerine ilerledi.

“Yerleştin mi?” diye sordu Edna.

Evet anlamında başımı salladım. Hep birlikte oturduk. Parmakları boya bulaşığı olan adam masanın öbür tarafından uzanarak gevşekçe sıktı elimi. “Ben, Diego.”

Lydia, “Herkesin işi nasıl gidiyor?” diye sordu.

Cevap vermekten kaçınmak istercesine bütün başlar masaya eğildi. Ben de bir parça jambon, bir kaşık patates aldım.

“Yarın sabah yola çıkıyorum,” dedi Edna, “hafta sonuna kadar yokum. Buzdolabında yiyecek var elbette. Medeniyetten bir isteği olan var mı?”

Sağdan soldan *yoklar* yükseldi. Arka cebime elimi attım, kırıma göndereceğim, pulu hazır, adresi hazır, mektubu hazır zarfı çıkardım, sağ salim yerime vardığımın teyidi. “Rica etsem bunu postaya verebilir misin?” diye sordum. Olur anlamında başını sallayan Edna, mektubu alıp koridordaki çantasına koymaya gitti.

Lydia ağzını kapamadan yemek yiyordu. Azı dişlerinin arasını kurcalayıp bir şeyi —etin içindeki kıkırdak parçası— çıkardıktan sonra dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve şarabından bir yudum daha aldı.

Benjamin kadehimi tekrar doldurdu. Hepsini içtiğimi hatırlamıyordum ama içmişim işte. Dilimi dişetlerime değdirince yumuşacık geldi, kadifeyle kaplı gibi.

Herkes, şarabın teşvik ettiği o gevşek, fazlasıyla kalender havada konuşur olmuştu. Diego’nun profesyonel illüstratör olduğunu ve çocuk kitapları resimlediğini öğrendim, şimdi de bir grafik roman üzerinde çalışıyormuş. İspanyolmuş, öyle dedi, gerçi yetişkin hayatının büyük bölümü Güney Afrika ve ABD’de geçmiş. Sonra hafiften Lydia’yla flörte başladı ve bu durum, her ikisini de gözümünden düşürdü biraz. Anele, ismini daha önce duymadığım ödüllü bir romancıyla arasında geçen abuk bir karşılaşmanın

komik hikâyesini anlattı. Benjamin son heykelini tarif ediyordu: cam kırıklarından kanatları olan bir İkaros. Lydia bütün günü “piyanoya vurarak” geçirdiğini söyledi. “Kimseyi rahatsız etmedim, değil mi?” derken sesi, kimsenin rahatını da rahatsızlığını da hiç umursamadığını belli ediyordu gerçi. Sonra bir “şiiir-şarkı” bestelemekle uğraştığını açıklamaya koyuldu, henüz sürecin “şarkı” kısmındaymış.

Duvarlar ses geçirmiyordu, Edna rahatlattı onu. Yani burada gırtlığınızı kesseler kimsenin ruhu duymazdı.

Lydia, yüzünde derin bir memnuniyet ifadesiyle bana doğru eğildi. “Kaymak tabakasından sahiplerinin buraya verdiği adı biliyor musun? Ellerinden kaçırmadan önce?”

“Melek Ağzı,” dedim. “İzciydim ben küçükken, buraya her yıl gelirdik. Tabelayı hatırlıyorum.”

“*Melek Ağzı*,” diye neredeyse haykırarak söyledi, ben hiçbir şey söylememişim gibi. Bir de elini masaya vurup gümbür gümbür gülmeye başladı. Bütün dişleri çürümüş gibi görünüyordu: Yediği erik boyamıştı. Nefret ettim ondan ve bunun şaşırarak farkına vardım. Daha önce kimseden nefret etmemiştim. Yanında rahatsızlık duyduğum insanlar, bende ânında çekip gitme isteği uyandıran insanlar olmuştu elbette ama nefret yeni ve yakıcı bir duyguydu. Dinmek bilmiyordu. Bir de zaten sarhoştum.

“İzci Kız kamplarında ne yapıyorlar?” diye bir soru geldi Benjamin’dan. “Yüzme, doğa yürüyüşü?”

“Yoksa birbirlerini mi beceriyorlar?” dedi Diego. Lydia’dan koluna oyuncu bir şaplak yedi.

Şarabımı yudumladım, gerçi artık tadını alamıyordum. “El sanatlarıyla uğraşır, rozetler kazanırdık. Ateşte yemek pişirirdik. Hikâyeler anlatırdık.” Burası en sevdiğim kısımdı. “Genellikle

sonbaharda olurdu kamp, yani yüzmek için hava soğuktu,” dedim. “Ama kıyı boyunca yürür ve iskelede cesaret denemeleri yaptık, bazen.”

“O yüzden mi özel olarak bu programı seçtin yoksa?” diye sordu Anele. “Bu bölgeyi tanıdığın için yani?”

“Hayır,” dedim. “Sadece tesadüf.” Kadehimi geri koyarken az kalsın masayı ısıtılıyordum.

Ardından Lydia’nın, havlamayı andıran o berbat kahkahası duyuldu. Diego yüzünü onun uzun saçlarına gömmüş, kulağına gizli birtakım gözlemlerini fısıldıyordu. Lydia bana bakıp bir kahkaha daha attı. Kıpırmızı oldum ve dikkatimi önümdeki yemeğe verdim.

Şarabını bitiren Anele, Diego şişeyi kaldıınca eliyle kadehinin üstünü örttü. Sonra bana döndü. “Ben de burada ‘Sanatçılar’ adını verdiğim bir proje üzerinde çalışıyorum,” dedi. “Bir öğleden sonranı benimle portre seansı yaparak geçirmek ister misin? Zorlama yok tabii ki.”

Zorlama, kendini bütün gerçekliğiyle hissettiriyordu oysa ama sarhoştum, üstelik Anele’ye bazı insanlara duyduğum cinsten bir sempati duymuştum; insanın iflahını kesecek kadar iyi niyetli görünüyordu ve inkâr edilemeyecek bir şey varsa, gözalıcı güzellikteydi. Bir cevap beklercesine beni izlediğini gördüm ve ortada sebep yokken gülümsediğimi fark ettim. Avuçlarımı hissizleşen suratıma bastırarak ovuşturdum.

“Seve seve,” derken yanağımın iç kısmını ısırıldım. Ağzımın içi metal kaplıydı sanki.

Ertesi sabah P—— Dağları’na soğuk bastırmıştı, mutfak penceresinden bakınca dışarısı tamamen sis kaplıydı.

“Kahve içer misin?” Arkamdan Anele’nin sesi geliyordu. Belli belirsiz başımı sallıyordum ki elime sıcak ve ağır bir kupa tutuşturuverdi, hiç bakmadan yudumladım kahveyi.

“Stüdyolara kadar eşlik edebilirim sana,” dedi. “Hiç sorun değıl benim için. Yolu bilmiyorsan bulmak zordur, her şey sisle kaplı olmadığında bile. İyi uyudun mu?”

Tekrar başımı salladım. Beynimin içinde ufak bir hayvan — sesini bulup da bütün bu iyiliklerinden ötürü Anele’ye bir teşekkür edebilmek için— zıp zıp zıplayıp duruyordu ama pencereden öteye uzanıp giden beyazlıktan alamıyordum gözlerimi, her şeyi nasıl da silip sprvermişti.

Arkamızda kalan giriş kapısı kapanınca bir an sıçradım. Gl kıyısına gitmek için geçmemiz gereken basamaklardan ancak ağıların siluetini görebiliyordum. Anele dosdoğıru yürüyordu ağıların arasından, yolu bulmuştu. Devrilmiş bir kütüğün üstünden hiç duraklamadan atladı ve ıslak ıslak parlayan tombul mantarların etrafından dolaşıverdi. Bir ara dar, beyaz bir bankı geçtik, tasarımına ve boyutlarına bakılırsa insanlar oturup dinlensin diye yapılmamıştı. Başını hiç çevirmeden eliyle bankı gösterdi Anele. “Bu bank, glle otel arasındaki yolun tam yarısında, sana nirengi noktası olsun.”

Ağıları arkamızda bırakınca çok silik bina hayaletleri belir-di. Hatta biri tam önümde yükseliyordu. İlk kez Anele’nin ayak izlerinden gitmeyi bırakıp, yaklaştıkça görüntünün netleşeceğı umuduyla binaya doğıru yürüdüm.

“Aman ha!” diyen Anele antamın sapını yakalayıp beni geri çekti. “Dikkat et. Doğıru gle gidiyordun.” önümde hava süte benziyordu; görünürde bina falan yoktu.

Sağını gösterdi Anele, bir gölgeye doğıru yükselen basamaklar vardı. “İşte bu seninki. Yaslı Kumru, değıl mi?”

“Evet,” dedim üstüne basa basa. “Bana yolu gösterdiğin için teşekkürler.”

“Aman dikkat et,” dedi. “Geri gitmek istediğinde...” Geldiğimiz tarafı işaret etti. Işıltısı sisi bile delip geçen bir ışık topu görünüyordu. “İşte orası otel. Geceleri ve kötü havalarda o ışık daima yanar. Yani her zaman evin yolunu bulabilirsin. Hadi kolay gelsin!”

Anele sise karışıp gitti, gerçi o ortadan kaybolduktan sonra uzun bir süre, ayaklarının çakılları yerinden oynatırken çıkardığı sesi duydum.

Kulübem, cömert denecek boyutlarda bir binaydı ve çalışma odası göl kıyısına bakıyordu ya da sis kalkınca bakacaktı. Fazla güneş veya yağış olmayan günlerde çalışmak, belki de dinlenmek ve etrafı gözlemlemek için ufak bir veranda bile vardı. Eski olmasına rağmen sağlamlığıyla insanın içini rahatlatıyordu bina. Etrafı dolaştım, mafsalları ve korkulukları elleyip yokladım, çürümeye olup olmadığını veya bir cüzamlının kolu gibi elimde kalıp kalmayacaklarını görmek için sarstım. Her şey sağlam görünüyordu.

İçeride ise masamın üzerindeki bir rafta dizi dizi ahşap levhalar vardı. İlk bakışta Musa’nın tabletlerini akla getiriyorlardı ama sandalyeye çıkıp yakından bakınca önceden burada kalmış katılımcıların isimleriyle dolu —bazıları açıkça okunan, bazıları okunmayan— yığınla listeden oluştuğunu gördüm. İsimler ile tarihler ve espriler Dadacı bir şiir gibi birlikte akıp gidiyordu.

Solomon Sayer—Kurmaca Yazarı. Undine Le Forge, Ressam, 19 Haziran—. Ella Smythe “Romantik Yaz!” C—

Kaşlarım çatıldı. Benim adımları taşıyan biri —bir başka program katılımcısı— kalmıştı bu kulübede, yıllar önce. İsmimin üzerinde —isminin üzerinde— gezdirdim parmağımı, sonra da kotuma sildim.

Tuhaf bir terim, *katılımcı*. İlk başta öylesine oradaymış gibi geliyor insana, yolda duran taş gibi ama elinize alıp evirir çevirirseniz içinde ne çok hayat sakladığını görüyorsunuz. Bir şeyin içine girmiş, katılmışsınız ona. Bir şehrin veya evin yaşantısına katılmışsınız. İşte, burada, bu mekânın yaşantısına katılmışsınız, evet; tam değil tabii aslında, daha çok misafir olmuştunuz o mekâna, gerçi *misafir* deyince akşam olduğunda oradan ayrılıp karanlığa doğru arabasını süren biri geliyor akla, *katılımcı* ise elektrikli su ısıtıcısını fişe takmış, daha bir süre orada bulunacak biri. Ama söz konusu kendi düşünceleriniz olduğunda da bir katılımcısiniz. O düşünceleri arayıp bulmanız, onların farkına varmanız gerek, bir kez bulunca da artık arabaya atlayıp uzaklara gitmek yok.

Masamın üstüne, Yaslı Kumru Kulübesi'ne hoşgeldiniz mektubu bırakılmıştı. Üstelik tabletler içinde en yeni olana ismimi yazmaya teşvik ediyordu beni. Masamın olduğu yerden bakınca verandamın yarısını görebiliyordum ama korkuluk ve ondan ötesi, sisin opaklığında kaybolmuştu.

Bavulumu boşalttıktan sonra defterimi yanına koyduğum bilgisayarım olacakların habercisi edasıyla hafiften vınlamaya başladı. Roman. *Benim* romanım.

Çalışmaya koyuldum. Romanın ana hatlarını indeks kartlarına yazmaya karar verdim, böylece taşınması, yerlerini değiştirmesi kolay olacaktı. Duvar zaten boydan boya mantar pano kaplıydı, ben de kartları raptiyelerle ızgara planında dizdim ve Lucille'in bütün tasalarıyla sevinçlerini kolaylıkla idare edilebilecek şekilde düzenledim.

Duvarda sürünen kırkayağı öldürmek için kullandığım kartta şöyle yazıyordu: *Lucille, ilk cümlesinden sonuncusuna kadar bütün*

çocukluğunun korkunç bir yalan olduğunu fark eder. Böceğin iç organları alçıya sıva olduktan sonra bile ayakları seğirmeyi sürdürdü. O kartı atıp yenisini yaptım. Lucille sonbaharda göl kıyısında cinselliğini keşfeder, tam panonun ortasına, az önce olay örgüsünün aniden kesintiye uğradığı yere raptiyelenmişti şimdi. Gözlerimle taradım kartları. Baxter'a kaçarken araba çarpar. Lucille'in kız arkadaşı "partilerde sıkıntı" yarattığı için ondan ayrılır. Lucille sanat festivaline gider. İlerlememden memnundum, gerçi Lucille'in ıstırabını nasıl maksimuma çıkaracağımı tam bilememek biraz endişelendiriyordu beni. Sanat festivalinde büyük ödülü kaybetmesi yeterli olmayacaktı herhalde. Bir fincan çay hazırlayıp oturdum, akşam yemeği vakti gelene kadar aval aval kartlara baktım.

Şafak sökmeden hemen önce dişlerimin etrafında giderek yayılan sabunsu bir tatla uyandım. Bedenim silkinerek kalktı yataktan. Klozetin önünde dizlerimin üstüne çöktüm, gırtlığımı yakan bir öğürme işin rengini belli ettiğinde ben daha zihnimi rüya kırıntılarından temizlemekle meşguldüm.

Daha önce de midemin bozulduğu olmuştu ama böylesi değil. Öyle şiddetli bir kusmaydı ki sımsıkı kavrayıp çektiğim sırada klozetin oturağını feci bir çatırtı ile menteşelerinden kopardım ve başımı gözüme artık temiz, her şeyden daha temiz görüneneye kadar hela taşının serinliğine yasladım. Doğrulup oturunca vücudumdan dışarı daha da fazlası, imkânsız denecek kadar fazlası çıktı. Serinlemek için küvete girdim sürünerek. Duş başlığı üzerine buz gibi soğuk tükürmeye başlamadan birkaç saniye önce kafamı kaldırıp baktığımda taşemen parazitinin ağzı gibi kapkara ve halka halka kireç lekeleriyle kaplı görünüyordu. Tekrar kustum.

Artık içimde hiçbir şey kalmadığından emin olunca sürünerek yatağa gittim ve ağır yorganı başımın üstüne çekip içime çekildim.

Hastalığım bir müddet sürdü. Ateşim çok yükseldi ve görüş alanım içindeki hava, yazın asfaltın üstünde oluşan ısı gibi titrek titrek pırıldamaya başladı. Hastaneye gitmem gerektiğini düşünüyordum, bedenimin geri kalanı gibi zihnim de şişip kavruluyordu ama bu düşünce Nuh tufanına kapılmış incecik bir dal gibi bata çıka uzaklaştı benden. Donuyordum ve battaniyelerin altına gömdüm kendimi; diri diri yanıp kavruluyordum ve çırılçıplak soyunmuştum, terim tenimde billurlaşıyordu. Durumun en vahim olduğu anda, elimi yatağın öbür tarafına uzatarak kendi yüzümü yoklamaya çalıştım. Birçok kez karımın adını haykırdığımı sanıyorum ama ne kadar yüksek sesle (veya gerçekten oldu mu bu) asla kesin olarak bilemeyeceğim. Sanıyorum yağmur yağdı bir ara, dışarıda ıslak bir şey dalga dalga cama vurdu. Ateşimin en yüksek olduğu anda bunun medcezirin sesi olduğuna ve okyanusun yüzeyinden aşağılara doğru battığıma inandım, ısı ve ışık ve havadan ibaret tablonun dışında kalıyordum yavaş yavaş. Susamıştım ama titrek avuçlarımdan su içmeye çalışırken bir daha kustum, öğürmekten kaslarım ağrıyordu artık. Ölüyorum, dedim kendi kendime, buraya kadarmış.

Sabahın daha ancak ışımaya başladığı saatlerde uyandım, biri hafif hafif kapıma vuruyor, bana sesleniyordu. Anele.

“İyi misin?” diye soruyordu tahtanın ardından. “Seni çok merak ettik. İki akşam üst üste yemeğe gelmedin.”

Kıpırdayamıyordum. “İçeri gel,” dedim.

Kapı ardına kadar açıldı ve Anele'nin bir anda soluğunu koyverdiğini işittim. Buna neyin sebep olduğunu sonra anlayacaktım:

Oda çok sıcaktı ve ekşi ekşi kokuyordu. Tenden yayılan ateşin ve bayatlamış terin kokusu vardı içeride, kusmuğun ve gözyaşlarının kokusu.

“Ben,” dedim, “çok hasta oldum.”

Yatağın yanına yaklaştı, hastalığımın bulaşıcı da olabileceğini düşününce çok şefkatli bir davranıştı bu. “Sence... Edna’yı çağırayım mı?” dedi.

“Bana bir bardak su getirsen,” dedim, “çok makbule geçecek.”

Bir an buharlaşıp uçtu gibi bir hisse kapıldım ama sonra elinde bir bardak suyla döndü. Bir yudum aldım sudan, günlerdir ilk kez midem yatışmıştı, açlıktan guruldamasını saymazsak. Bütün bardağı diktim ve susuzluğumu kandırmadıysa da insanlığımın ağır ağır tırmanarak yerine dönüşünü hissettim.

“Bir tane daha, lütfen” deyince bardağı yine doldurdu.

Onu da bitirdim, tazelenmiş hissediyordum kendimi.

“Edna’yı çağırmaya gerek yok,” dedim.

“Bundan eminsen,” dedi. “Bir ihtiyacın varsa söyle, olur mu?”

“Postadan bana bir şey geldi mi?” diye sordum. Karımdan bir mektup nasıl rahatlatırdı şimdi beni.

“Hayır, hiçbir şey gelmedi,” dedi.

O gün öğleden sonra yazmaya başladım. Bacaklarım titriyordu ve göğsümde hışır hışır tuhaf bir his vardı ama kısa süreli patlamalar hâlinde yazıyordum, çoğunlukla da bundan şikâyetçi değildim. Ressam, kulübeme gelip kapıya vurdu. İşe dalmışken araya girilince birden yerimden sıçradım ama o bir şeyler söyleyip bana ufak bir kutuyla ilaç verdi. Elimi uzatıp da almadım. Söylediklerini unutturken, zihnimin benden sakladığı neydi acaba?

Ressam bir şey daha söyleyip ilaç kutusunu bana doğru salladı. Uzanıp yüzüme dokundu sonra; irkilir gibi olduysam da par-

makları serin ve kuruydu. Merdivenden inip gölün kenarına kadar gitti. Orada otların arasına eğilerek bir şey aldı ve suya savurdu.

Haplardan birini ambalajının alüminyum kaplamasına bastırarak çıkardım ve incelemeye koyuldum. Dikdörtgendi, üstünde rakam veya harf yoktu ve rengi de kırmızımsı turuncuydu, gerçi biraz da mor ve maviydi ve elimde döndürünce yeşile çalıyordu, hele bir de ışığa tutunca aspirin kadar beyazdı. Kutuyu çöpe, hapları da tuvalete attım; klozetteki suyun yüzeyinde minik kurbağa larvaları gibi dönüp dururken sifonu çekince bir anda gözden kayboldular.

Gücümü topladıkça gölün etrafında yürüyüş yapmaya başladım. Göründüğünden daha büyüktü göl, bir saat boyunca yürüdüğüm hâlde çevresinin ancak küçük bir bölümünü katetmiştim. Bu gezintilerin üçüncü günü iki saat yürüdükten sonra bir kumsal keşfettim, yarı yarıya suya batmış bir kano gelgit sularında süzülüp duruyordu. Suyun tatlı hareketiyle öyle hafif salınıyordu ki kamp yaptığımız zamanları, tepemizde bir kubbe oluşturan ağaç dallarının rüzgârda dalgalanışını getirdi aklıma. *Dum-dum-dum-dum.*

Küçükken gittiğim İzci Kız kampı da göl kıyısındaydı. Bu gölün öteki tarafında mıydı yoksa? Yeterince yol gidersem, o taze sonbahar akşamında kişisel yönelimlerimin kesin biçimde belli olmasına ve alaya alınmasına sahne olan iskeleye varır mıydım? O romantik, o facia cennet köşesini bulabilir miydim? Daha önce hiç aklıma gelmemişti bu; oranın bu dağlarda başka bir göl olduğunu varsaymıştım hep. Oysa suyun ritmi ve ağaçların anısı, geçmişimden bir yere döndüğümü doğrular gibiydi.

İşte tam o anda hatırladım ki kamptayken de bir kez yine çok kötü hastalanmıştım. Nasıl unutmuştum bunu? Sanatçı kampına katılmanın adı konmamış hazlarından biri işte: Belleğe ani ziyaret

izni çıkması. Bir oymakbaşının ateşimi ölçmesini ve derecenin üstündeki sayıyı görünce dilini şaklatmasını hatırladım. Bir umutsuzluk duygusu hatırladım. Bu kumsalda çok net hissediliyordu o umutsuzluk, onlarca yıldır o duygunun sinyalini arıyormuşum da şimdi nihayet bir verici kulenin kapsama alanına girmişim gibi.

Biraz daha yürüyünce kumsalın taşları arasında kırmızı bir şey gözüme çarptı. Dizlerimin üstüne çökünce ufak bir cam boncuk buldum. Kamp yapanlardan birinin bileziğinden dşmşe benziyordu. Belki de epeydir sulardaydı da şimdi sırf benim için bu sahile vurmuştu.

Boncuğu cebime atıp kulübeme döndüm.

O akşam yatmadan önce soyunurken, bacağımın st kısmının iç tarafında ufak bir şişlik çarptı gözüme. Parmağımla bastırdım. Acı, bir şok dalgası hâlinde bacağımı ikiye biti. Dalga dinince, şişliğin yumuşak olduğunu fark ettim, içi sıvı veya jöle kıvamında bir şeyle dolu gibiydi. Sıkıp patlatma düşüncesiyle parmaklarım kaşınıyordu ama direndim. Ancak ertesini gün bir tane daha buldum, sonra bir tane daha. Bacaklarımın dizden yukarısında öbekler hâlinde çıkıyorlardı, gğslerimin altından patlıyorlardı. Deşsete kapılmıştım. Belki de bilmediğim bir böcek vardı burada; kene veya sivrisinek değil. Zehirli bir örümcek mi yoksa? Gerçi nasıl uyuduğumu, yatağa girerken ne giydiğimi düşününce, nasıl olup da ısırıldığımı anlayamıyordum. Kaşınmıyorlardı ama dolu ve gergindiler, ben de kendimi dolu ve gergin hissediyordum, bir şeyleri atıp kurtulma ihtiyaı içindeymişim gibi.

Küvetin kenarına oturup bir engelli iğnenin ucunu akmağın alevine tuttum. Metal hafif kararmaya başlayınca üstüne üfleyip parmağımın ucuyla sıcaklığına baktım. Yeterince soğumuş ve steril olduğuna kanaat getirince de o iğrenç şeylerin ilk çıkmış olanına

sapladım. Çok kısa bir süre direnebildi; bir anlık nafîle mücadele-
nin ardından bırakıverdi kendini ve boşaldı. İrin ve kan karışımı,
iğnenin gövdesine bir kol gibi dolandıktan sonra ağırlığından çö-
kerek, kendi hâline bırakılmış aybaşı kanı gibi bacağımdan aşağı
süzölmeye başladı. Kabartıları birer birer patlatırken yarım rulo
tuvalet kâğıdını kanımla sıırıslıklam ettim; ucuz tuvalet kâğıdıydı
gerçi ama olsun. Sonrasında hoş bir sızı yayıldı bedenime ama te-
mizlenmişim işte. Her birinin yerine bir sıkımcık merhem sürüp
üstüne ince bir bant yapıştırdım.

Anele, ona söz verdiğim portre seansı için bir akşamüstü kulübeme
geldi. Ter içinde ve muzaffer görünüyordu, kamera çantalarının ka-
yışları gövdesini çaprazlama geçiyordu. Ondandır öteye bir göz atınca
uzakta kara bulutların toplandığını gördüm. Fırtına mı geliyordu?

“Daha var,” dedi, aklımdan geçenleri okumuşçasına. “En az
birkaç saat. Bizim işimiz uzun sürmez, söz veriyorum.” Otele doğ-
ru yürüdük, sonra neredeyse bir kilometre ötede bir çayırılık alana
saptık. Biz yürüdükçe otlar da büyüyordu, sonunda belimize kadar
ulaştılar ve birkaç kere eğilip taytımın paçaları hâlâ çoraplarımın
içinde mi diye kontrol etmem gerekti, kenelere yem olmak iste-
miyordum. Bunu üçüncü kez yapıp doğrulduğumda Anele’nin
durmuş, beni izliyor olduğunu fark ettim. Gülümsedi, sonra yü-
rümeye devam etti.

“İzciliği seviyor muydun?” diye sordu. “Ne kadar yaptın?”

“Cin Kız olarak başlayıp Ergin Kız olarak bitirdim. Yani nere-
deyse bütün çocukluğum bununla geçti.” *Cin Kız* sözü, gına geti-
ren, içimi bayan bir şey gibi geldi ağzıma, yere tükürüverdim onu.

“Hiç İzci Kız hâli yok sende,” dedi Anele.

“O da ne demek?” diye sordum.

“Senin böyle çok ... uçucu bir hâlin var. İzci Kız deyince kanlı canlı, sportmen birileri geliyor akla.”

“İkisi birden olmak mümkün.” Durup bacaklarıma baktım, şortumun altından bir yara bantının ucu çıkıyordu. Anele durmamıştı, yetişmek için koşmam gerekti. Otlar ansızın sona erdi, kocaman bir karaağaç vardı şimdi karşımda. Gövdesinin dibinde ferforje bir sandalye duruyordu, beyaza boyalı.

“Kusursuz bir zamanlama,” dedi Anele. “Işık.” Fotoğrafçı değildim —görsel gözlemlerimi profesyonel olarak ifade etmemiştim hiç, sadece teorilerimi ve perspektif problemlerimi, bir de içimden kendiliğinden fışkırıveren anlatıları— yine de daha fazlasını açıklamasına gerek yoktu. Güneş alçaklardaydı ve her şey bal rengi bir ışığa boğulmuştu, tenim dahil. Ağacın gerisinde ise gökyüzü, yaklaşan fırtınayla kararıyordu. Fırtınaya doğru arabayla yol alıyor olsaydık yan dikiz aynasının fotoğrafı geçmişin ışığını ve geleceğin karanlığını ortaya çıkaracaktı.

Anele beyaz bir örtü uzattı bana.

“Buna sarınabilir misin?” dedi. “Sadece buna. Vücuduna sarı şte, nasıl rahat hissedersen, öyle.” Arkasını dönüp makineyi hazırlamaya başladı. “Cin Kızları anlatsana bana,” dedi.

“İşte,” dedim. “Cin Kızlar küçük kızlar oluyor. Anaokulu çağında. Şu minik ev cinlerinden geliyor isimleri, hani insanların evinde yaşarlarmış da hediye karşılığı işlerini görürlermiş ya. Hatta öyle bir masal var, biri kız, öbürü oğlan iki yaramaz kardeş, hep oynamak istiyorlar, babalarına ev temizlemede yardım etmiyorlar hiç.” Bluzumun düğmelerini açtım ve sutyenimi çözdüm. “Sonra nineleri, birtakım küçük cinlerle ilgili olarak gidip köyün kocamış baykuşuna akıl danışmalarını söylemiş. Şimdi kadın, teknik olarak bunu ikisine de söylüyor tabii ama sadece kız gidip arıyor baykuşu...”

Örtüyü sıkı sıkı sardım göğsüme, henüz geç olmayan saatlerde yayına koydukları bir televizyon dizisinin edepli sevişme sahnesindeymişim gibi. “Ben tamamım,” dedim.

Anele döndü. Gelip saçımla oynamaya başladı. “Baykuşu buluyor mu peki?”

Hafiften kaşlarımı çatmaya çalıştım ama Anele baş parmağım kadar küt bir fırçayla ruj sürüyordu dudağıma. “Evet,” dedim. “Buluyor. Baykuş da Evcini’ni bulabilmesi için bir bilmece soruyor ona.”

“Hay senin,” diye mırıldandı. Parmağını dudağımın kenarında gezdirdi, kozmetik yağda parmağı kayıyordu. “Pardon, dudağından taştı biraz.” Baştan sürmeye koyuldu. “Evcini’yle ilgili bilmece ne?”

Ayağımın altındaki zemin göçüyordu, çok kısa bir an için uzaklardan bir şimşegin uzanıp bana fiske vurduğuna inandım, bir tanrının parmağıydı sanki.

“Hatırlamıyorum,” diye fısıldadım. Anele’nin gözleri ağzımdan uzaklaştı, sonra dönüp uzun süren bir saniye boyunca bana derin bir bakış attıktan sonra rujun kapağını kapadı.

“Çok güzelsin,” dedi, gerçi hayranlığını mı ifade ediyordu, yoksa teselli mi ediyordu, sesinden anlaması güçtü. Beni tutup sandalyeye oturtttuktan sonra fotoğraf makinesine döndü. Tenim sıcaktan kavruluyordu ve tiz bir çığlıkla kulağımın dibinden geçen sivrisinek, elimle yetişip vurana kadar beni soktu. Fotoğraf makinesini de ilk o anda fark ettim, ben üstümü değiştirken kurmuş olmalıydı. Eski moda bir şeye benziyordu; Anele üstüne eğilip kafasını kalın bir örtünün altına sokacak, bir kablunun ucundaki düğmeye basarak fotoğrafımı çekecekti galiba. Öyle fotoğraf makinelerinden hâlâ olduğunu bile bilmiyordum.

Baktığımı gördü. “Büyük formatlı fotoğraf makinesi bunun adı. Negatifi senin elin kadar.” Çenemi tutup hafif yukarı kaldırdı.

“Şimdi,” dedi, “senden istediğim yere düşmen.”

“Efendim?” dedim. Sandalyenin kemiklerini titreterek geçip giden gök gürlmesini hissettim. Talebini ilk dile getirdiğinde bu detay yoktu, emindim bundan.

“Sandalyeden düşmeni istiyorum,” dedi. “Ne şekilde düşersen aynen öyle kal. Gözlerin açık, bedeninin kısırtısız kalsın.”

“Ben...”

“Bunu ne kadar çabuk halledersek yağmura yakalanmaktan kurtulma şansımız o kadar yükselir,” derken sesi kararlı ve dostçaydı. Kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne, sonra da fotoğraf makinesi siperliğinin arkasında kayboldu.

Tereddüt içindeydim. Toprağa baktım. Otlar, batan güneşin ışıkları altında pırıl pırıldı ama tozu toprağı ve taşları da görebiliyordum. Yara bere istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse üstüm başım kirlensin de istemiyordum.

Anele siperliğin altından çıkıp yanıma geldi. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Yüzüne baktım, sonra dönüp yine toprağa baktım. Devriliverdim.

Bütün sürprizler bir anda geldi: İlk olarak, toprak sandığım kadar sert değildi; killi balçık gibi göçüverdi altımda. Anele'nin bedeninin arkasında saklanan güneş şimdi ortaya çıkmış, bacaklarının arasından ışığını saçarken mitolojik bir yakarışı andırıyordu. Deklanşörün kupkuru çıt sesini işittim, pike yaparak sokan bir sineğin vızıltısını da. Sonra şimşek çaktı, başka hiçbir şeye benzemeyen şimşek, ta uzaklardaki otelin tepesine kadar çatallanarak yayıldı göğe. Ne çok alamet. Toprağın üstünde yatarken tuhaf

bir şekilde hâlimden memnundum, saatlerce öyle kalabilirmişim gibi geliyordu, öylece yatıp ağustosböceklerini dinleyebilir, ışığın değişip durmasını, sonunda yok olmasını izleyebilirdim.

Sonra baktım Anele önümde diz çökmüş, doğrulmama yardım ediyordu. “Hemen kaçalım, hemen kaçalım!” dedi, hani bir öfke veya yadırgama hissedeceğim varsa da onun bu genç kız cazibesi altında ufalanıp gitmişti. Giysilerimi attı bana ve fotoğraf makinesini toplamaya başladı. O anda günün sıcağı da bir yağmur oluğundan akıp gidiyormuş gibi tümüyle kayboldu ve yerini yaklaşan yağmurun serinliğine bıraktı. Anele koşmaya başladı, ben de peşinden; giysilerimi göğsüme bastırmıştım, sarındığım örtü arkamda kanat çırpıyordu. Hafiflemiş hissettim kendimi, hava gibi. Gülüyordum. Dönüp de bakmadım gökyüzüne ama olanca netliğiyle gözümün önünde canlandırabiliyordum onu: Bulutlar, bir bardaki erkekler gibi etrafımıza toplanıyordu, bizi boğuyorlardı, biz de onlara aldırmadan gülüyorduk, ikimiz birlikte. Sonra yağmuru işittim, kopup yırtılan bir şeylerin sesi geldi, birkaç saniye içinde verandaya varmıştık. Arkama döndüğümde uzaktaki ağaçlar ve gökyüzü, hatta otomobillerimiz sağanağın altında bulanık görünür olmuştu. Sırılsıklamdım. Üstümdeki örtü leş gibi olmuştu şimdi, kir pas içinde ve yarı saydamdı, bir prezervatif gibi asılı kalmıştı üstümde. Nasıl bir sevinç içindeydim, aylardır olmadığım kadar mutluydum. Belki de yıllardır.

Dostluk muydu bu? Zaten böyle olması mı gerekiyordu? Öyle geliyordu bana, beni mest eden bir saadet çıkıvermişti karşıma işte, her şey doğru ve iyi görünüyordu. Anele güzel görünüyordu, nefes nefese bile kalmamıştı. Bana gülümsedi. “Yardımanın için teşekkür ederim,” dedi ve otele girerek gözden kayboldu.

Romanım ilerliyordu. İndeks kartlarının aslında bana köstek olduğunu fark edince klavye başına geçip var gücümle çalışmaya koyuldum, transtan çıkana kadar aralıksız yazıyordum artık. Bazen de verandada oturuyor, NPR'ın şahsiyetlerine hayali röportajlar veriyordum.

“Yazarken hipnoz etkisindeymiş gibi oluyorum,” diyordum Terry Gross’a.

“İşte o anda, her şeyin değişeceğini anladım,” diyordum Ira Glass’a.

Lynne Rossetto Kasper’a cevabım ise “Turşu ve karides.”[†]

Bazen kahvaltıda diğerlerine rastlıyordum. Bir sabah Diego, bana önceki günün sosyal faaliyetlerini anlattı —romanımın doruğuna doğru Lucille’in girdiği sosyal faaliyetler uğruna boşvermiştim hepsine— anlatırken de tuhaf bir kelime kullandı: *Kolonist*.

“Kolonist mi?” dedim.

“Bir sanat kolonisindeyiz,” dedi. “Dolayısıyla bizler de kolonist oluyoruz, değil mi? Kolomb gibi.” Portakal suyunu son damlasına kadar kamışla çekip kalktı masadan.

Herhalde komiklik olsun diye söylemişti bunu, oysa ben dehşet içindeydim. *Katılımcı* gayet ağırlıklı ve münasip bir terimdi doğrusu, her gün taşımaktan yüksünmeyeceğim bir şemsiyeydi. Oysa şimdi bu *kolonist* kelimesi gelip yanı başıma çöreklenmişti, dişli de bir şeydi. Neyi kolonize ediyorduk ki? Birbirimizin alanını mı? Yabani doğayı mı? Kendi zihinlerimizi mi? Bu sonuncu

* (İng.) National Public Radio: Amerika'nın bağımsız haber radyosu. (ç. n.)

† İlk ikisi, NPR'nin ünlü programcıları. Gross, derinlemesine araştırmalarla hazırladığı, karşısındakini epeyce zorladığı röportajlarıyla; Glass, sıradan Amerikalıların günlük yaşam hikâyeleriyle röportajları bir arada sunmasıyla tanınmış; üçüncü isim Kasper ise yine radyodaki yemek programlarıyla tanınıyor. (ç. n.)

düşünce rahatsız ediciydi doğrusu, insanın kendi zihninde katılımcı oluşu şeklinde geliştirdiğim kavramdan pek farklı olmasa da. *Katılımcı*, beynin ön kısmındaki kapıda minik bir gözetleme penceresini getiriyor akla, kapıdan içeri girince de çoktan unuttuğunuz nesnelerle karşı karşıya geliyorsunuz. Tahtadan yapılma ufak bir kurbağayı elinize alıp “Bunu hatırlıyorum!” diyebilirsiniz. Artık bir suratı kalmamış, dağıldı dağılacak bir bezbebeği alınca da olabilir aynısı veya sayfalarını çevirdikçe duyumsal izlenimleri üstünüze yağmaya başlayan resimli bir kitapla: Tepesinden bir parça kopmuş bir şapkalı mantarı; savruluvermiş bir öbek ışıltılı güz yaprağını; ipek otlarıyla birlikte bir dans tutturan yaz meltemini gösteriyordur resimler. *Kolonist* ise tersine ucube gibi bir şey, zihninizdeki o gözetleme penceresini söküp atmışsınız sanki ve bir bakıyorsunuz, yabancı bir aile girmiş, içeride yemek yiyor.

Artık çalışırken, kendi iç mekânıma girmek tuhaf geliyordu bana. Aslında bir işgalci miydim ben, çiçek hastalığı taşıyan yorganlarımı ve yalanlarımı mı getirmiştım buraya? Daha keşfedilmemiş ne sırlar ve gizemler vardı acaba içerilerde?

Hâlâ mecalim yoktu pek. Kendimi o perdeler ve panjurlarla dolu odada ölmüş kabul ediyordum, gün be gün klavyemin üzerine eğilen ise bir hayaletti ve fani kılıfının ne gibi dünyevi ıvır zıvırla uğraştığına bakmaksızın kendini tamamen önündeki işe vermişti.

Bir iniltiye uyandım. Merdivenin dibinde duruyordum, yalınayak ve pijamalıydım. Topuzum gevşemiş, ensemden aşağı sallanıyordu. Koridordaki lambri kaplamayı, kapının iki yanındaki pencerelerden içeri akan ayışığını fark ettim. Uyurgezerliğim yıllar öncesinde kaldı sanıyordum ama işte alakasız bir yerde öylece dikiliyordum şimdi.

Bir daha duydum. Daha önce de böyle sesler duymuştum, çocukken mesela, kedimiz bir somun ekmeği mideye indirdiğinde. Oburluğun ardından gelen pişmanlığın sesiydi bu, kendi ifratı içinde debelenmenin sesiydi. Ahşap döşemede ilerlerken ayaklarım hiç ses çıkarmıyordu.

Koridor gölgeler içindeydi. Bir pencereden içeri sızan eğik ayışığı lambri kaplı duvarları üç gümüş çubukla katediyordu. Koridorun sonunda merdivenden inip sesi takip ederek yemek salonuna doğru yürüdüm. Kapının aralığından, masaya doğru eğilmiş Diego'nun sırtını görebiliyordum. Kalçasını iki yandan saran bacaklar ise Lydia'nındı, camgöbeği rengi geceliği kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Ayaklarının altı dosdoğru bana bakıyordu ve kirden kararmıştı.

Lydia'nın bedeni dalga dalga yükselip alçalırken, tam altında bir görünüp bir kaybolan ayışığını ve onu kesip geçen karanlık gölgeleri fark ettim. Uyku sersemi zihnim bir iki devir yaptı bir türlü çalışamayan bir motor gibi ve sonra birden hayata döndü. Diego, Lydia'yı kalçalarından kavrayıp iyice kendine çekiyor, sonra geri itiyordu. Organik bir ritimdi bu, rüzgârın su yüzeyinde halkalar oluşturması gibi.

Beni fark etmemişlerdi anlaşılan. Lydia başka tarafa bakıyordu, Diego ise gözlerini sımsıkı yummuştı; açacak olsa, duyduğu hazzın bir kısmı aradan kaçıverecekmiş gibi.

Mehtaptan kaçıp saklanmanın yolu yoktu, imkânsız görünen detayları aydınlatıyordu: adamın pürüzsüzlüğünü, kadının tenini bir aura gibi saran kaygan kumaşı. Oradan çekilmem gerektiğini biliyordum —odama dönmeliydim, belki bu yükselen haz ve dehşet dalgasını ovalaya ovalaya çıkarmalı ve uykuya dalmalıydim— ama yapamadım. Sevişmeleri sürdükçe sürüyordu, gerçi ikisinin de

doruğa varır gibi bir hâli yoktu, gerçek olamayacak kadar uyumlu bir tempoda takılıp kalmış gibiydiler.

Bir süre daha geçince onları orada bırakıp gittim. Odama dönünce kendimi okşamaya başladım —ne kadar uzun bir zaman geçmişti!— zihnim bir cızırtı yumağıydı. Karımı düşündüm, memelerinin koyu renkli halelerini, açık ağzından kurdele gibi dökülen sesleri.

Ertesi gün sis geri geldi. Uyandığımda, bana anlatacakları olan vesveseli bir hayalet gibi açık pencereden içeri süzülüyordu. Pencereyi öyle bir kapadım ki suratına, çerçevesi zangırdadı. Önceki akşamdan ötürü sersem gibiydim. Bir şey söylese miydim acaba onlara? Biraz daha dikkatli olmalarını söylese miydim? Belki de istemeden yapmak zorunda kaldığım bu gözlem benim problemimdi sadece, başkalarının değil ha? Mutfakta, Lydia kahve yapıyordu, göz göze gelemedim onunla.

Kulübemdeyken, dikkatimi toplamak için epey uğraştım. Balkona çıkıp gölü görebileyim diye uzandım iyice ama göremedim. Havanın düzelmemesinden bıkip usanmış hâlde yere boylu boyunca uzandım sonunda. Oradan bakınca oda değişmişti, hem de baştan aşağı. Yerçekiminin eşdeğeri ama zıddı olan bir kuvvet beni tavana yapıştırmış gibiydi ve oradan, mobilyaların altındaki gizli uzamları görebiliyordum. Bir fare yuvası, bir yabancının indeks kartı, bir başına bir eksen üzerinde yana yatık duran kemik rengi bir düğme.

Belki de milyonuncu kez aklıma Viktor Şklovski'nin yabancılaştırma kavramı geldi; nesneler çok yakından baktıkça, ağır ağır gözlemledikçe eğrilip bükülmeye başlar ve değişir, yeni anlamlar kazanır. Bu hadiseyi ilk yaşadığımda, ne olduğunu anlayamaya-

cak kadar küçüktüm; bir başvuru kitabına bakamayacak kadar da küçüktüm kuşkusuz. İlk seferinde, yere yatıp annemlerin evindeki buzdolabının metal ve kauçuk ayağını incelemeye koyulmuştum, toz ve insan saçıyla kaplıydı ve o referans noktasından bakınca bütün nesneler değişmeye başlamıştı. O ayak, önemsiz bir şey, dört tane ayaktan biri falan olmaktan çıkıp her şey oluvermişti: Büyük bir dağın dibinde mütevazı, küçük bir evdi, oradan bakınca insan kıvrılarak yükselen minicik dumanı ve ısıllı aydınlatılmış pencereleri görebiliyordu, eninde sonunda içinden bir kahraman çıkacaktı o evin. O ayaktaki her çentik bir balkon veya kapıydı. Buzdolabının altında birikmiş kırıntılar, yakılıp yıkılmış, harabeye dönmüş bir arazi oluverdi, mutfak zeminindeki seramik karolar ise kurtarılmayı bekleyen krallıktı. Annem böyle bulmuştu işte beni: Buzdolabının ayağına gözümü dikmiş ve öyle yoğunlaşmışım ki gözlerim şaşılasmıştı, bedenim iki büklümdü, dudaklarım belli belirsiz kıpırdayıp duruyordu. İkinci sefer ise ayrıntıyla anlatmaya değmez, gerçi Mrs. Z——'nin kızı lisede ortak dersimiz olan İngilizceyi o yüzden bırakmak zorunda kalmıştı ve üçüncü seferde de —o zaman yetişkindim artık— yaptığım şeyin ne olduğunu anlamış, böylece daha bilinçli bir şekilde yapmaya başlamıştım. Bu süreç yazarlığım için faydalı oldu; zaten yeteneğim varsa da onun artık bir esin perisinden veya yaratıcı ruhtan falan değil, orantılarla ve zamanla oynayabilmemden ileri geldiğine inanıyordum; öte yandan bu durum ilişkilerimi zorlaştırıyor. Karımla nasıl olup da evlenebildiğim benim için hâlâ bir muamma.

O günün işini bitirdiğimde çoktan hava kararmıştı. Sis öğle saatlerinde dağılıp gitmişti zaten, artık her şey berrak ve netti. Dolunaya az kalmıştı ve mehtap, göl yüzeyinde rüzgârın hareketlendirdiği

dalgalarla oynaşıp duruyordu. Ağaçlar arasında yürümeye koyuldum, ayaklarımın altında taşlar katır kutur ediyordu. Her şey incecik, gümüşü bir ışığın altında pırıl pırıldı. Kedi olduğumu hayal ettim, gece görüşüm, başka türlü sır kalacak her şeyi aydınlatıyordu. Uzaklardan otelin ışıkları geliyordu: İşte beni eve çağıran deniz feneri.

Ama benden önce, karanlıktan daha karanlık, sıvı bir gölge dökülmüştü yoluma. Onun ötesini görmeye çalıştım. O ahşap banka kadar gidebilirsem, ağaçların öbür tarafına erişebilecektim. Ama aradaki ormanın dümdüz karanlığı dehşetin ta kendisiydi. Çantamı sıkı sıkı bastırdım vücudumun bir yanına.

Aptalın tekisin, dedim kendi kendime. Çok fazla şey okudun ve zihnin yay gibi gerili. Anılarda boğuluyorsun. Karın, zihninin ta buralara savrulduğunu bilse utanırdı senden.

Oysa ahşap banktan alamıyordum gözlerimi. Beyazlığı dönüşüm geçiriyor gibiydi, artık boyalı bir tahta değil de kemikti sanki. Bin yıl önce, bir yaratık sürünerek gölden çıkmış ve tam bu noktada, bir gün benim geleceğimi bekleyerek can vermişti sanki. Etrafımdaki siyah çalılar rüzgârda kıvranıp duruyordu ve dikenlerini ancak bir tanesine dokununca fark ettim. Diken işaret parmağıma battı, yürürken bir yandan yarayı emiyordum. Belki de, oradaki her ne ise artık, bana ilişmemesini sağlayan, bu şekilde sunduğum adak kanıydı. Kanımı eme eme yürüdüm ve sonunda, gölgelerin öbür yanından mehtap yeniden gösterdi kendini. Arkama bakmadım hiç.

Bir akşam yemeğinde Anele, herkesin yaptığı işi göstermesini önerdi. Ben isteksizdim ama diğerlerinin hepsi pek hevesli görünüyordu. “Yemekten sonra nasıl?” diye sordu Lydia. Tavuğumu tabağın

kenarında döndürüp dururken birilerinin bundan hoşlanmadığını anlamasını umdum ama kimse farkına varmadı.

Böylece, yediklerimizi sindirirken Diego'nun çizimlerine baktık, birkaç pano hâlinde gösterdiği distopik dünya, bilgiye aç zombilerin hükmündeydi. Sonra Ressam, bizi stüdyosuna kabul etti ama çalışmaları hakkında tek kelime etmedi. Yerden tavana kadar bütün duvarlar, birbirinin aynı minik kare tuvalle kaplıydı ve aynı asap bozucu kırmızı desen hepsine ince ince işlenmişti. El izine benziyordu bunlar ama fazladan bir parmakları vardı ve zaten insan eli olamayacak kadar küçüktüler. Göründükleri gibi birbirinin aynı olup olmadıklarını anlamak için yakından bakamayacak kadar da korkutmuşlardı beni.

Benjamin ise biz stüdyosuna girerken, ayak basabilelim diye bir alanı süpürüyordu. "Dikkat edin," dedi, "yerler hep cam kırığı." Ben duvara yakın bir yerde durdum. Heykelleri dev boyutlardaydı, kil ile seramik ve pencere camı kırıklarından yapılmıştı. Çoğu mitolojik figürlerdi ama güzel bir çıplak erkek heykeli de vardı, bacaklarının arasına kenarı tırtıklı bir cam parçası sıkıştırılmıştı. Benjamin, heykele baktığımı görünce, "Onun adı 'William'," dedi.

Anel'e'nin stüdyosunda fotoğraflar vardı. "Hazırladığım en son seri bu işte," dedi, "adı 'Sanatçılar.'" Herkes gidip kendi suretini buldu ancak onu kana kana içtikten sonra komşusununkine bakmaya gitti. Lydia, çocukluğundan kalma şen şakrak bir rüyayı hatırlamışçasına gülüyordu. "Bayıldım," dedi kedi gibi mırılayarak. "Poz vermişler ama poz vermiyorlar."

Fotoğrafların her biri, arazinin başka bir yerinde çekilmişti. Benjamin gölün kıyısında yatıyordu, çamura bulanıp şerit şerit kirli keten bezleriyle sarılmıştı, örümceğin ipeğine sarılı bir sinek gibi kolu kanadı kırık görünüyordu. Açık gözleri gökyüzüne sabit-

lenmiş ama cam gibiydi, tek bir kuşun yansımasını gösteriyordu. Diego otel merdiveninin dibinde iki bükülmüdü, vücudu biçimsiz bir şekilde oraya buraya savrulmuş gibi görünüyordu ve gözbebekleri kocaman olup gözünün renkli kısmını tamamen kaplamıştı. Lydia ise boynunda bir ilmekle bir ağaç kütüğünün üstündeydi, kollarını iyice açarak öne doğru eğiliyordu, yüzünde huzur dolu bir tebessümle. Benimkine gelince, eh.

Anele yanıma geldi. “Nasıl buldun?” diye sordu.

O öğle üzerini çok da net hatırlamıyordum —çayıra fırlayıp nefes nefese yol almamızdan önce olanlar biraz fluydu, suluboya resim gibi— ama burada tamamen, dönüşü imkânsız bir şekilde ölü görünüyordum. Vücudum tıpkı Diego’nunki gibi biçimsizdi, sandalyede edebimle otururken kalbimin ortasından vurulmuş-tum. Vücuduma yapıştırdığım çok sayıda yara bandından birkaçı görünüyordu. Göğsüm örtünün altından dışarı kaymıştı —bunu hatırlamıyordum işte— ve gözlerimde hiçbir şey yoktu. Hatta daha kötüsü: Gözlerimde *hiçlik* vardı. Bir şeyin yokluğu değil, hiçliğin varlığıydı söz konusu olan. Kendi ölümüne dair bir önseziyi görür gibiydim veya uzun zamandır unuttuğum feci bir hatırayı.

Diğerleri gibi bunun da kompozisyonu güzeldi. Renk doygunluğu mükemmeldi.

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Güvenimi kötüye kullandığını kendisinin de gayet iyi bildiğini mi, birlikte geçirdiğimiz o güzelim öğleden sonranın berbat olduğunu mu? Hiç de istemediğim bir şekilde herkese teşhir edildiğimi ve onun da aslında bundan suçluluk duyması gerektiğini, oysa belli ki duymadığını mı? Suratına bakamıyordum. Grubun peşine takılarak Lydia’nın stüdyosuna gittim, orada bir şeyler çaldı bize. İnsanı isyan ettirecek kadar güzeldi, birkaç bölümden oluşan bir şarkıydı bu ve bir

malikânenen kaçan, kendisini kovalayanlardan ötürü dehşet içinde koşan bir kızın imgesini canlandırıyordu zihinlerde; kız bir ormana dalıyor, kabaran ırmağın kıyısında neredeyse ölüyor ve sonunda bir atmacaya dönüşüyordu. Bundan sonra Lydia, parçanın “şiiir” kısmını okudu bize, uzay boşluğunda süzülen bir genç kadının her bir gezegen üzerine düşünceleriydi bu, bir de onu yörünge-sinden savuran kazadan önceki hayatı üzerine düşünceleri vardı.

Sıra bana gelince, Lucille’in yaşlı piyano öğretmenin hediyesini reddettiği, sonra da gizlice kadının evine girerek hediye-yi aldığı kısa bir pasajı donuk bir sesle okumakla yetindim.

“Cehennem alevlerinin karşısında dikilirken,” diye sona eriyordu, “Lucille iki korkunç gerçeğin farkına vardı: Çocukluğu uçsuz bucaksız bir yalnızlık içinde geçmişti ve ihtiyarlığı, mümkün olursa, daha beter olacaktı.”

Herkes kibarca alkışladıktan sonra ayağa kalktı. Masanın başına toplanarak birkaç şişe şarap açtık.

Lydia kadehimi ağzına kadar doldurdu. “Hiç endişeleniyor musun,” diye sordu, “tavan arasındaki deli kadın benim diye?”

“Ne?” dedim.

“Bir ‘tavan arasındaki deli kadın’ hikâyesi yazdığını düşünmek seni hiç endişelendirmiyor mu?”

“Ne yazık ki söylemeye çalıştığın şeyi anlamıyorum.”

“Canım işte, şu bildik klişe. Hikâyenin kadın kahramanı tam anlamıyla kafadan çatlaaktır. Biraz bezdirici ve gerici bir şey bu artık, hem *suyu çıktı*” —burada elini kolunu o kadar çok oynattı ki masa örtüsüne birkaç damla kırmızı şarap döküldü— “öyle değil

* Bkz. *Tavan Arasındaki Deli Kadın*, Susan Gubar, Sandra M. Gilbert, Çev. Nil Sakman, Aylak Adam Yayınları, İstanbul: 2016. (y. n.)

mi? Deli lezbiyen de bir klişe değil mi? Hiç düşünmüyor musun bunu? Hoş, ben lezbiyen değilim, sadece söylüyorum işte.”

Bir sessizlik oldu. Herkes elindeki kadehi incelemeye başlamıştı; Diego parmağını şarabına sokup yüzeydeki görünmez bir kırıntıyı çıkardı.

“Kafadan çatlak veya deli değil o,” dedim sonunda. “Sadece ... sadece gergin bir karakter.”

“Hiç öyle birini bilmiyorum ben,” dedi Lydia.

“O benim,” diye açıkladım. “Üç aşağı, beş yukarı. Sadece kendi kendini biraz fazla didikliyor, hepsi bu.”

Lydia omuz silkti. “Sen de kendin hakkında yazma.”

“Erkeklerin üstü örtülü otobiyografiler yazmasına izin var ama ben yapamam bunu, öyle mi? Ben yapınca ego mu oluyor?”

Diego, “Sanatçı olmak için,” diye araya girerek konuyu değiştirdi, “bir egon olması lazım ve her şeyini ona bağlamaya da hazır olmalısın.”

Anele başını sallayarak itiraz etti. “Yapman gereken şey, çok çalışmaktır. Ego sadece dert getirir.”

“Ama ego olmazsa,” dedi Diego, “yazdıkların, bir günlüğe karaladıklarının ötesine geçemez. Yaptığın resim, sağa sola çiziktirmekten ibaret kalır. Oysa ego, yaptığın şeyin, sana para getirecek kadar önemli olduğu düşüncesini dayatır.” Etrafımızdaki oteli gösterdi eliyle. “Söylediklerinin basılıp dünyaya gösterilecek kadar önemli olduğu düşüncesini dayatır.”

Ressam kaşlarını çatarak bir şeyler söyledi ama duymadım, hâliyle. Herkes şarabından büyük yudumlar almaya başlamıştı.

O gece Lydia’nın odamın önünden geçtiğini işittim. Kapının aralığından, ayaklarının ahşap zeminde sürünerek ilerleyişini görebiliyordum. Geceliğini daha koridordayken çıkarıp attı üstün-

den. Diego'nun odasına girerken çıplaklığı, kınından sıyrılmış bir kılıç gibiydi.

Bedenimde tuhaf bir şeyin dolaştığını hissediyordum. Bir keresinde, küçükken dedeme gittiğimde, bahçedeki otların arasında bir karayılanı korkutmuştum. Güzelce üst üste yığılmış odunların güvenliğine zor attı kendini, öyle hızlı hareket etmişti ki odunlar arasındaki karanlık bir kovukta kaybolmadan hemen önce gövdesi kaskatı kalakalmıştı bir an. İşte aynı öyle hissediyordum şimdi kendimi, bedenimi bir kovuğa öyle hızlı atacaktım ki bir an kontrolümden çıkıverecekti. Yatağa tırmandım tekrar ve rüya gördüm.

Rüyamda, çıplak ama tülbent gibi bir kumaşa sarınmış karımın karşısında oturuyordum. Elinde klipsli kâğıt altlığı vardı ve bir listedeki öğeleri birer birer işaretlercesine kalemini yukarıdan aşağı hareket ettiriyordu.

“Neredesin?” diye sordu.

“Şeytan'ın Boğazı'nda,” dedim.

“Ne yapıyorsun?”

“Ormanda bir sepeti taşıyorum.”

“Ne var sepette?”

Eğilip baktım ve dört güzel küre gördüm.

“İki yumurta,” diye saydım. “İki de incir.”

“Emin misin?”

Cevap değişir diye korktuğum için tekrar bakmadım. “Evet.”

“Peki ormanın ötesinde ne var?”

“Bilmiyorum.”

“Peki ormanın ötesinde ne var?”

“Emin değilim.”

“Peki ormanın ötesinde ne var?”

“Söyleyemem.”

“Peki ormanın ötesinde ne var?”

“Hatırlamıyorum.”

“Peki ormanın ötesinde ne var?”

Cevap veremedem uyandım.

O iğrenç şeyler yine çıkmaya başladı. Daha da çoktular şimdi. Karnıma, koltukaltlarıma yayılıyorlardı. Kocaman büyüyor, bölmelere ayrılıyorlardı. Deşince gözü dönmüş bir serüvincinin yıkıp döktüğü bir tapınak gibi oda oda göçüp büzülüyorlardı. İçlerinden gelen sesi duyabiliyordum. Patlayan şeker gibi hışırdayıp çatırdıyorlardı. İşitebiliyordum onları. Yıllar öncesinin fen bilgisi dersinden hatırladığım kadarıyla yaşlanan yıldızlar son günlerinde kabarıp şişer ve sonra göçerek patlar, hipernova hâlini alırlar. *Hipernova*. İşte böyle hissediyordum kendimi. Güneş sistemim ölüyormuş gibi. Küveti doldurup bir süre yattım içinde.

Yine aynı gün zihnimi açtım ve İzci Kız olarak geçirdiğim günlerden bazı sahneleri hatırlamaya başladım. Kavrulmuş bir *marshmallow*’u yaktığımız ateşten kalan pisliğin içine düşürdüğümü ama yine de yediğimi hatırladım, kömürleşmiş şekerle taş aynı şekilde katır kutur ediyordu zaten. Ezberlediğim ilginç olgular listesini arkadaşlarımla paylaştığımı hatırladım: Beyaz köpeklerin çoğu sağırdır; bir uyurgezeri asla uyandırmamalısınız ama nazikçe tutup yatağına götürebilirsiniz; kaju fıstığı zehirli sarmaşıkla akrabadır. Gözetmenimizin plastik yiyecek kabının dibine sakladığı bütün bisküvileri yediğimi hatırladım. Kim aldı diye sorunca cevap vermemiştim. Oradayken geçirdiğim hastalığı daha ayrıntılı hatırladım, gün boyu kamp yatağında uyuklamamı, kuşların ve arkadaşlarımla uzaktan gelen bağırış çağırışını dinlememi. Ben yokken geçip gidenler —bu durum yüzünden, ortak

yaşanan etkinliklerin ve ortak yaşanan keyfin dışında kalmam—düşündükçe tarifsiz bir acı veriyordu bana. İyileştigiime tamamen inandırdım kendimi ve ayağa kalktım ama öyle bir başım döndü ki kendimden geçerek, kamp yatağının gergin brandasına yığıldım yine. Sanki bir başkasının oyununda ikinci dereceden bir rolüm vardı da olay örgüsü gereği o anda orada kalmak zorundaydım, direnmenin faydası yoktu. Üzüntümün asıl sebebi de buydu galiba.

Burada, Şeytan'ın Boğazı'nda ise her şey yanlış geliyordu bana. Kendi dramatizasyonlarım midemi bulandırıyor, o anda hissettiğimin tam tersini hissetmeye çalışıyordum, o andaki bu büyük acının aslında çok küçük olduğunu hissetmeye uğraşıyordum. En küçücük ayrıntıların yanında cüce kaldığımı düşünüyordum. Böceklerin karmaşık komedileri ile trajedilerinin. Dans eden atomların. Yeryüzünde bir tünel açarak ilerlemekte olan bir nötrinin.

Bu sıkıntıları kafamdan atmak için gölü keşfe devam edeyim dedim. Kulübeden çıkıp o kanoyu gördüğüm yere doğru ilerledim, gerçi kano yoktu artık. Ama suyun titreşimlerini tanıdım, onun da ötesinde kıyı daha ilerilere doğru kıvrılarak uzanıyordu. Yarım saat daha kıyı şeridini izleyerek ilerledim, kıyıdaki çakılları ve kumları inceledim, ağaç kütüklerinin silüetini bozan dalları kırıp attım. Sonunda ufak bir iskeleye geldim (hiç kayık bağlanmamıştı ama bacaklarımın arkasında ahşabın o kaba dokusunu hissedebiliyordum), bir de ağaçlar arasında bir açıklık vardı, bir ağacın gövdesine bağlanmış ince kırmızı kurdeleyle işaretliydi başlangıcı. İşte ormanda bir patika.

Yolda ilerlemeye başladım. Doğru yol olduğundan emindim. Gerçekten de, her dönemeci daha varmadan önce hatırlıyordum ama şimdi de ters yönde ilerliyormuşum gibi geliyordu. Bu göle

kayıkla mı gelmiştim acaba? Yoksa iskelede mi oturmuştum? Peki yanımdaki... Kim vardı yanımda?

Bir hayvanın çığlığını duyunca durdum. Bir ıstırapın sesiydi bu, belki korkunun veya belki de çiftleşmenin ama tarafsız olarak da tüyler ürperticiydi. Bir sansar mı? Yoksa ayı mı?

Ama çıka çıka küçük bir kız çıktı; beş altı yaşında var yok, bir ağacın yanında dikiliyordu. Gözleri kocaman açılmış ve nemlenmişti, ağlıyormuş da ormanın zemininde haldır huldur ayak seslerimi duyunca susmuş gibi. Üstünde şort ve dize kadar çıkan çoraplar vardı, bir de üzerinde fosfor yeşili, kabartılı karakterlerle “EN ÇOK KURABİYEYİ BEN SATARIM” yazan sweatshirt giymişti.

“Merhaba,” dedim. “İyi misin?”

Hayır anlamında başını salladı.

“Yolunu mu kaybettin?”

Bu sefer evet anlamında salladı başını.

Yanına giderek elimi uzattım. “İstersen elimden tut, kampa kadar birlikte yürüyelim. İzci Kızlardansın sen, değil mi?”

Yine başını sallayarak doğruladı ve minicik yumuşacık elini avcuma koyuverdi. Bu kadar kararlı olacağını ummamıştım doğrusu. Yürümeye başladık. Anele’ye kurabiye hikâyesini anlattıktan sonra, benim cevap veremediğim soruyu cevaplayabilecek birine rastlamış olmam ne tuhaftı.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedim.

Büyük bir ağırbaşlılıkla başını salladı yine ama gözlerini gözlerime değdirmemi; nihayet ruh ikizimi bulmuştum.

“Cin Kızların bir tekerlemesi var. Sen biliyor musun?”

Bir ürpertinin bütün vücudunu katettiğini, sonra terden yapış yapış olmuş sıcacık eli üzerinden benim vücuduma geçtiğini hissettim.

“Özür dilerim,” dedim. “Söylemek zorunda değilsin.”

Biraz daha yürüdük. Patikanın bu kısmında bitki örtüsü biraz fazlaydı doğrusu, küçüklerin kamp yapmasına uygun değildi sanki.

“Evir beni, çevir beni...” diye başladı kız. Sesi tiz ama yüksekti, çelik bir tel gibi. Durakladı. Üstüne varmadım. Ritmimizi hiç bozmadan yürümeye devam ettik, ta ki güneş ışığında yaprakları yağlı yağlı parlayan bir zehirli sarmaşık görüp de biraz açıktan geçmeye karar verene dek.

Küçük kız, “Evir beni, çevir beni, bak karşında evcini,” diyerek sözünü tamamladı. “Suya baktım ... şeyi gördüm.”

O sustu, ben hatırladım.

“Kendimi,” diye fısıldadım.

Feci. Ne abuk subuk şeydi bu böyle; demek tekerleme o yüzden çekip gitmiş belleğimden. Sen tut küçük bir kızı, köleleştirilmiş bir masal cininin peşinden ormana sal, çocuğun bundan çıkaracağı tek anlam, o köleleştirilmiş masal cininin *kendisi* olduğu değil midir? Tabii suya düşüp boğulmadığını veya gece karanlığında kaybolmadığını varsayarsak! Ve dikkatinizi çekerim: Kendisi! Erkek kardeşi değil! O masaldaki yetişkinlerin ve dile gelip konuşan hayvanların her biri bu suça ortaktır çünkü başkahramanı korumak için bir şey yapmamış, hatta onu göz göre göre tehlikeli işlere koşmuşlardır.

“Anladım,” dedim kıza.

Patika genişledi ve bir kamp yerinin kıyısına vardık sonunda. Daha epey uzakta olsalar da kararmış bir ateş çukurunun etrafına dizili, askerî tipteki koca platformlu çadırlar görünüyordu işte. Çukurun yanına serili mavi muşambaya, yeni kesildiği belli odunlar yığılmıştı. Sol tarafta alçak, geniş bir bina vardı, tam

önünde de piknik masalarına gruplar hâlinde oturmuş yeniyetme kızlar. Sesler, duman gibi yoğunlaşıp asılı kalmıştı tepelerinde: aralarındaki konuşmalar, sefertaslarının tıngırtısı, kepçenin tencereye çarptıkça çıkardığı tıkırtı, gıcırdayıp duran ahşap banklar, uğultulu kahkahalar. Biz ağaçlar arasından çıkınca içlerinden biri —ince yapılı, güneşte yanmış ve üstünde ayı resmi bulunan bol dökümlü tişört giymiş olan— yerinden fırladı.

“Emily!” dedi. “Sen nerede...?”

“Ormanda dolaşıyordu,” dedim. Kim olduğumu, neyin nesi olduğumu sormasını bekledim ama bir şey sormadı bana. Başını bir tarafa eğiverdi, daha olgun, yaşça daha büyük gibi bir hâl vardı üzerinde, daha tepeden bakan ve hata kaldırmaz. Belki de benim büyükler nerede diye sormamı bekliyordu ama görünürde hiç büyük olmasa da sormadım. Pek de gerekli bir soru olmazdı. Uygar dünyanın sonu gelse bile bu kızlar, sefertasları ve kamp ateşleriyle, ilkyardım bilgileri ve hikâyeleriyle sonsuza kadar yaşayabilir ve büyüklerin nerede olduğu hiçbir fark yaratmazdı.

“Onu getirdiğiniz için teşekkürler,” dedi. Sonra Emily’nin elini tuttu.

“Hepiniz de nasıl mutlu görünüyorsunuz,” dedim. “Nasıl memnun.”

Kız donuk biçimde gülümsedi ve gözleri, kendine saklamayı seçtiği bir şakanın hınzır pırıltısıyla ışıdı.

“Sohbetimiz için teşekkür ederim,” dedim Emily’ye. O da gözlerini kırpıştırıp piknik banklarına koşturdu, yaşça ondan büyük kızların bölük pörçük sözleri duyuluyordu. Büyük kıza dönerek, “Hoşçakal,” dedim ve ağaçlara doğru yürümeye başladım.

Ormanın öbür ucundan çıkarken ışık değişmişti artık. Ayakkabılarımı çıkarıp su kıyısında yürüdüm, sonra suyun için-

den yürümeye devam ettim. Sular durmadan sıçrayıp bacaklarıma şaplaklar atıyordu.

“Evir beni, çevir beni,” diye kendi kendime mırıldanarak taşların üstünde usulca daireler çiziyordum. Taşlar, topuklarımla yumuşak kavislerine çarpıyordu. “İşte karşında evcini. Suyu baktım kendimi gördüm...”

Suya eğilip yüzümü aradıysam da gökyüzünden başka bir şey göremedim.

Ağustosun ilk günü stüdyomun kapısını açınca verandanın basamaklarında bir tavşanın gövdesinin alt yarısını buldum. Ardımda ise yarım kalan bir cümlemin ortasında yanıp sönen imleci bırakmıştım: “Lucille kapının öbür tarafında ne olduğunu bilmiyordu ama şundan emindi ki orada her ne varsa, göstereceği...”

Bu talihsiz yaratığın başına çömeldim. Kürkü rüzgârda dalgalanıyordu; arka ayakları tamamen gevşemişti, uykuda gibi. Görünürdeki organları çikolatalı pasta gibi parlıyor ve hayvan bakır kokuyordu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. “Böyle bir şeyi hak etmiyordun sen.”

Kendimi toplayınca mutfaktan bir bez alıp sardım onu. Elimde tavşanla otelin yemek salonuna girdim, Lydia, Diego ve Benjamin ellerinde fincanları, oturmuş gülüyorlardı. Beze sarılı tavşanı masanın üstüne bıraktım. Lydia, cilveli bir edayla “Nedir bu?” diye sorarak bezin kenarını kaldırdı. Bir anda nefesini koyvererek sandalyesinden zıpladı sonra, içinde yükselen öğürmeyle göğsü kabarıyordu.

“Ne ki...” diye konuşmaya başlayan Diego hayvanın üstüne eğildi. “Öff yarabbim.”

“Manyak bu karı!” diye haykırdı Lydia.

“Bunu böyle buldum,” dedim. “Stüdyomun önünde.”

“Baykuş falan bir şey yapmıştır,” dedi Benjamin. “Etrafta çok gördüm böyle.”

Lydia tükürdü. “Yahu yeter artık be! Kafayı yemişsin sen. *Sen normal değilsin*. Kendi kendine mırıldanarak ve gözünü dikip bakarak dolaşıp duruyorsun. Nedir senin *derdin* ya? Utan kendinden, utan.”

Bir adım yaklaştım ona. “Kafamın içinde yaşamak benim hakkım. *Benim hakkım*,” dedim. “Asosyal olmak benim hakkım, sevimsiz olmak benim hakkım. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu hiç senin? O normal değil, bu normal değil, sana kalırsa her şeyde bir anormallik var zaten. Kim belirliyor bunu? Evet, *normal olmama* hakkına da sahibim, senin durmadan söylemeye bayıldığın gibi. Bundan utanacak da değilim. Hayatım boyunca birçok duygu tanıdım, utanma yok bunların arasında.” Sesim o kadar yüksek çıkıyordu ki parmak uçlarımda yükselmeye başlamıştım. Hayatımda hiç böyle bağırdığımı hatırlamıyorum. “Sana müdanam olacağını zannediyorsun belki ama bak söyleyeyim, burada hep beraberiz diye sana uymak zorunda falan değilim ben. Hayatımda bundan daha az umursadığım bir uyum da olmadı şimdiye kadar, sıradanlığı aman tanımaz kadın seni.”

Lydia ağlamaya başladı. Benjamin beni omuzlarımdan tutup zorla girişe götürdü.

“İyi misin?” diye sordu. Cevap vermeye çalıştım ama kafam bir ton ağırlığındaydı şimdi. Ona doğru eğilerek başımı gömleğine yasladım.

“Kendimi berbat hissediyorum,” dedim.

“Belki gidip bir süre stüdyonda çalışsan iyi olur. Veya yat uyu biraz. Ne bileyim işte.”

Burun deliğimi tıkaç gibi dolduran sümüğün ipini koparmaya başladığını hissediyordum. Elimle sildim artık.

“Berbat görünüyorsun,” dedi. En azından şaşırmış görünmeliyim ki düzeltti hemen. “Yani kendini berbat hissediyor gibi görünüyorsun. Kötü mü hissediyorsun kendini?”

“Galiba öyle,” dedim.

“Karından en son ne zaman haber aldın?” Gözlerimi kapadım. Onca mektup yollamıştım, karanlığa atılmış mektuplar. Hiçbirine cevap yok.

“İçlerinde en iyisi sensin,” dedim Benjamin’e.

O gece stüdyomun önündeki verandada otururken tavşanı düşündüm. Ormanın içinde rüzgârın oradan oraya savurduğu tutam tutam tüylerini, gövdesinde açılan karanlık girişi. Şarap kadehini elimde döndürdükçe içine koyduğum su çalkalanıyordu.

Uzun yıllar önce —Mrs. Z——’nin uzun boylu kızını iskelede dudaklarından öpüp de içimde bir şeylerin boru çiçeği misali açıldığını hissettikten sonra— bir karanlıkta uyanmıştım.

Nereden bilecektim ki benimkine benzer bir heyecan duymadığını? Nereden bilecektim sadece merak ettiğini, sonra da korktuğunu?

Büyükannemin misafir odasında uyanmaktan pek farklı değildi, yahut derme çatma bir bodrum katında, uykulu sınıf arkadaşları arasında uyanmaktan. Ama öyle durumlarda kafa karışıklığının ardından ya tatilde ya yatılı misafirlikte olduğunu hatırlardı insan. Bunun yarattığı sersemlik duygusu ise hiç geçmemişti. Gayet keyifli bir sarhoşlukla yatmıştım çünkü o gece, sıcacık naylon bir kozaya sarınmış olarak, kulübedeki diğer kızların tıngır mıngır boğuk fısıltılarını dinleyerek uykuya dalmıştım, dalgaların hışırtısı kadar

huzur verici bir sestir bu. Oysa dik konumda, soğuktan donarak uyandım, uykusuzluk çeken herkesin hasret kaldığı cinsten, her şeyi yutan mat ve koyu bir boşlukla sarılıydı etrafım.

Nereden bilecektim ki gördüklerini?

Etrafımda hiç ses yoktu, hiçliğin sesi vardı; kulaklarımın zarını zorlayan, hazzı batmış bir sessizlik. Sonra bir an çıkan rüzgârla ağaçların dalları hareketlendi ve ardından bir inilti, bir fısıltıyla yanıp söndü yapraklar. Titriyordum. Başımı kaldırıp bakmak istedim; ayı veya yıldızları, bana yerimi gösterecek herhangi bir şeyi göreyim diye. Ama korkudan kaskatı kesilmiştim.

Nereden bilecektim ki kendini güvenle ellerine bırakmış uyurgezer bedenimi kulübenin dışına çıkarıp ormana götürdüklerini? Yalnızca üç beş metre ötemde çömeldiklerini, ormanın ortasındaki bir açıklıkta havada asılı kalmış siluetimi gözetleyip o koyu karanlıkta başına buyruk bir uydu gibi usulca halka halka yaklaşmakta olduklarını?

Öyle üşümüştüm ki vücudum uçlardan eriyip yok olmaya başlamıştı sanki, kıyı şeridim buharlaşıyor gibiydi. Bütün vücuduma kan pompalayarak bir memelide olması gerektiği şekilde beni ısıtan hazzın tam karşıtıydı bu. Şimdi sırf deri kalmıştım, sonra sırf kas, sonra sırf kemik. Omurgamın kafatasıma doğru çekildiğini hissediyordum, dönme dolabın ilk etabını tek tek tırmanan vagonlar gibi omurlarım çıt-çıt-çıtlayarak ilerliyordu sanki. Sonra havada süzülen bir beyin kaldı benden geriye, sonra sırf bilinç, bir hava kabarcığı gibi her an patlayabilecek bir şey. Ve sonra, hiçtim.

Ancak o zaman anladım. Ancak o zaman gördüm geçmişimin ve geleceğimin kristal siluetini, ancak o zaman kavradım üstümde uzanan (sayısız yıldız, sınırsız uzay) ile altımda yayılanı (uçsuz bucaksız, akılsız ve anlamsız taş toprak). Anladım ki bilgi, insanı

küçücük eden, silen, bir avuç toz hâlinde bırakan bir şey ve ona sahip olmak hem sonsuz minnet hem muazzam ıstırap kaynağı. Beni hiç umursamayan evrende ufacık bir gedige takılıp kalmış bir gıdım varlıktan başka şey değildim. Ama artık biliyordum işte.

Tiz kahkahaların patlayışını, ardından koşar adım ayak seslerini işittim. Haykırmak istedim onlara: “Görüyorum sizi, arkadaşlar; orada olduğunuzu biliyorum. Bu saçmasapan şakanız beni daha güçlü kılacaktır sonunda ve bunun için de size teşekkür etmeliyim, arkadaşlar... Arkadaşlar mı?” Oysa yarım yamalak bir iniltiyle nefesimi koyvermekten başka şey yapamadım.

Bir şey çalıları yara yara bana doğru geliyordu. Kızlardan biri değildi, bir hayvan da değildi, ikisi arası bir şeydi. Kendime geldim ve çığlık çığlığa bağırmaya başladım.

Öyle çok haykırdım ki ışıkları, bunak ateşböcekleri gibi karanlıkta oradan oraya savrulan fenerleriyle oymakbaşıları gelince, içlerinden biri, diğer çocukları korkutmayayım diye avcuyla ağzımı kapatıverdi. Öyle bir boğuştum ki onunla, vahşi bir şeydim sanki, kolların bacakların patlamasından, tepmeden itmeden ibarettim. Sonra koyverdim kendimi. Beni kulübeye taşıdılar, hissizleşmiş kollarım ve bacaklarım dokunuşlarını zar zor algılamış da olsa, yardımlarından ötürü minnettardım.

Ertesi sabah oymakbaşıları, uykumda ormanın içine kadar gittiğimi söylediler. O gün yatıp dinlendim, tekrar uyandığımda ise ateşim çıkmıştı. Yaşadığım o uyanış, o farkına varış öyle şiddetli olmuştu ki bağışıklık sistemimi harekete geçirmişti, bütün anti-korlar koşup gelmiş, ortaçağ savaş alanlarında toplanan ordular gibi kıyasıya dövüşmüşlerdi bu yeni bilgiye karşı. Yattığım yerden, ben ağaçların içinde sersemlemesine ilerlerken aralarında geçen konuşmaları düşünüyordum. Uykuya dalınca bir oda dolusu

baykuş gördüm rüyamda, hazmedemedikleri yiyecekleri topaklar hâlinde zemine kusuyorlardı, topakları açınca tavşan kafatasları çıkıyordu içlerinden. Uyandığımda kollarım çizik içindeydi. Ağaç dallarından mı olmuştu bunlar? Yoksa kendi tırnaklarımdan mı? Kimse bilemezdi.

Bir ara uyanır gibi olduğumda eşikte duran birini gördüm, arkadan gelen yumuşak sonbahar ışığında bir beden.

“Çok üzgünüm,” diyordu. “Böyle bir şeyi hak etmiyordun sen. Böyle bir...”

Arkasından bir yerden bir mırıltı geldi ve kapı pat diye kapatıldı. Daha sonra büyükler, yandaki odada durumumla ilgili bir toplantı yaptılar ve en azından o yıl için kamp yapmaya hazır olmadığımı konusunda görüş birliğine vardılar.

Ertesi gün Mrs. Z—— beni arabasıyla erkenden, dağdan aşağı, annemlerin evine götürdü. Günlerce uyudum durdum, hem de hep yatak odamın zemininde, ille de uyku tulumunda. Ateşim düşünce de titrek vücudumu tuvalet masasına kadar kaldırmayı başarıp aynaya baktım ve hayatımda ilk kez, arayıp durduğum kişiyi gördüm.

Akşam yemeğine indiğimde Lydia'nın sofrada olmadığını fark ettim. Hatta onun için servis bile konmamıştı.

“Lydia nerede?” diye sordum.

Anele kaşlarını çattı. “Gitti,” dedi.

“Gitti mi?”

Anele nin kabalık etmemek için kendini zorladığını görebiliyordum. “Bence çok yorulmuş ve bezmiş bir hâldeydi, o yüzden erken ayrıldı. Arabasıyla Brooklyn'e döndü.”

“Ve sarsılmış da,” dedi Diego. “Çok sarstı onu. Tavşan.”

Ressam, tabağındaki eti kesmeye koyuldu, şahsen benim yemek için güvenli bulamayacağım kadar az pişmiş bir biftekti. “Neyse canım,” dedi, genizden gelen ama rahat iştirilir bir sesle. “Herkesin harcı değil bu iş, demek ki.”

Şarap kadehim devrilmiş, hatırlamıyordum nasıl devrildiğini. Tahmin edilebileceği şekilde leke, benden öteye doğru yayılıyor-du, kan gibi.

“Ne dedin?” dedim Ressam’a.

Başını kaldırıp baktı, havada kalan çatalına takılı küp biçimli kırmızı et tabağına kanıyordu. “Dedim ki herkesin harcı değil bu iş, demek ki.” İlk defa onun bir cümlesi konuşma olarak kalacaktı aklımda. Ressam eti iki dudağının arasından itip çiğnemeye başladı. Çiğnedikçe etin ezilip parçalanışını o kadar net işitebiliyordum ki o anda kadın sanki dişlerini gırtlığıma geçirmiş, beni boğazlıyordu. Kürek kemiklerimin altından bir ürperti yayılmaya başladı, yeniden ateşim çıkıyormuş gibi.

“Bu dediğin ... bir şeyden mi alınma?” diye sordum ona. “Bu duygu yani? Bir diziden falan...”

Çatalını tabağına bırakıp lokmasını yuttu. “Hayır. Beni bir şeyle mi suçluyorsun?”

“Hayır, ben sadece...” Grupta çehreler, kafa karışıklığıyla düğüm düğümdü, endişeyle perdahlanmıştı. Kalkıp uzaklaştım masadan. Sandalyeyi yerine geri iterken çıkan gıcirtıyla herkes seğirdi.

“Korkmayın,” dedim onlara. “Suçlamıyorum. Artık suçlamıyorum.”

Bir koşu çıktım salondan, sonra da binanın ana kapısından dışarı, merdivenden aşağı, paldır küldür çimenlere yuvarlanıp tekrar ayaklandım. Arkamdan Benjamin merdivenden aşağı koşmaya başladı.

“Dur,” diye bağırdı. “Geri gel. Bırak da...”

Dönüp ağaçlara doğru koştum.

Akıl ve sağduyu âleminde bir şey, akla sığmasa da duyularla kavranabilir (eşyanın tabiatı) veya duyuları yanıltsa da akıllıca bir açıklaması olabilir (bilerek tasarlanmış aldatma) ama ne duyuyla ne akılla kavranabilen şeyler sapkınca görünür. Kendi zihninizi kolonileştirdiğinizi düşünün, ya içeri girdiğinizde mobilyalar tavana yapışmış olursa? İçeri adım atıp da mobilyalara dokunduğunuzda, ya hepsinin kâğıttan kesilmiş iki boyutlu maketler olduğunu ve daha parmağınız değince yıkılıverdiğini görürseniz? Ya içeri girdiğinizde mobilya falan yoksa? Ya içeri girdiğinizde bir tek siz varsanız orada, bir sandalyeye oturmuş, kendi kendinize hafiften bir türkü mırıldanarak kucağınızı sepet yapıp içine doldurduğunuz incirleri ve yumurtaları yuvarlayıp duruyorsanız? Ya içeri girdiğinizde hiçbir şey yoksa ve kapı arkanızdan kapanıp sürgüleniverirse?

Hangisi daha kötü? Kendi zihninizin dışında kapıda kalmak mı, yoksa içeride kilitli kalmak mı?

Hangisi daha kötü? Bir klişe yazmak mı, yoksa bir klişe olmak mı? Ya birden çok klişe olmuşsanız?

Son kez yürüyerek kulübeme gittim. Masamın üstündeki tablete adımları ekledim sonunda. *C—— M——*, diye çiziktirdim. *Katılımcı kolonist & kolonileştiren katılımcı & kendi tavan arasındaki deli kadın.*

Romanımın notlarını ve laptopumu göle attım. Bu pahalı foşurtu dinince kızların sesi çalındı kulağıma, kahkaha atıyorlardı. Ama belki de kuşların sesiydi o.

Sabah daha gün ışımadan arabama atlayıp uzaklaştım Şeytan'ın Boğazı'ndan. Araba, bir zamanlar yemyeşil ve cazip görünen yol-

da son sürat ilerliyordu şimdi, dağdan inerken her şey başa sarıyor gibi bir hisse kapıldım; sadece bu yazın değil, ta hayatımın en başına. Ağaçlar beni yalayarak geçti, orta yaşlı bir kadının arabasından gözlemlemiş olduğum ağaçlardı bunlar yine. Şimdi bendim o kadın ama deli gibi hız yapıyordum ve ağaçlar öyle hızlı geçiyordu ki yanımdan, başım dönmeye başladı. Pırıl pırıl bir genç kız olan kızım arka koltukta uyuklamıyor; yanımdaki koltukta da kendi kâbus gibi bilincinde için için kaynayıp duran tuhaf bir yeniyetme oturmuyordu. (Ama zaten böyle böyle yumuşayıp savunmasız hâle gelmez mi insan? Kendi zihniyle terbiye olup pamuk gibi yumuşamaz mı, düşünce kıvraklığına kapıldıkça bataklık kumuna basmış gibi daha derinlere gömülmez mi?)

Evde olmak istiyordum. Evde, karımla birlikte olmak istiyordum, uygarlığın ortasındaki ve diğer sanatçılardan —en azından dünyadan uzak kendi manastırlarına kapanan sanatçılardan— uzaktaki evimizde olmak istiyordum. Ölen bir meslek, ölü oteller. Amma aptalmışım.

Y—— geride kalmıştı ki yolun kenarında turuncu bacaklı bir tabela gördüm. HIZ LİMİTİ 70 diyordu. Onun altında da koyu panelli bir dijital ekran, sürücüler yaklaşsın da ya tekdir (yan-sön) ya takdir (kıpırtı yok) edeyim diye bekliyordu. Yaklaşırken arabamın —ki hızı yüze çıkıyordu şimdi— kaydedilmesini bekledim. Ama panel kopkoyu kaldı öyle. Ok gibi yanından geçerken tuhaf bir hisse kapıldım, sanki biri ince bir bezi boğazıma tıkıyordu ve artık hiç hava girmiyordu içeri. Bu düşünce öyle ani belirdi ki zihnimde, az kalsın araba yoldan savrulacaktı. Parmaklarımla yokladım boğazımı, işte derimin altında nabzım tıklar tıklar işliyordu. Hızlıydı ama atıyordu. Hayattaydım, kesinlikle.

Ufak evimizden ayrılalı, karımın yüzünü son görelî ne kadar zaman geçmişti? Ya ben yanlış bir dönemece sapıp da onun ömrünü atladıysam, Rip Van Winkle gibi geri dönüşü, telafisi olmayan bir duruma düştüysem ne olacaktı?

Frene bastım bir kez, iki kez, ardımda bıraktığım karanlık yol kırmızıya boğuldu. Arabanın ışıkları yolda sıvı gibi akan bir ge-yik sürüsü çıkardı ortaya, her toynak tıkırtısında gözleri ışırıyordu.

Aradan iki saat geçtikten sonra arabayı kaldırıma yanaştırdım. İnsanlar sokağa akın etmiş, evlerinin önündeki çimlere çıkmış, hepsi beni izliyordu. Öteden beri komşularım mıydı bunlar, hatırlayamıyordum. Evlerinin kapılarını, bahçelerinin çitlerini son gördüğüm-den beri bir ömür geçmişti sanki. Arabadan inip evimize doğru yürümeye başladım, mavi elbiseli bir kadın toprakta çömelmişti, güneş şapkası yüzünü örtüyordu. Karım hep sabahları ekerdi bahçeyi, şafak vaktinin serin, hafif havasının sağlıklı olduğunu, insanı dirilttiğini söylerdi. Böyle bir elbisesi vardı, şapkası da. O muydu? Omuzlarını böyle çökerten yaşlılık mıydı, yoksa benim gibi biriyle evlilik mi?

Kaldırıma çıkıp adıyla seslendim ona.

Kalakaldı, başını kaldırırken güneş şapkası yana eğildi. Şapkanın altından yüz hatlarının belirmesini bekledim: Yüzü belirsin de hâlâ istendiğimi, hâlâ var olduğumu bileyim istedim.

Ne düşündüğünü biliyorum, okur. Diyorsun ki: Bir sanatçı kam-pını böyle batırdıktan sonra *bizim* programımıza mı katılacak şimdi bu kadın? Başka sanatçılarla bir arada yiyip içemeyecek, uyuyamayacak, çalışamayacak kadar kırılgan, marazi ve deli bu. Belki bu kadar âlicenaplık etmeden, benim bir klişe olduğumu düşünüyorsundur: Bir ergenlik çağı travmasına saçmasapan bi-

imde saplanıp kalmış, bir gotik romandan fırlamış gibi tir tir titreyen zayıf bir şey.

Ama sorarım size, ey okurlar: Jüri olarak yaptığınız bu münazara sırasında, kendisiyle sahiden yüzleşebilmiş başka kimseye rastladınız mı? Üç beş belki, ama çok kimse yoktur böyle. Ben ki ömrümde onca insan tanıdım ama böyle canevinden vurulup da eskisinden sağlıklı büyüsün diye dalları budananını ender görmüşümdür.

Katıksız bir samimiyetle söyleyebilirim ki ormanda geçen o gece bir lütuftu benim için. Birçok insan karanlıkta kendisiyle yüzleşmeden yaşar ve ölür. Dua edin de bir gün bir su kenarına geldiğinizde eğilip bakarsanız, kendinizi az sayıda talihli insan arasında sayabilesiniz.

CANAVARCA HİS SAİKİYLE

272 Bölümde Law & Order:

Özel Suçlar Birimi - SUV

1. SEZON

“ÖDEŞME”: Stabler ile Benson, New York kentinde bir taksi şoförünün hadım edilip öldürülmesini soruşturmaktadır. Kurbanın, polis tarafından arandığı için yıllar önce bir başka kimliğe büründüğünü ortaya çıkarırlar. Sonunda Stabler, kimliği çalınan adamın da çalıntı kimlik kullandığını bulunca Benson ile birlikte soruşturmaya en baştan başlamaları gerekir. O gece bir türlü uyuyamayan Stabler, yatakta dönüp dururken tuhaf bir ses duyar. Tok bir davul sesi, iki vuruşlu. Bodrumdan geliyor gibi. Bodruma gidip bakınca da dışarıdan geliyordur sanki.

“TEK BAŞINA YAŞAM”: Yaşlı kadın kendi başına giyinmeye dayanamıyordu artık. Ayakkabısını tek başına giymek tekrar tekrar içini acıtıyordu. Kilitlenmemiş olan ön kapıdan isteyen komşunun içeri girebilecek oluşu sonradan aklına gelebilecek bir şeydi ama akıl kalmamıştı artık, sonrasında.

“GÖRÜNÜŞ ALDATICIDIR”: Henüz reşit olmayan iki manken, bir kulüpten eve dönerken saldırıya uğrar. Tecavüz edilip öldürülürler. Bu yetmezmiş gibi, yine tecavüz edilip öldürülen ve henüz reşit olmayan iki başka mankenle karıştırılırlar. Tesadüf o ki bu diğer iki manken, ilk iki mankenin ikiz kardeşleridir. Her iki manken ikilisi de yanlış mezarlara gömülür.

“HİSTERİ”: Benson ile Stabler, genç bir kadının öldürülmesini soruşturmaktadır. İlk başta kadının fahişelik yaptığı ve birbiriyle bağlantılı uzun bir kurbanlar zincirinin son halkası olduğu sanılır. Benson, büfeden aldığı peçeteyle gözlerini silerken, Stabler’a dönerek “Bu lanet şehirden nefret ediyorum,” der. Stabler gözlerini devirir ve arabayı çalıştırır.

“ALIP BAŞIMI GİDESİM VAR”: İhtiyar savcı, duruşmaya çıkmadan önce annesinin öğrettiği gibi saçlarını maşayla düzleştirir. Davayı kaybedince bavuluna üç günlük kıyafet koyup arabasına atlar. Cep telefonuyla Benson’ı arar. “Kusura bakma ahbab. Yola çıkıyorum. Ne zaman dönerim bilinmez.” Benson kalmasını rica eder. İhtiyar savcı cep telefonunu yola atıp arabayı çalıştırır. Oradan geçmekte olan bir taksi telefonu paramparça eder.

“LİSELİNİN LANETİ”: Basket takımı ikinci kez bir cinayeti örtbas etmektedir ama koçun tahammülü kalmamıştır.

“UYGARLIKTAN UZAK”: Central Park’ta buldukları oğlan, hiç seveni olmamış gibi görünmektedir. “Cesedi tamamen karıncalar sarmıştı,” der Stabler. “Karıncalar.” İki gün sonra öğretmenini yakalarlar ve öğretmenin onu bayağı bir sevmiş olduğu anlaşılır.

“GÖZALTINDA”: Benson ile Stabler’ın polis merkezindeki mobilyalara çentik atmasına izin verilmediği için her biri kendi özel sistemini geliştirmiştir. Benson’ın meşe karyolasının başının kenar kısmı, S şeklindeki kavis ve üzerine enlemesine atılmış sekiz çentikle belkemiğini andırır. Stabler’ın mutfak sandalyesinde ise dokuz çentik vardır.

“İSTİF VE İSRAF”: Stabler’ın bakmadığı bir anda Benson, çürümüş sebzelerin bulunduğu torbayı arabanın bagajından çıkarır. Çöpe attığı torba boş konteynerin dibine çarpar, ıslak ve ağırdır. Hudson’a atılmış bir ceset gibi ortasından yarılıp açılır.

“DEFTERİ KAPATMAK”: Kadın, “İçimdeydi bu,” derken, hatalı kullanılmış bir akordeonu andıran pipeti eliyle çekiştirerek düzeltmeye çalışmaktadır. “Ama şimdi dışımda. Öyle de kalmasını istiyorum.”

“KANI BOZUK”: Stabler ile Benson, cinayeti çözmenin cinayetin kendisinden kat kat beter olduğu vakayı asla unutmayacaktır.

“RUS AŞK ŞİİRİ”: Anneyi kürsüye çağırdıklarında, yeni savcı ismini söylemesini ister. Kadın gözlerini yumar, başını iki yana sallayarak koltuğunda ileri geri hareket etmeye başlar. Alçak sesle belli belirsiz bir şarkı mırıldanmaktadır, İngilizce değildir, heceleri duman gibi halkalar oluşturarak çıkar ağzından. Savcı, yargıçtan medet umarak bakışlarını ona çevirir, oysa o da tanığı izlemektedir ama kendi belleğinin ormanında kaybolmuşçasına uzaklardadır gözleri.

“BÜTÜN ÇIPLAKLIĞIYLA”: Manhattan’ın orta yerinde sersemlemiş hâlde dolaşan çıplak, hamile bir kadın bulunur. Hayasızca teşhir suçundan tutuklanır.

“SINIRLAR”: Stabler, New York şehrinin bile bir sonu olduğunu keşfeder.

“NE HAKLA?": “Bana bunu yapamazsınız!” diye haykırmaktadır, tanık kürsüsüne götürülen adam. “Kim olduğumu bilmiyor musunuz?” Savcı gözlerini kapamıştır. “Beyefendi, sizden sadece polise verdiğiniz ifadeyi teyit etmenizi istiyorum, olay yerinden kaçan bir mavi Honda gördüğünüzü söylemişsiniz.” Adam elini tanık kürsüsüne vurarak meydan okur. “Sizin otoritenizi tanımıyorum!” Ölen kızın annesi öyle yüksek sesle bir feryat tutturur ki kocası mahkeme salonundan çıkarır onu.

“ÜÇÜNCÜ ADAM”: Stabler, erkek kardeşinden Benson’a hiç söz etmemiştir. Ağabeyinden de söz etmemiştir gerçi ama bu anlaşılır bir durumdur, çünkü kendisinin de ondan haberi olmamıştır.

“KONTRPİYE”: Peder Jones bir çocuğa asla elini sürmemiştir ama geceleri gözlerini yumunca lisedeki kız arkadaşı gözünün önüne gelmektedir hâlâ: O yumuşacık bacakları, çizgi çizgi elleri, bir şahin gibi ileri atılarak çatıdan düşürmesi.

“SOHBET ODASI”: Çocukluktan yeni çıkmış olan kızının siber tacizciler yüzünden tehlike altında olduğundan şüphesi bulunmayan bir baba, ailenin bilgisayarına levyeyle girer. Bütün parçalarını şömineye atıp kibriti çakar. Kızı baş dönmesinden, göğsünde bir

yanma olduğundan şikâyet etmeye başlar. Babasına “Anne” der, ağlamaklı bir sesle. Cumartesi ölür.

“TEMAS”: Stabler’ın öğrendiğine göre karısı, yirmili yaşlarındayken bir UFO gördüğüne inanmaktadır. Stabler’ı gece hiç uyku tutmaz, bellek yitiminin, travma sonrası stres bozukluğunun, kâbusların nedeninin bu olup olmadığını düşünür. Karısı, bir düğmeye basılmış gibi ağlayıp haykırarak uyanmaktadır.

“PİŞMANLIK”: Gece olunca Stabler, o günün pişmanlıklarının listesini yapar. “Benson’a söylemedim,” diye karalar defterine. “İçimin alabileceğinden daha çok *burrito* yedim. Hediye kartını yok yere harcadım. O herife o kadar sert çakmak istememiştim.” Karısı arkasından yaklaşıp dalgın bir edayla omuzlarını ovduktan sonra yatmaya gider. “Karıma bugün söylemedim. Herhalde yarın da söylemem.”

“GECEYLE GELEN”: Öldürülüp yanlış mezara gömülen, henüz reşit olmamış modellerden birinin hayaleti Benson’a musallat olmuştur. Gözlerinin yerinde çanlar vardır, göz çukurlarının tavanından sarkan minicik pirinç çanlar, öyle salınır dururlar ama tokmakları elmacık kemiklerine zar zor değeri. Hortlak kendi adını bilmemektedir. Benson’ın yatağının başında dikilir, sağ çandan belli belirsiz bir tıngırtı duyulur, sonra sol çandan, sonra yine sağdakinden. Dört gece üst üste saat tam 2:07’de olur bu. Benson yanına bir haç ile bir hevenk keskin kokulu sarmısak alarak uyumaya başlar, çünkü vampirler ile cinayete kurban gitmiş yeniyetme kızlar arasındaki farkı anlamamaktadır. Henüz.

“KÖLELER”: Polis merkezindeki stajyerler birer canavardır. İşler yavaşlayınca telefonlarla oynarlar. Çevirme tonları arasında, “Özel Suçlar Birimi, Manhattan’ın en tecavüzcü polis merkezi!” diye kuş gibi şakırlar. Stabler ile Benson hakkında da teorileri vardır. Bahis tutuşurlar. Kadının dolabına leylak (Benson’ın en sevdiği çiçek), erkeğinkine papatya (Stabler’ın en sevdiği) koyarlar. Benson ile Stabler’ın kahvelerine ilaç katan stajyerler, ikisi de arka odada uyuyakalınca portatif yataklarını birbirine iyice iter ve dedektifleri, gayet nahoş pozlarda birbirine yaklaştırırlar. Benson ile Stabler saatler sonra uyandıklarında birbirlerinin yanaklarına dokunmaktadır, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştır.

2. SEZON

“YANLIŞ OLAN DOĞRUDUR”: Benson gecenin bir yarısı uyanır. Yatağında değildir. Pijamalarıyla karanlıkta dikilmektedir. Eli kapının sapındadır. Bir kapı açıktır. Kafası karışmışa benzeyen bir panda buğulu gözlerle onu izlemektedir. Benson kapıyı kapatır. Bir sosisli sandviç tezgâhının tabelasını düşünceli düşünceli çiğneyen iki lamayı geçer. Otomobili, hayvanat bahçesinin otoparkında, çimento bir direğe dayalı hâlde boşta çalışmaktadır. Benson, bagajda bulundurduğu yedek giysileri geçirir hemen üstüne. Merkeze haber verir. “Ekoteröristler,” der Stabler’a. Stabler başını sallayarak doğrular, elindeki deftere bir şeyler karalar, sonra başını kaldırıp ona bakar tekrar. “Sen de sarmısak kokusu alıyor musun?” diye sorar.

“ONUR”: Stabler rüyasında bir Rönesans Panayırı’ndadır ve adamın biri karısına hakaret eder, Stabler da adamın o kendinden pek memnun suratına yumruğu yapıştırır. Stabler uyanınca bu

hikâyeyi karısına anlatmaya karar verir. Ondan tarafa döner. Karısı yoktur. Stabler hiç Rönesans Panayırı'na gitmemiştir hayatında.

“DEFTERİ KAPATMAK: İKİNCİ KISIM”: “Erkeklerden nefret ediyor değilim,” demektedir kadın. “Ödüm kopuyor onlardan. Ve bu korkudan bir şikâyetim yok.”

“GELECEK NESİLLER”: Kahvaltıda Stabler'ın kızı, Benson'ın ailesiyle ilgili sorular sorar. Stabler der ki, Benson'ın ailesi yok. “Sen hep aile bir adamın gerçek zenginliğidir dersin,” der Stabler'ın kızı. Stabler düşünür bunu. “Doğru,” der. “Ama Benson adam değil.”

“BEBEK KATİLİ”: Benson, başucundaki komodinin çekmecesinde bulunan prezervatifleri daima tazeler ve son kullanma tarihi geçmiş olanları atar. Doğum kontrol hapını da tam bir sorumluluk bilinciyle her sabah aynı saatte alır. Erkeklerle çıkar ve daima elinde tutar onları.

“AYKIRI”: Gözlerinin yerinde çanlar olan kız, Benson'a Brooklyn'e gitmesini söyler. İletişim kurabilmektedirler artık, çanların yardımıyla. (Benson kendi kendine Mors alfabesini öğrenmiştir.) Benson asla gitmez Brooklyn'e ama olur der. Gece geç saatte trene biner, öyle geç ki vagonda sadece bir adam vardır, o da spor çantasının üstünde uyuklamaktadır. Tünellerden geçerlerken adam uykulu gözlerle Benson'a bakar, sonra spor çantasının fermuarını açıp içine kusar, gayet kibarca. Kusmuğu beyaz, ırmık tatlısı gibidir. Sonra çantanın fermuarını çeker yine. Benson iki durak erken iner ve Prospect Parkı'ndan geçerek çok uzun bir süre yürümek zorunda kalır.

“DARMADAĞIN”: Stabler her sabah polis merkezinde egzersiz yapar. Ön kol egzersizi yapar. Mekik çeker. Koşu bandında koşar. Bir ara kızının ona seslendiğini duyar gibi olur. Bir anlık şaşkınlıkta koşu bandında tökezleyince gövdesi koca beton duvara çarpar. Koşu bandı sonsuz bir hareketle ona doğru dönmeyi sürdürür.

“SALDIRI”: “Karanlıktı,” der Stabler’ın karısı. “Tek başıma eve dönüyordum. Yağmur yağıyordu. Yani aslında tam yağmıyordu. Atıştırıyordu galiba. Sis bastırıyordu. Sis bastırıyordu ve sokak lambalarının ışığı koca bir su birikintisi gibi düşüyordu yere, altın rengi, yağ gibi yoğun. Derin derin nefes alıyordum, çok sağlıklı geliyordu bu, o gece yürüyüş yapmak sağlıklı ve güzel geliyordu.” Stabler davul sesini yine duyar. Komodinin üstündeki su bardağı sarsılır. Karısı bir şeyin farkında değil gibidir.

“PERİCİKLER”: “Defol!” diye bağırır Benson, gözlerinin yerinde çanlar olan kıza yastıklar fırlatır. Bu sefer yanında arkadaş getirmişti bir de, saçları sımsıkı balıksırtı örülü küçük bir kız, dudakları birbirine dikilidir. Benson yataktan kalkıp kızları iterek uzaklaştırmak ister ama elleri vücutlarının içinden geçip boşluğa saplanır, kızlar bir hiçmiş gibi. Benson’ın ağzında küf gibi bir tat bırakırlar. Kendi sekiz yaşındaki hâlini hatırlar, odasındaki nem cihazının önünde diz çöküp buharını içine çekişini, başka türlü su içemezmiş gibi.

“RIZA”: “Stabler?” der Benson ihtiyatla. Stabler, başını derisi soyulmuş dizlerinden kaldırıp bakar. Benson minik bir alkollü mendili açarak uzatır ona. “Buraya oturabilir miyim? Yardım edebilir miyim?” Tek kelime etmeden başını sallayarak onaylar Stabler, diz-

lerini silmesine izin verir. Acıyla tıslar dişlerinin arasından. “Ne yaptın böyle?” diye sorar Benson. “Koşu bandı mı? Bunlar koşu bandında mı oldu?” Stabler başını iki yana sallar. Söyleyemez ne olduğunu. Söyleyemez.

“İSTİSMAR”: Daha fazla pişmanlık. Satırlar doldurur sayfayı. “Benson’a soyulmuş dizlerimi gösterdim. Bana yardım etmesine izin verdim. Karıma her şey yolunda dedim. Karımın bana her şey yolunda demesine izin verdim ve yalan söylediğini anlayabildiğimi söylemedim.”

“SIRLAR”: Gözlerinin yerinde çanlar olan kızlar, Yonkers’a gitmesini söyler Benson’a. Bunu reddeden Benson, dairesinde adaçayı yakmaya başlar.

“KURBANLAR”: Benson, dairesi hortlaklarla dolu olduğu için hatırlayabildiği kadarıyla hayatında ilk kez bir başkasının evinde yatıya kalır. O gece çıktığı bu adam bir yatırım bankacısıdır, sıkıcı ve aptal biridir, hain ve şişko tekir kedisi ise gövdesinin ağırlığıyla Benson’ı boğarak öldürmeye kararlıdır. Ertesi sabah Benson, dairesine her yanı ağrıyarak, öfke içinde ve kedi sidiği kokarak döndüğünde, gözlerinin yerinde çanlar olan kızların onu beklediğini görür, Dalí’nin saatleri gibi evin bütün yüzeylerinden sarkmaktadır. O yavaş yavaş dişlerini fırçalarken etrafına toplanırlar. Benson tükürür, ağzını çalkalar ve kızlara döner. “Pekâlâ,” der. “Ne yapmamı istiyorsunuz?”

“PARANOYA”: “Bir şeyi bastırdığım falan yok!” Stabler’ın karısı avaz avaz bağırmaktadır. “Uzaylılarla geçirdiğin geceyi anlat,”

der Stabler. Öğrenmeye çalışır. Anlamaya çalışır. “Sis vardı,” der kadın. “Yağmur atıştırıyordu.” Stabler o güm güm sesi duyar yine, tonuna bakılırsa evin içinden bir yerden gelmektedir. Başına bir ağırlık girer. “Evet, biliyorum, biliyorum,” der Stabler. “Işık, sokak lambalarının etrafında su birikintisi gibi toplanmıştı. Yağ gibi. Bir sürü demir kapı vardı. Parmaklarımı metal halkalarıyla helezonlarına sürte sürte yürüdüm, parmaklarıma metal kokusu sindi.” “Evet,” der Stabler. “Ama sonra ne oldu?” Oysa karısı uyumuştur bile.

“GERİ SAYIM”: Delinin biri, Central Park’ta bir bankın altında bomba olduğuna yemin eder. Stabler, “Central Park’ta kaç tane bank olduğundan haberin var mı?” diye bağırırken bir stajyerin gömleğinin yakasına yapışmıştır. Central Park’a polis memurları gönderip sanki güvercinleri veya evsizleri kovalar gibi insanları banklardan uzaklaştırırlar. Hiçbir şey olmaz.

“KAÇAK”: Gözlerinin yerinde çanlar olan kız Benson’ı şehrin her bölgesine gönderir. Metroyla dolaşır Benson. Sonunda, her durağı en az bir kez görmüştür. Duvar resimlerini, su lekelerini, kokuları ezberlemeye başlamıştır. Columbus Circle istasyonu hela gibi kokmaktadır. Cortelyou, çok asap bozucu bir şekilde leylak kokar. Uzun süredir ilk defa Stabler’ı düşünür Benson. Dairesine dönünce, gözlerinin yerinde çanlar olan bir kız Benson’a bir hikâye anlatmaya çalışır. *Bakireydim. Kendimi ona verince, pat diye açılverdim.*

“ÇILGINLIK”: “Bir dosya var,” der başkomiser. “Bir oğlan annesini suçluyor, iddiasına göre kadın çocuğu tuvalet pompasıyla bayıltana

kadar dövmüş. Çetrefilli iş yalnız. Oğlan, paraya para demeyen siyasi ağır toplardan birinin çocuğu. Herif Belediye Başkanı ile golf oynuyor. Karısı desen ... Benson? Benson, dinliyor musun?”

“İNSAN AVI”: Stabler kendinde eşcinselliğin zerresi olmadığına karar vermiştir. Yaşadığı düşkünlüğünü yiyip oturur. Ağzında portakal kabuğu tadı vardır.

“PARAZİTLER”: “Hasiktir,” der Stabler’ın karısı. “Siktir. Hayatım, çocuklarda bit var. Gel yardım et bana.” Çocuklar küvetin içinde dikilmektedir şimdi. En büyük kızları gözlerini devirir. Annesi kafalarını iyice ovuşturmalarına yardım eder, daha küçük olan diğer üçü şampuan yakıyor diye sızlanır. Stabler aylardır ilk kez kendini dingin hisseder.

“BATAK”: “Kurbanın mankenlik sektörüyle bağları var,” der başkomiser. “Ama yaşarken nerede oturduğunu saptamakta zorlanıyoruz. Başka bir ülkeden gelmiş olabilir. On dört yaşındaymış daha.” Otopsi fotoğrafını panoya asar, kızın yüzü dümdüz olmuş, rengi atmıştır. Raptiyeyi panonun mantarına pıt diye batırınca Benson sandalyesinde sıçrar.

“MUSİBET”: Stabler yine duyar onu. Gürültüyü, davul sesini. Mola odasından geliyor gibidir. Oraya gidince de sorgu odasından geliyor gibi olur. Sorgu odasında yine duyar sesi Stabler. Ellerini, çift yönlü aynaya vurarak sesi taklit eder, onu cezbeder umuduyla. Ama çıt yoktur.

3. SEZON

“BASTIRILMIŞ DUYGULAR”: Peder Jones bir vaazın ortasında haykırmaya başlar. Kürsüye sarılmış, arka arkaya aynı ismi tekrarlarlarken cemaat korkuyla izler onu. Bunun, şöyle ya da böyle bir suçun ikrarı olduğundan şüphesi bulunmayan diyakoz, Benson ile Stabler’ı arar. Benson, kilisedeki çalışma odasında masanın üstünden bir kalemi düşürür ve Peder Jones, uluyarak kalemin arkasından dalışa geçer.

“GAZAP”: Benson yattığı yerden kollarını kaldırır, bir bebek gibi. Gözlerinin yerinde çanlar olan bir kız başına dikilmiştir, annesi gibi. Benson çanları yakalayıp bütün gücüyle çeker. Gözlerinin yerinde çanlar olan kız şiddetle yerinden sıçrayınca Benson’ın evindeki bütün ampuller patlar, halı cam kırıklarıyla kaplanmıştır.

“ÇALINTI”: Önce bir çikolata. Ertesi gün bir çakmak. Stabler buna bir son vermek ister ama uğruna savaşıacağı şeyi seçmeyi öğrenmiştir bir kere, uzun zaman önce.

“ÇATI”: “Sadece ne hatırladığınızı söyleyin Peder.” Çıt. “Peki. Kadının adı... Of, söylemek istemiyorum. Sudan da çimenlerden de nefret ederdi, onun için oturduğu apartmanın çatısında piknik yapmıştık. Annesiyle birlikte oturuyordu o apartmanda. Onu seviyordum. Onun bedeninde yitip giderdim. Çakılların üstüne bir yaygı serdik. Dilim dilim portakal yedirdim ona ellerimle. Bana kâhin olduğunu söyledi, bir görü gelmiş ona, ben bir gün bir masumun canına kıyacakmışım. Hayır, dedim, hayır. Çatıyı çevreleyen çimento duvara çıktı. Orada durarak gördüklerini tekrar etti. Çok üzgün olduğunu söyledi. Beklediğim gibi bile düşmedi. Boşluğa doğru diz çöktü.”

“ALLAK BULLAK”: Stabler, polis merkezindeki arka odada Benson’ın sarkmış bir kamp yatağında uyuduğunu görür. Kapı açılınca uyanır kadın. “Bir araba sopa yemiş” gibidir görüntüsü, Stabler’ın annesinin lafıdır bu, daha çekip gitmeden önce sık sık söylediği bir şey. İşe bakın, Stabler’ın aklında kalan son sözü de bu olmuştur, annesi kapıyı çarparak kapatmadan hemen önce.

“ELDE VAR SIFIR”: Benson, OkCupid’den randevulaştığı son erkeği Google’da araştırırken kazara bir tecavüzcüyü yakalar. Bunu “başarı” hanesine mi (“tecavüzcü yakalamıştır”), “başarısızlık” hanesine mi (“randevu istediği gibi gitmez”) yazması gerektiğini bilemez. Sonunda ikisine birden yazar.

“FEDAKÂRLIK”: Benson, yemeğe çıktığı yakışıklı adamı, lokantadaki masada, içkileri bekler hâlde bırakır. Boş bir yan sokağa sapper. Ayakkabılarını çıkarıp caddenin ortasından yürümeye başlar. Nisan ayına göre fazla sıcaktır hava. Ayaklarının asfalttan kararmaya başladığını hisseder. Cam kırıklarından korkması lazımken korkmamaktadır. Boş bir arsanın önünde durur. Eğilip kaldırıma dokunur. Nefes alıp vermektedir kaldırım. Kaldırım, iki vuruşlu ritme göre kabarıp yatıştıkça, Benson’ın köprücük kemiği titreşir. Hissedebilir bunu. Ansızın, sarsılmaz bir şekilde emin olmuştur ki yeryüzü nefes alıp vermektedir. New York’un dev bir canavarın sırtına bindiğini biliyordur Benson. Daha önce bildiği hiçbir şeyde olmayan bir netlikle biliyordur.

“MİRAS”: *Bir araba sopa yemek* ifadesi Stabler’ın kafasında hap-solup kalmıştır, damlaya damlaya içkulağından akmaya başlayan su gibi. Çene ekleminin üstündeki kaslara bastırarak çenesini ça-

tırdatır Stabler. Bu çatırtı, *araba*'nın üç hecesinin yerini alır. Bir daha yapar. Bir çatırtı sopa yemek. Bir araba *sopartı* yemek. Sopa.

“ÖNEMSEME”: Stabler aslında Benson için endişelenmektedir ama ona söyleyemez.

“SAÇMASAPAN İŞLER”: Benson ayda iki kez yaptığı market alış-verişine çıkar. Arabasıyla Queens'teki bir markete kadar gidip üç yüz dolarlık sebze meyve alır. Buzdolabını Cennet Bahçesi gibi gösterecektir bu. Ama kafe-restoranda strafor köpüğünden yapılmış bir kaptan kıtır kıtır yumurtalı ekmek kemiriyor olacağı için hiçbirini yemeyecektir. Tahmin edilebileceği gibi çürüyüp gidecektir sebze meyve. Buzdolabının leş kokusu dayanılmaz hâle gelecektir. Benson işe gitmeden hepsini çöp poşetlerine doldurup, polis merkezine en yakın çöp konteynerine atacaktır.

“MONOGAMI”: Stabler bir gece uyanınca karısının gözünü dikmiş tavana baktığını görür, başını koyduğu yastık gözyaşlarından sıırılsıklamdır. “Tükürüyordu,” der kadın. “Parmaklarıma metal kokusu sinmişti. Çok korkmuştum.” Stabler ilk defa anlar.

“KORUMA”: Benson sağına soluna bakmadan caddeyi geçer. Taksi şoförü frenlere abanarak, Benson'ın bacaklarına çarpmaya ramak kala durdurur arabayı. Benson taksinin ön camından içeri bakınca yolcu koltuğunda yeniyetme bir oğlan görür, gözleri kapalıdır. Oğlan gözlerini açınca, gün ışığı vurur çanların kavislerine. Benson bakakalmış, taksi şoförü ise ona avaz avaz bağırmaktadır.

“HARİKA ÇOCUK”: “Bana baksana Baba!” Stabler’ın kızı kahkahalar atarak döner karşısında. Stabler, onun iki yıl sonraki hâlini bir film netliğinde gözlerinin önüne getirir, bir arabanın arka koltuğunda erkek arkadaşının elini ittirip dururken, hep daha kuvvetle itmesi gerekirken. Kızdan bir çığlık yükselir. Stabler yerinden fırlar. Kız dönerken düşmüştür, ayak bileğini tutmuş, ağlıyordur şimdi.

“SAHTECİLİK”: Peder Jones, “Anlamıyorsunuz,” der Benson’a. Gözlerinin altında koyu renk halkalar, çürük elma renginde torbalar vardır. Giydiği havlu kumaştan bornozun göğsündeki cebe makine dikişiyle italik bir “Susan” işlenmiştir. “Size yardım edemem. İmanımla ilgili bir kriz yaşıyorum.” Kapıyı kapatmaya çalışır ama Benson eliyle tutup durdurur. “Ben de görevimle ilgili bir kriz yaşıyorum,” der. “Söyleyin bana. Hortlaklar hakkında ne biliyorsunuz?”

“İNFAZ”: Adli tıp görevlisi, ölü kızın yüzünden örtüyü çeker. “Tecavüz edilip boğularak öldürülmüş,” der kupkuru bir sesle. “Katil, parmaklarını soluk borusuna bastırarak kız ölene kadar sıkmış. Parmak izi yok gerçi.” Stabler, kızı biraz karısının lise resmine benzetmiştir. Benson, kızın kapalı göz kapaklarının ardından, göz çukurunu dolduran jölemsi maddenin geri çekilişini görebildiğinden emindir, çan seslerini duyabildiğinden de. Arabada ikisinden de ses çıkmaz.

“POPÜLER”: Akıllarına gelen herkesi sorguya çekerler: kızın dostlarını, düşmanlarını. Zorbalık ettiği kızları, onu seven ve ondan nefret eden oğlanları, harika olduğunu düşünen annelerle babaları, çocuklarını kötü etkileyeceğini düşünen annelerle babaları.

Benson geç gelir polis merkezine, gözleri kan çanağına dönmüştür. “Benim teorim,” der, titreyen elleriyle tuttuğu kahvesini ağır ağır içerek, “benim teorime göre kızın koçu yaptı bunu ve benim teorime göre kayıp külotu adamın odasından çıkacaktır.” Arama emri öyle hızlı çıkarılır ki adamın masasının üst çekmecesinde külotu bulduklarında, üstündeki kan daha kurumamıştır.

“GÖZETİM”: Benson, toprağın altındaki kalp atışlarını Stabler’a nasıl açıklayacağını bilemez. Artık bu atışları her an duyduğundan ise kuşkusu yoktur, derinden ve alçak perdeden. Gözlerinin yerinde çanlar olan kızlar, gelmeden önce kapıyı vurma alışkanlığı edinmiştir artık. Bazen. Benson taksiye binip uzak mahallelere gider, caddenin ortasında ve kaldırımında elleriyle dizleri üstünde durur, bir kez de bir kadının evinin arkasındaki ufacık avlunun tamamını kaplayan sebze bahçesinde yapmıştır bunu. Her yerden duyuluyordur artık. Davul sesi gibi yankılanmaktadır, çok derinlerden. yankılanmaktadır.

“SUÇLULUK”: Benson çanları çok güzel tercüme edebilmektedir artık. Onların çınlayışı ile kendi anlayışı arasında fazla zaman geçmez. Nefes alamaz hâle gelene kadar suratına kapatır yastığını Benson. *Bizim sesimiz ol. Bizim sesimiz ol. Bizim sesimiz ol. Söyle ortağına. Söyle ortağına. Söyle ortağına. Bulun bizi. Bulun bizi. Bulun bizi. Lütfen. Lütfen. Lütfen.*

“ADALET”: Benson’ın başında bir grup küçük çocuk vardır. Bunların çanları özellikle miniktir, çoğundan daha tiz bir sesle çalar. Benson sarhoştur. Lunapark oyuncakları gibi sallanıp yalpa vuran yatağını sıkı sıkı tutar. *Bir daha asla Balerin’e binmeyeceğiz,*

asla. Kalk hadi! Kalk! Kalk! diye emrederler. Benson başını cep telefonuna dayayarak hızlı çevirme tuşunu kullanır. “Benim teorime göre,” der Stabler’a, “benim teorime göre benim bir teorim var.” Stabler yanına gelmeyi önerir. “Benim teorime göre,” der Benson, “benim teorime göre tanrı yok.” Çocukların çanları öyle şiddetle çalmaya başlamıştır ki Benson bu kadar çingirtı arasında Stabler’ın cevabını duyamaz. Stabler gelip de yedek anahtarıyla içeri girince Benson’ı tuvaletin üstüne eğilmiş öğürür ve ağlarken bulur.

“ARTIK ÖZGÜR”: “Bütün şehir,” der Benson kendi kendine, arabayı sürerken. Yanındaki koltukta Stabler’ın oturduğunu hayal eder. “Her yeri dolaştım. Bütün şehir anasını satayım. Kalp atışları. Kızlar.” Boğazını temizledikten sonra tekrar dener. “Biliyorum, delice geliyor kulağa. Sadece bir his benimki.” Bir an susar, sonra der ki, “Stabler, hortlaklara inanır mısın?” Sonra, “Stabler, bana güveniyor musun?”

“İNKÂR”: Stabler, karısının başına gelen tecavüzle ilgili polis raporunu bulur. O kadar eski bir rapordur ki bu, arşiv bölümünde çalışan birinden bir kıyak geçmesini istemek zorunda kalmıştır. İncecik sarı zarftan çıkan kâğıdın hışırıtısıyla kalp atışları yavaşlar Stabler’ın.

“İŞİNİN EHLİ”: Stabler ile Benson, Central Park’ta bir tecavüz ihbarına koşarlar. Organları kesilmiş ceset, onlar gelene kadar adli tıba götürülmüştür bile. Şaşkın hâldeki bir acemi polis, ağaçtan ağaca sarı suç mahalli bantları çekmekle meşguldür. “Siz daha şimdi burada değil miydiniz?” diye sorar onlara.

“SESSİZLİK”: Benson ile Stabler, merkezin olduğu sokakta bir barda bira içmektedir. Sımsıkı tuttukları buğulanmış bardakların yüzeyinde parmaklarının yarattığı parlak, terli izler melekleri andırır. Hiçbir şey konuşmazlar.

4. SEZON

“BUKALEMUN”: Abler ile Henson, Central Park’tan gelen bir tecavüz ihbarına koşarlar. Organları kesilmiş cesedi incelerler. “Kült,” der Abler. “Okültistler,” der Henson. İkisi bir ağızdan, “Bir okültist kültü,” der. “Cesedi kaldırabilirsiniz.”

“KANDIRMACA”: Henson her gece deliksiz bir uyku çekmektedir. Sabahları tazelenmiş olarak kalkar. Kahvaltıda susamlı bagele otlu krem peynir sürüp yer ve yanında bir büyük fincan yeşil çay içer. Abler çocukları yatırdıktan sonra yatağa uzanır ve arkası dönük yatan karısına sarılır, kadın uykusunda gülmektedir. Uyandıklarında rüyasındaki o çok komik espriyi anlatır, kocası da güler. Çocuklar pankek yapmaktadır. Ahşap zemin döşemesi ışık göletlerine boğulmuştur.

“SAVUNMASIZ”: Üç gün arka arkaya bütün polis merkezinde tek kurban yok. Tecavüz yok. Cinayet yok. Tecavüz-cinayet yok. İnsan kaçırma yok. Kimse çocuk pornografisi yapmamış, satmamış veya almamış. Taciz yok. Cinsel saldırı yok. Cinsel taciz yok. Fuhuşa zorlama yok. İnsan kaçakçılığı yok. Metroda elle sarkıntılık yok. Ensest yok. Hayasızca teşhir yok. Dikizcilik yok. Telefonla rahatsız etme olayı bile yok. Sonra, Çarşamba günü tam karanlık bastırırken bir adam, AA toplantısına gitmekte olan bir kadının

arkasından ısıklık çalar. Bütün şehir, kaç gündür tutmakta olduğu nefesini bırakır ve her şey normale döner.

“ARZU”: Abler ile Henson’ın ilişkisi vardır, ama kimse bilmez. Abler, Henson ile hayatının en güzel seksini yaşamaktadır. Henson ise daha iyisini görmüştür.

“NE SİHİRDİR NE KERAMET”: “Yine ne var?” diye sorar kurbanın büyükannesi. Benson dönüp Stabler’a bakar, Stabler da Benson’a, sonra kafaları karışmış hâlde ikisi birden dönüp kadına bakarlar. “Bildiğim her şeyi anlattım zaten size,” diyen kadın, eğri büğrü elini kaldırıp “Hadi yallah!” dercesine sallar onlara doğru. Kapıyı öyle bir çarpar ki verandadaki parmaklığın üstünde duran çiçek saksılarından biri olduğu yerde hoplayıp çimenlere düşer. Benson, “Sen gelip görüştün mü bununla?” diye sorar. Stabler başını iki yana sallar. “Sen?” diye sorar. İçeride ise The Mills Brothers’ın bir plağı çalmaya başlamıştır, arada atlayarak ve cızırtılar çıkararak. *Karanlıkta ışıyan minik ateşböceği, ıslıl ıslıl.* “Hayır,” der Benson. “Hiç konuşmadım.”

“MELEKLER”: Abler’ın oğulları mükemmel karneler getirdikleri gibi dişteline de gerek duymazlar. Henson’ın muhtelif âşıkları ise giderek yükselen çıldırtma raddelerinde aşkın orgazmlar getirir ona, klitorisini okşayarak, tam ne istediğini sorarak, *evet*, tam olarak ne, *evet*, ne yani, *evet evet evet sok artık evet.*

“OYUNCAK BEBEKLER”: Çanlar çalar, çalar, çalar gece boyu, sesleri Benson’ın vücudundan deriler sıyırmaktadır veya yarattıkları his budur. *Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı git.* “Uyumam lazım,”

der Benson. “Daha hızlı gitmek için uyumam lazım.” *Bu çok saçma. Uyumayız ki biz. Hiç uyumayız. Biz günün her saati, yorulmak bilmeden adalet peşindeyizdir.* “Hiç uykuya ihtiyaç duyduğunu hatırlamıyor musun?” diye bitkin bir hâlde sorar Benson, yıkanmamış çarşaflarının arasından. “Sen de insandın bir zamanlar.” *Yo yo yo yo yo yo yo yo.*

“ATIK”: Benson’ın karyolasının başında öyle çok çentik vardır ki —öyle çok başarı, öyle çok başarısızlık, ikisini ayırsa mıydı yoksa?— termit yemiş gibi görünür tahta. İki vuruşlu ritim başlayınca, halısının ve komodinin üstündeki kıymıklarla yongalar titreyip sarsılır.

“ÇOCUK YAŞTA”: “Beş yaşındakiler altı yaşındakileri öldürüyor,” der Benson kupkuru bir sesle, gözlerinin altı uykusuzluktan kül rengine dönmüştür. “İnsanlar kurt da olabiliyor, kuzu kadar savunmasız da. Hepsi —hayır, hepimiz— aynı anda hem fail hem kurbanız. İbrenin bir taraftan diğerine dönüvermesi an meselesi. Yaşadığımız dünya bu, Stabler.” Diyet kolasından gürültülü bir yudum alır. Gözlerini, Stabler’ın yaşaran gözlerinden kaçırmaya çalışır.

“DİRENME GÜCÜ”: Benson, izinli olduğu günlerde durmadan televizyon izler. Aklına bir şey gelir. Kapı eşiğine, pencere pervazlarına beyaz bir çizgi hâlinde tuz döker. O gece, aylardır ilk kez, gözlerinin yerinde çan olan kızlar uğramaz yanına.

“HASAR”: Stabler karısının omuzlarını ovmaktadır. “Konuşabilir miyiz?” Kadın başını iki yana sallar. “Konuşmak istemiyor mu-

sun?” Kadın başını öne arkaya sallar. “Konuşmak istiyor musun?” Kadın başını iki yana sallar. “Konuşmak istemiyor musun?” Kadın başını öne arkaya sallar. Stabler saçlarını öper onun. “Peki, sonra. Sonra konuşuruz.”

“RISK”: Abler ile Henson arka arkaya dokuzuncu vakalarını çözer, başkomiser onları yemeğe davet eder, biftek yiyip kokteyller içerek kutlarlar. Abler, yutağından geçmeyecek büyüklükte biftek parçalarıyla geniş getirip durmaktadır, Henson bir edepsiz martininin ardından bir başkasını parlatır. On tane. On bir oldu. Restoranın öbür ucunda, bir Sezar salatasıyla kuş gibi yemlenmekte olan adamın boğazına bir şey kaçmıştır, boğulmaktadır adam. Morarır. Bir yabancı ona Heimlich manevrası yapınca, yarı yarıya çiğnenmiş bir lokma et fırladığı gibi, ömrünü yeşilaycı olarak geçirip kendini burada biraz tuhaf hissetmeye başlayan birinin masasına konar. “On iki kokteyl devirmiş gibi hissediyorum kendimi,” diyerek kırkdayıp hıçkırır Henson. Devirmiştir zaten. Henson arabasıyla Abler’ı evine götürürken kahkahalar atarlar. Restorandan on üç blok ötede, yolda birbirlerini ellemeye başlarlar, arabadan düşse kalca inerken öpüşmektedirler. Henson, Abler’ın elini alıp memesine bastırır, meme ucu dikleşivermiştir.

“KOKUŞMA”: Biri, mis gibi olgun sebze meyveyi torbayla çöp konteynerlerine bırakıp durmaktadır. Henson çoğu zaman çöpten çıkarır onları, evine götürür, pancarları iyice ovup temizler. Çılgınca bir iştir bu. Bozulmamış sebzeyi çöpe atmak nasıl bir saçmalaktır böyle!

“MERHAMET”: Silahlı adam bütün rehineleri bırakır, kendi dahil.

“PANDORA”: Benson anlar olmayınca yalnız kalmıştır. Dairesi çok sessizdir şimdi. Kapı eşiğinde durmuş, beyaz çizgiye bakmaktadır. Ayak başparmağıyla dürter onu. Çocukken annesiyle plaja gidişleri gelir aklına, kızgın, yumuşacık kumlarda ayaklarının nasıl yandığını hatırlar. Parmağıyla iterek çizgiyi dağıtır, “Ay, n’aptım,” der samimiyetsizce. Çocuklar, geçecek ufacık bir gedik buluvermiş sel suları gibi yağar üstüne. anları tam bir kaos içinde sevine, kendinden geçmeyle, öfkeyle çalar, mutluluktan aklını kaybetmiş bir arı sürüsünün vızıltısı gibi. Umutsuzca Benson’a yapışarak gıdıklarlar onu. Benson, bu kadar sevildiğini hiç hissetmemiştir.

“AZAP İÇİNDE”: Benson’a, *Biz sadece sana güveniyoruz*, der gözlerinin yerinde çanlar olan kızlar. *Ötekine değil*. Benson, Stabler’ı kastettiklerini varsayar.

“AYRICALIK”: Abler ile Henson, toz toprak içinde gömülü kalmış mermi kovanını görür. Kapı çerçevesinin yakınındaki kan lekelerini fark ederler, caddenin yönünü de. Birbirlerine bakarken bilmektedirler ki ikisi de cinayet ânında bu caddeye düşen güneş ışığının açısını hesaplamaktadır. İçeri girerken, kelepçeyi vuracakları kişinin maktulün karısı olduğunu da bilmektedirler artık. Soru sormalarına bile gerek yoktur.

“ÇARESİZLİK”: “Ölüler her şeyi görebilir,” der Benson, gözlerinin yerinde çanlar olan kızlara. “Söylesenize kim şu ötekiler. Bizim... Benzerlerimiz. Niye her işte ben ve Stabler’dan çok daha iyiler? Lütfen söyleyin.” çanlar çalar da çalar ve yine alar.

“DIŞ GÖRÜNÜŞ”: Benson, polis merkezinden çıkarken görür Henson’ı. Karnında bir çekilme hissi. Aynı yüz ama daha güzel. Aynı saçlar ama daha gür ve canlı. Hangi bakım ürünlerini kullanıyor, öğrenmelidir. Onu öldürmeden önce.

“TAHAKKÜM”: “Manyaksın sen,” der Henson, bir yandan kelepçelerle, iplerle, sandalyeyle ve zincirlerle boğuşurken. Benson bir mesaj daha bırakır Stabler’a. “Ortağım gelip kurtaracak beni buradan, göreceksin,” der Henson. “Bana yardıma gelecek.”

“YANILGI”: “Stabler gelecek takviye olarak. Yaptıklarınızı biliyor. Bizim vakalarımızı çalışıyorsunuz. Yerimize geçiyorsunuz.”

“NAFILE”: Stabler tam telefona uzanırken arama sona erer. *14 Yeni Sesli Mesaj*. Yapamaz, yapamaz işte. Telefon böcek gibi vızıldar yine avcunda. *15*. Telefonu kapatır.

“KEDER”: Abler, Henson’a yardıma gelir. Elbette gelecektir. Sever onu. Özenle ipleri çözer, birbirine dolanmış zincirleri açar, kelepçeleri çıkarır ve sandalyeden kalkmasına yardım ederken Benson onu izler. Benson’ın elinde tabancası vardır. Her birine üçer kurşun sıkar, fazla bir iddiası yoktur. Ama hiçbir şey olmuyormuş gibi hareketlerine devam ederler. Sokağa fırlayıp seke seke gözden kaybolurlar.

“MÜKEMMEL”: “Dedektif, nasıl oluyor da tabancandaki eksik kurşunların hesabını *veremiyorsun*? Ne dinliyorsun sen öyle? Benson! [. . .] Hayır, ben bir şey duymuyorum. [. . .] Ses falan yok, neden bahsediyorsun yahu sen?”

“RUHUMU KAYBETTİM”: “Peder Jones,” der Benson, alnını gi-
rişteki kaba haliya bastırmıştır, “bana bir şeyler oluyor.” Elindeki
termos bardağı bırakır Peder, gidip onun yanına oturur. “Evet,”
der. “Biliyorum bu duyguyu.”

5. SEZON

“TRAJEDİ”: Polis merkezinden kilometrelerce ötede, yeniyetme bir
oğlan ile yedi yaşındaki kız kardeşi, okuldan eve yürürlerken birden
düşüp ölürler. Otopside, iç organlarının mor etinden kurşunlar
çıkartılır, oysa ikisinin vücudunda da kurşun deliği yoktur. Adli
tabip şaşkındır. Kurşunlar çat çat çat çat çat çat düşer metal tabağa.

“MANİK”: Savcı hanım kahkahalarla güler. O kadar çok güler
ki sonunda öksürmeye başlar. O kadar çok güler ki biraz altı-
na kaçırrır. Yere düşüp sağa sola yuvarlanır, hâlâ gülmektedir.
Tuvaletin kapısı vurulur ve Benson kapıyı iterek açar, yüzünde
kararsız bir ifade vardır. “İyi misiniz? Jüri salona döndü. Her şey
... yolunda mı?”

“ANNE”: “Annen aradı bugün,” der Stabler’ın karısı. “Lütfen onu
ara da senin adına bahaneler uydurmak zorunda kalmayayım.”
Stabler, masasından başını kaldırıp bakar, masada incecik sarı zarf
durmaktadır, öyle anemik bir şekilde incedir ki Stabler haykırmak
ister. Çocuklarının anasına bakar, boğazının tam dibindeki oyuğa,
incecik bir oya gibi sıra sıra kirpik uçlarına, çenesinde muhteme-
len birkaç dakika sonra patlatacağı kocaman sivilceye. “Seninle
konuşmam lazım,” der.

“KAYIP”: “Anlamalısınız,” der Peder Jones. “Sevdim onu. Her şeyi sevdiğimden daha çok sevdim. Ama kederli bir kadındı, öyle kederliydi ki. Burada kalmaya dayanamıyordu artık. Çok fazla şey görmüştü.”

“ZİHNİN AÇIKLIĞI”: Peder Jones, Benson’a dua etmesini öğretmektedir. Benson, ellerini çocuklar gibi bitiştirir, çünkü en son o zaman denemiştir bunu. Peder, zihnini açmaktan söz eder. Dizlerini göğsüne kadar çeker Benson. “Zihnimi biraz daha açacak olursam her tarafa doluşurlar.” Peder ne demek istediğini sorunca kafasını sallamakla yetinir.

“ZORAKİ”: “Ben uydurdum,” diye donuk bir sesle konuşur kadın. Benson, polis merkezinin sarı bloknotundan başını kaldırır. “Emin misiniz?” diye sorar. “Evet,” der kadın. “Baştan sona. Kesinlikle, kati surette, baştan sona ben uydurdum.”

“SEÇİM”: Mahkeme binasının dışında protestocular itişip kakışarak bağırmakta, ellerinde sallayıp durdukları dövizlerin tahtaları birbirine çarparak takırtılar çıkarmaktadır. Vurmalı çalgılarla müzik yapılmış gibi. Vurmalı çalgıların en kötüsü. Benson ile Stabler, iç çeke çeke ve yalpalayarak ilerleyen kadına gövdelerini siper eder. Benson sola bakar, sonra sağa bakar. Silah sesleri. Kadın yere yığılır. Kanı yağmur mazgalına akarken gözleri yarı açık kalmıştır, yarıda kesilmiş bir güneş tutulması gibi. Benson ile Stabler vuruşları aynı anda hisseder, kaldırımın altından gelmektedir, çılgınlıkların ve panik hâlindeki kalabalığın ve dövizlerin ve de ölü kadının altından, ölünün, ölü kadın, işte başladı *bir-kii* ve birbirlerine bakarlar. “Sen de duyuyorsun,” diye suçlayarak ko-

nuşur Stabler boğuk bir sesle ama Benson daha cevap vermeden bir protestocu daha vurulur. Elindeki döviz yüzüstü kapaklanır yerdeki kan birikintisine.

“TİKSİNTİ”: Savcı rüyasında bayır aşağı yuvarlandığını görür, tökezleyerek, tepe taklak, paldır küldür, derinlere düşmektedir. Rüyasında gökgürültüsü de vardır, ama ravent saplarının rengindedir ve ikiz patlamalar hâlinde gelir. Ne zaman gökgürültüsü duyulsa, çimen yapraklarının şekli değişir. Sonra savcı, bedeninin altında Benson’ı görür, sırtüstü yatmış, mastürbasyon yapmakta, kahkahalar atmaktadır. Benson soyunur rüyada, savcının bedeni Benson’inkine doğru savrulur, zaten gökgürültüsü de savrularak ilerlemektedir; yalnız, aslında savrulmaz, daha ziyade yürüyerek ilerler. *Güm-güm. Güm-güm. Güm-güm.* Savcı gelir ve uyanır. Belki de önce uyanmış, sonra gelmiştir. Rüya sonrası sindirme sürecinde yatakta yalnızdır, pencere açıktır ve perdeler esintide kanat çırpır.

“KONTROL”: “Niye araştırdın ki?” diye sorar Stabler’ın karısı. “Niye? Benim tek istediğim gömmekti bu olayı. Gizli kalmasını istiyordum. Niye yaptın bunu? Niye?” Ağlamaktadır. Sımsıkı doldurulmuş dev bir minderi yumruklarıyla döver. Odayı bir uçtan diğerine arşınlamaya başlar, kollarını sıkı sıkı sarmıştır gövdesine ve bu görüntü, bir zamanlar polis merkezine gelen bir adamı hatırlatır Stabler’a. Adam kanlar içindedir ve kollarını da aynı böyle tutmaktadır, sonunda kollarını açtığında yarılmış karnı ortaya çıkmış, midesiyle bağırsakları kafayı uzatıp dışarı bakmışlardır, artık doğmaya hazırmışçasına.

“RUH SARSINTISI”: “Selam,” der Benson savcıya, gülümsemektedir. Savcı ellerini sımsıkı kavuşturmuştur. Alelacele bir “Merhaba,” dedikten sonra topukları üstünde döner ve ters yönde koşar adım uzaklaşır.

“FİRAR”: Kız çocuğu, üstünde bir çuvaldan başka hiçbir şey olmadığı hâlde, sendeleye sendeleye polis merkezine girer. Stabler bir fincanla su verir ona. Kız suyu tek yudumda içtikten sonra Stabler’ın masasına kusar. Kustukları: Adı geçen su, dört çivi, kontrplak yongaları ve lamine kaplamalı küçük bir karttır, bu sonuncunun kenarındaki kod, kütüphaneden alınmış bir kitaptan geldiğini gösterir. Kızın anlattıkları bölük pörçük ama tanıdıktır; Benson, *Moby Dick*’ten bir alıntıyı tanır, *Tuzun Bedeli*’nden de bir alıntı vardır. Kızı koruyucu aile yanına verirler, orada da kendi kederini ve acılarını başkalarının sözleriyle ifade etmeyi sürdürür.

“ERKEK KARDEŞ”: Stabler karısıyla ilk evlendiklerinde sadece kız çocukları olsun istemiştir. Kendisi erkek kardeş sahibidir. Bilir nasıl olduğunu. Şimdi ise kızları için duyduğu korkudan felç olmuştur. Hiç doğmamış olmalarını diler. Keşke, der, doğmamışlar uzayında sessizce süzülüyor olsalardı güven içinde. Orayı grimsi mavi renkte düşünür hep, Atlantik gibi, yıldızı andıran ışık benekleriyle kaplıdır ve mısır şurubu kadar da kıvamlı.

“NEFRET”: Stabler’ın karısı, incecik sarı zarftan beri onunla konuşmamıştır. Büyük bir bıçakla sebze doğrar ve Stabler, kıvılcımlar çıkarıp duran bu sessizliktense o bıçağı karnına yemeyi tercih edeceğini düşünür. “Seni seviyorum,” der karısına. “Affet beni.” Ama kadın sebze doğramayı sürdürür. Yüzeyi bıçak izleriyle dolu

plastik doğrama tahtasında taze kesikler açar. Havuçların kafalarını keser. Hıyarların işini bitirir.

“AYIN”: Benson, Greenwich Village’da bir New Age dükkânına girer. “Bana bir büyü lazım,” der dükkân sahibine, “aradığımı bulmamı sağlayacak bir büyü.” Adam, elindeki kalemi birkaç dakika boyunca tıp tıp çenesine vurur, sonra satışını yapar: menşei bilinmeyen dört kuru fasulye tanesi, bir tavşan kemiğinden sıyrıldığı kesin olan ufak beyaz bir disk, boş görünen minik bir flakon —“bekâretini kaybeden genç bir kadının anısı,” der—, granit bir tekne, Hudson kıyılarından alınıp kurutulmuş bir avuç balçık.

“AİLELER”: Stabler, Şükran Günü’nde Benson’ı evine davet eder. Benson, hindinin içini temizlemeye yardım etmeyi önerir, çocukken hep yapmak istediğı bir şeydir bu. Stabler’ın karısı ona parlak turuncu renkte bir kâse verir ve ağız dalaşına tutuşmuş olan çocuklara bakmaya gider. Benson, Stabler’ın karısının Stabler’la konuşmadığını fark eder. İç geçirerek kafasını iki yana sallar. Elini hindinin karnında iyice derinlere daldırır. Kıkırdak, et ve kemiğı yara yara ilerleyen parmakları bir şeye dayanır. Benson tutup çeker. Hindinin iç organları bir ipe dizili gibi peş peşe çıkar hayvanın karnından, üstlerinde de kanla pırıl pırıl parlayan çanlar asılıdır. Yemek çok başarılı geçer. Stabler’ın sabit diskinde bir fotoğrafı da vardır. Herkes gülümsemektedir. Herkes çok iyi vakit geçirmektedir.

“YUVA”: Benson ile Stabler, New York Halk Kütüphanesi’ne giderler. Kütüphanecilere vahşi kız çocuğunun resmini gösterirler. Biri, kızı tanımadığını söyler ama bunu söylerken bakışları yukarı

kayar. Benson kadının yalan söylediğini anlar. Kütüphaneciyi mola odasına kadar takip eder ve bir itişte yiyecek otomatına yapıştırır. İçeriden cips ve kraker torbalarının hışırtısı duyulur. “Onu tanıdığınızı biliyorum,” der Benson. Kadın dudağını ısırır, sonra Benson ile Stabler’ı alıp bodrum katına götürür. Üstünde kırık bir asma kilit olan demir kapıyı iterek eski bir kazan dairesine girer. Duvara dayalı bir kamp yatağı vardır ve üst üste yığılmış kitaplar, kitaplar ve kitaplarla yerde ufak bir metropol kurulmuştur. Benson kitaplardan birinin kapağını açar, sonra bir başkasının. Hepsinde aynı kırmızı damga vardır: İADE. Kütüphaneci Stabler’ın belinden silahını çekiverir. Stabler bağırır. Benson tam zamanında döner ve ince kırmızı bir pus, spreyci boya gibi kaplar tenini.

“KÖTÜLÜK”: Benson, “Nasıl izin verirsin silahını almasına?” diye bağırır Stabler’a. Stabler, “Odada çocuk kaçırmanın bir kütüphaneci varken sen nasıl kitaplara bakarsın?” diye bağırarak karşılık verir. “Bazen...” diye öfkeyle konuşmaya başlar Benson ama sesi boğulur gider.

“VURDUMDUYMAZ”: Başkomiser panodan son fotoğrafı da indirir. Yıllardır istemediği kadar içmek istemektedir. “Tek gereken,” diye konuşmaya başlar, sesi her hecede biraz daha yükselmektedir, “BİR KADININ hayatta kalması için tek gereken, dedektiflerimin UYUMUYOR olmasıydı,” deyip fotoğrafı masaya öyle bir kuvvetle çarpar ki kadını bundan daha azı öldürmüştür, “GÖREV başında.” Benson elindeki polis bloknotuna bakar, seri katilin ipuçlarından anagram üstüne anagram oluşturmuş ama bir şey bulamamıştır.

“HASTA”: Şöyle olmuştur olay. Kız kehanetlerden hasta düşmüştür. Küçük Ben Jones'un koluna dokunmuştur, geleceğin Peder Jones'udur o, sonra Brooklyn'deki o binanın çatısında ölümün önünde diz çökmüştür. Jones, onlarca yıl bedeninde taşımıştır bunu. Oysa şimdi, komünyon ayininde kafayı yediğinde onu derdest eden Stabler'a geçmiştir işte. Stabler, kendi çocuklarını, dehşet verici geleceklerindeki izdüşümleriyle görür artık. Karısını da görür, uzun yaşar kadın ve asla unutmaz. Benson'ı göremez gerçi. Görüşünü bulanıklaştıran bir şey vardır. Dumandır Benson, ele avuca sığmaz ki.

“FOYA”: Stabler en büyük kızıyla birlikte markette alışveriş ederken bir adam görür, elmaları tek tek alıp dikkatle incelemekte, sonra tekrar yerine koymaktadır. Stabler tanır onu. Adam başını kaldırıp bakar. O da Stabler'ı tanır. Adıyla seslenir ona, ne var ki gerçek adı bu değildir. “Bill!” der. “Bill!” Stabler'ın kızına bakar. Stabler kızı kolundan tutup öteki reyona sürükler. “Bill,” der adam, heyecanlanmıştır, mısırlı tortilla sergisini devirir. “Bill! Bill! Bill!”

“KRİMİNAL”: Kar maskesi takmış bir adam plastik tabancayla banka soyar ve elli yedi dolar alır. Veznedar, tezgâhının altında sakladığı maçeteyle adamın yüzünü parçalayarak günün kahramanı olur.

“ACISIZ”: “Merak etmeyin,” der jinekolog, Stabler'ın karısına. “Hiç acıtmayacak.”

“KURTULUŞ YOK”: Benson büyüyü denemeye karar verir. Malzemeyi adamın gösterdiği gibi karıştırır. Fasulyeleri ve kemi-

ği ezip toz hâline getirir. Şişenin mantarını çıkarır. “Hemen yana yatır,” demiştir adam, “ve havan tokmağıyla yakalayıp ez, yoksa yüzeye çıkıp kaçırır.” Benson şişeyi havana doğru yatırır ama birden beyninde bir sarsıntı olur, hiç olmamış bir şeyi hatırlamaktadır, bir çığlık, yakıcı bir acı, pencerelerle çevrili karanlık bir oda, perdeleri çekili, soğuk, siyah bir masa. Körlemesine geri geri giderken havanı ve tokmağı düşürür. Kendi de yere yığılır, tir tir titremekte, sarsılmaktadır. Nihayet bu geçince bir de ne görsün, gözlerinin yerinde çanlar olan bir kız ona bakmaktadır. Ona çınlamaktadır. *Birçok seferin ilki*, der. Benson bütün gece rüya görür, rüya görür, rüya görür.

“ZEHİR”: Benson bir öğle üzeri masasında çalışırken, şaşmaz bir işaret olan gıdıklanmayı hisseder. Sandalyesinde pozisyon değiştirir. Bacak bacak üstüne atar, sonra bacağını tekrar indirir. Eve dönerken köşedeki *drugstore*’a uğrar. Banyodayken çömelir. Dikkatle yatağına yürür ve yatay konuma geçer. Kurşunun içinde eridiğini, ona iyi geldiğini hissetmektedir. Gözlerinin yerinde çanlar olan bir kız gelir baş ucuna, çanlar öyle hızlı sallanır ki sanırsınız kız, sert rüzgârlara yakalanmış bir kilise. *Hadi gel ama*. “Gelemem.” *Niyeymiş?* “Kalkamıyorum. Kıpırdayamıyorum. Öksüremiyorum bile.” *Ne oluyor böyle sana?* “Sen anlamazsın ki.” *Hadi kalk*. “Kalkamıyorum.” Gövdesi yatışmış ve sakinleşmiştir, kıpırdayamaz, yoksa her şey dışarı dökülür. Gözlerinin yerinde çanlar olan kız, yatağa yürüyüp içinden geçmeden yaklaşabileceği kadar yaklaşmıştır. Işıldamaya başlar. Benson’ın yatak odasına ışık dolmaktadır. Sokağın karşısındaki teleskoplu adam gözünü çeker mercekten ve soluğunu koyverir.

“KAFA”: Stabler, elinde kahvelerle arabaya dönen Benson’a “Pekâlâ, işte benim teorim,” der. “İnsan organları. Islak, löp löp ve bir yapbozun parçaları gibi birbirine geçiyor. Sanki biri her bedeni, doğmadan önce fermuarlı bir torbayı açar gibi açmış ve kepçeyle tabaklara lapa atarcasına organları döke saç a içine koymuş. Ama tabii böyle bir şey yok.” Benson bakakalır Stabler’a ve kâğıt bardağı öyle sıkarak ki bir damla kaynar kahve pırt diye çıkıp elinden aşağı yuvarlanır. Dönüp arkasına bakar Benson. Tekrar Stabler’a bakar. “Neredeyse,” der Stabler, düşünceli düşünceli, “içeride gelişmiş gibiler ve hep birlikte şekillenmiş olmaları gerekiyor.” Benson gözlerini kırptırır. “Neredeyse,” der, “içeride geliyoruz. Rahimde. Sonra da gelişmeye devam ediyoruz.” Stabler heyecanlanmış görünmektedir. “Tamamen öyle!” der. “Sonra da ölüyoruz.”

6. SEZON

“DOĞUŞTAN GELEN”: Stabler’ın iki kızı, bir kâse çorba yüzünden kavga eder. Stabler eve geldiğinde, büyük kızının alnında bir buz torbası vardır, küçüğü de seramik mutfak zeminine yatmış, havaya tekmeler savurmaktadır. Stabler yatak odasına gider, karısı sırtüstü yatağa uzanmış, tavana dikmiştir gözlerini. “Senin kızların onlar,” der Stabler’a. “Benim değil.”

“BORÇ”: Benson ile Stabler artık Monopol oynamamaktadır.

“İFRAT İLE TEFRİT”: Benson normalin iki katı sebze meyve alır ve çürümesini bile beklemez artık. Yirmi bloğa yayılan bir yarıçap içinde her çöp konteynerine bir olgun sebze bırakır. İyi geliyordur, israfı bu şekilde yaymak.

“LEŞ KARGASI”: Ceset kaldırıldıktan sonra Benson ile Stabler, kurumuş bir kan gölünün başında dikilir. Yatak odasına bir polis memuru girer. “Ev sahibi dışarıda,” der. “Daireyi yeniden kiraya vermek için ne zaman temizleyebilmiş, onu soruyor.” Benson, kan lekesini ayağıyla eşeler. “Bu nasıl çıkar, biliyor musun?” Stabler kaşlarını çatarak bakar ona. “OxiClean’le. Ânında çıkarır atar bu lekeyi,” diye devam eder. “Haftaya kiraya verebilirsiniz burayı.” Stabler etrafına bakınır. “Ev sahibi daha gelmedi,” der usulca. “OxiClean ânında çıkartır atar bunu,” diye tekrarlar Benson.

“İNFİAL”: Altıncı küçük siyah kız da kaybolduktan sonra emniyet amiri, popüler bir pembe dizinin sezon finalini yarıda keserek nihayet bir açıklama yapar. Çok geçmeden öfke dolu mektuplar yağmaya başlar. “Susan’ın bebeği David’den mi, değil mi, söyleyecek *misiniz* acaba, Komiser Bey?????” demektedir biri. Bir başkası da şarbon göndermiştir.

“VICDAN”: Davul sesi durmaz. Stabler, bu korkunç, korkunç sesi çıkaran şeyin kendi vicdanı olabileceğini düşünür.

“KARİZMA”: Benson, Salı akşamı çıktığı adamdan, onu evine götürmeyecek kadar çok hoşlanır.

“KUŞKU”: Peder Jones, komünyon ayinini yönetmeye hazırlanır. Sıradaki ilk iki kişi Stabler ile Benson’a benzer ama onlardan farklıdır. Bir yanlışlık vardır bu işte. Peder Jones, kutsal ekmeği ilkinin dilinin üstüne bırakınca adam ağzını kapatır, gülümser. Peder, bağışlayıcılığın eriyip kendi boğazından aktığını hisseder. Sonra kadın alır ekmeği, o da gülümser. Bu kez Peder Jones az kalsın bo-

ğulacaktır. İzin isteyerek uzaklaşır. Tuvalette, lavaboların üstündeki tezgâha tutunarak bir ileri bir geri sallanmaya başlar, ağlamaktadır.

“ZAYIF”: Stabler artık günde üç kez egzersiz yapmaktadır. Olay mahalline polis arabasıyla değil koşarak gitmekte ısrar eder. Polis merkezinden çıktığı anda gömleğiyle kravatını kıpkırmızı jogging şortunun içine sokuverir. Benson ise gidip büfeden kahvesini alır, gazetesini okur, sonra da arabasını olay mahalline sürer. Stabler daima ondan birkaç dakika sonra gelir, parmaklarını nabzına bastırmıştır, ayakkabıları düzgün bir ritimle kaldırmı dövmeektedir. İkisi tanıkları sorguya çekerken de o yerinde sayarak jogginge devam eder.

“HAYALETLER”: Metroda Benson, ters yönde giden bir trenin içinde Henson ile Abler’ı gördüğünü sanır.. Tereyağı sarısı ışık demetleri patlarken, bir film şeridinden kareler gibi iki ayrı yönde teğet geçerler birbirlerine ve Henson ile Abler o karelerin her birindedir, bir fenakistiskopun içinde dönüp duran görüntüler gibi sıçraya sıçraya ilerlerler. Benson, Stabler’ı aramaya çalışır ama yerin altında telefon çekmez. Tam karşısında, annesinin telefonunda video oyunları oynayan küçük kız, ayağındaki terliklerden birini savurup fırlatır. O anda Benson, katıksız bir kesinlikle anlar ki bu kız yakında ölecektir. Trenden inip bir çöp tenekesine kusmaya başlar.

“SALGIN VAR!”: Benson domuz gribine yakalandığı için evdedir. Ateşi 40’a çıkar; halüsinasyon görmeye başlar, kendini iki kişi olarak görmektedir. Yıllardır boş duran yanındaki yastığa uzanınca kendi yüzü gelir eline. Gözlerinin yerinde çanlar olan kızlar ona çorba yapmaya çalışırlar ama mutfak dolaplarını açmaya uğraştıkça elleri sapların içinden geçip durur.

“KİMLİK”: Stabler, Cadılar Bayramı’nda çocuklarla sokağa çıkmayı önerir. Kendisi Batman olacaktır, sert plastikten bir maske satın alır. Çocuklar gözlerini devirerek bakarlar ona. Tam dışarı çıkacaklarken karısı karşısına dikilir. Elini uzatıp maskeyi çeker suratından. Stabler maskeyi karısının elinden çekip alır, tekrar suratına takar. Kadın yine çeker maskeyi, hem de bu kez öyle sert çeker ki lastiği gerilip gerilip Stabler’ın suratına çarpar. “Ahh,” der Stabler. “Ne yapıyorsun ya?” Kadın maskeyi onun göğsüne bastırır. “Nasıl oluyormuş?” diye tıslar, sıktığı dişlerinin arasından.

“ŞİKÂR”: Adam tüfeğini alır, sağlam omzuna dayar ve parmağıyla birini yanına çağırıyormuş gibi ayartıcı bir hareketle çeker tetiği. Kurşun, kayıp kadının ensesini bulunca devrilir kadın, daha yerdeki yaprakların üstüne yığılmadan canı ayrılmıştır bedeninden, yaprakların hepsi kül misali havaya savrulur.

“AV”: Adam, içini çeke çeke sızlanıp duran bir kadını daha serbest bırakmıştır. Kadın ormana doğru koşmaya başlarken adam yorgun olduğunu fark edip kendine yemek hazırlamak ister. Ormanın kıyısına doğru birkaç adım atar ve kadın da kız kardeşinin yanını boylar.

“KOPMAZ BAĞLAR”: “Bu hayatı ben seçtim,” der fahişe, ona endişeli gözlerle bakan sosyal görevliye. “Aynen öyle. Kendi isteğiyle bu işi yapmayan kızlara verin lütfen enerjinizi.” Çok haklıdır. Ama o da öldürülür işte.

“HORTLAK”: Bir fahişe öldürülür. Öyle yorgundur ki ruha dönüşemez.

“HİDDET”: Bir fahişe öldürölür. Öyle öfkelidir ki ruha dönüſemez.

“PÜRİPAK”: Bir fahiſe öldürölür. Öyle kederlidir ki ruha dönüſemez.

“SARHOŞ”: Gözlerinin yerinde çanlar olan kız —bu kızların ilki, ta kaç zaman önce, uykudaki Benson’ın berbat kokulu nefesinin ve pır pır titreſen göz kapaklarının izini süren kız— Benson’ın yatak odasına gelir. Yürüyerek yatağa çıkar. Parmaklarını Benson’ın ağzına bastırır. Benson uyanmaz. Kız bastırmayı sürdürür, bütün vücudu ağır ağır içeri kayar ve sonunda Benson’ın gözleri açıldığında, Benson değildir onları açan. Benson kendi zihninin bir köſesine kıvrılmış kendi gözlerinden dışarıya bakar ama uzaktan, gözleri uzun bir oturma odasının ta öbür ucundaki pencereler gibidir. Benson olmayan Benson daireyi arşınlar. Benson olmayan Benson geceliğini çıkarıp kendi yetişkin kadın bedenine dokunmaya başlar, her milimini inceler. Benson olmayan Benson giyinir, bir taksi çağırır ve Stabler’in kapısını çalar ve saat sabah 2:07 olduğu hâlde Stabler, hiç de uykulu görünmez fakat ſaſkındır. “Benson,” der. “Ne işin var burada?” Benson olmayan Benson onu tişörtünden kavrayıp kendine çeker, Stabler’in hayatı boyunca ağzının içinde hissetmediğı bir kuvvet ve açlıkla öpmeye başlar. Tişörtü bırakır sonra. Benson kendi kafatasının kararmış duvarlarına haykırmaktadır. Benson olmayan Benson ise daha fazlasını ister. Stabler eliyle ağzını sildikten sonra parmaklarına bakar, bir şey görmeyi bekler gibi. Sonra kapıyı kapatır. Benson olmayan Benson kendi evine döner. Benson dizlerinden yukarı doğru bakınca, tam karşısında gözlerinin yerinde çanlar olan kızın durduğunu görür. “Kim sürüyor arabayı?” diye sorar ahmakça. Çanlar çalar. *Hiç kimse.*

Gerçekten de, Benson'ın bedeni cansız bir golem ağırlığıyla yatmaktadır yatakta. Çanlar çalar. *Çok üzgünüm.* Gözlerinin yerinde çanlar olan kız, parmaklarını Benson'ın kafasına bastırır ve

“GECE”: Benson uyanır. Baş zonklamaktadır. Yastığın serin kalmış kısmına doğru döner, gördüğü rüya, denizde bata çıka yol alan bir oyuncak ördek gibi uzaklaşmaktadır ondan.

“KAN”: Kasap hortumla yeri yıkamaktadır, kan sarmallar oluşturarak mazgaldan akar gider. Hayvan kanı değildir bu ama çırağının ne kestiğini bilemez ki kasap. Deliller yok edilmiştir. Kızlar sonsuza kadar kaybolmuştur artık.

“LOKMA LOKMA”: Benson'ın o akşam yemeğe çıktığı adam, “Bu bifteğin tadı biraz keskin mi, bana mı öyle geldi?” diye sorar. Benson omuz silkip kendi tabağındaki deniz tarağına döner. Bir tanesi bıçağın ucuyla dürtülünce tam ortasından hafifçe yarılır, ağız gibi bir açıklık veya daha beteri. “Biraz ... tuhaf bir tat işte,” der adam. Bir lokma daha. “Ama güzel, sanırım. Güzel güzel.” Benson adamın ne iş yaptığını hatırlayamaz. İkinci buluşma mıdır bu, üçüncü mü? Ağzını kapatmadan çiğner adam. Benson, kendini onun evine davet ettirir.

“GOLYAT”: Stabler viskisinden büyük bir yudum daha alır. Koltuğuna yığılmıştır. Karısı üst katta uyumakta, rüya görmekte, uyanmakta, tekrar uyumakta, ondan nefret etmekte, uyanmakta, ondan nefret etmekte, uyumaktadır. Benson'ı düşünür Stabler, kapıda dikilişini, giysilerinin alelacele sırtına geçirilivermiş gibi görünmesini, susuzluktan ölüyormuşçasına onun ağzından

içmesini, elini rüyadaymışçasına metal bahçe parmaklığında gezdirmesini, uykudaymışçasına demir kapının üstünden kaydırmasını, kafası iyiymişçesine, âşık bir kadınmışçasına, âşıkmişçasına, âşıkmişçasına.

7. SEZON

“İBLİSLER”: Gölger, adaletin mermer koridorlarından, polis merkezinden geçer, kalabalık ve boş sokakları kateder. Duvarlardan yukarı süzülüp mazgallardan, kapı altlarından, vasistaslardan içerilere sızarlar. Almak istediklerini alır, bırakmak istediklerini bırakırlar. Hayat yaratılır ve yok edilir. Çoğu zaman yok edilir.

“TASARIM”: “Bu çocuk Tanrı’nın Planı’nın bir parçasıysa demek Plan benim tecavüze uğramamdı. Bu çocuk Plan’ın bir parçası değilse benim tecavüze uğramam Plan’ın bozulmasıydı ama o zaman da Plan artık Plan değil, Sikindirik bir Naçiz Öneri’dir.” Benson, elini uzatıp mağdurun elini tutmak isterse de kadın aşağıda akan suya bakmaktadır, sonra korkuluğun üstünden boşluğa doğru diz çöküverir ve artık yoktur.

“ALO POLİS!”: “Bakın, kendi ayak tırnaklarımı kusacakmışım duygusuyla dolaşıyorum ortalıkta ve ölmek istiyorum, bazen de birini öldürmek istiyorum ve sanki organlardan ve kan sümük dışkı her tür pislikten meydana gelmiş bir pislik birikintisi olarak kalana dek eriyecekmişim duygusunu taşıyorum. Organlardan bir pislik birikintisi.” Es. “Hmm, yani ... yani ... özür dilerim. Bakın, ben aslında mahalledeki bir vandallık olayını ihbar etmek için aramıştım.”

“PERPERİŞAN”: Kaybolmasından saatler sonra aktrisi New York Limanı'nda bir geminin direğine bağlı bulurlar. Halat kangallarına bağlanarak sabitlenmiş taklit bir antika tüfek, iri göğüsleri arasına gömülmüştür. Rönesans korsesinin bağcıkları yarı yarıya çözülmüş, gömleği yırtılmıştır. Benson, Adam onun mücadele etmesini istemiş, der Stabler'a. Onu tokatlamasını istemiş, ona alçak herif demesini, sonra da onunla evlenmesini istemiş. Adamın adı Reginald.

“AKINTI”: Benson grip olur. Şunları kusar: ıspanak, sıva parçası, ufak boy bir kurşunkalemin yarısı ve serçe parmağının tırnağı büyüklüğünde tek bir çan.

“ÇİĞ”: Benson ile Stabler'ın gözde suşi lokantası tabak kullanmayı bırakmış, manken kullanmaya başlamıştır. Benson, nefes alıp vermemek için büyük bir mücadele içinde olduğu anlaşılan bir esmerin kalça kemiğinden bir lokma ton balığını didikler. Lokantanın sahibi masalarına gelir ve Benson'ın surat astığını görünce der ki, “Maliyete göre verimi daha yüksek.” Stabler bir parçacık yılan-balığına uzanınca manken ansızın nefes alıverir. Stabler'ın yemek çubuklarından kurtuluverir et... Bir kere, iki kere.

“İSİM”: Şehrin her yanında yayalar, tam adım atarken ansızın duruverirler, küçük bir ağırlık kaldırılır bedenlerden, bir anı yok edilir. Bir barista, fincana isim yazacakken kalem tutan eli havada kalakalmış, on saniye içinde aynı soruyu tekrar sormaktadır müşteriye. Adam boş boş bakıp gözlerini kırptırır. “Bilmiyorum,” der. Mezarlarda ve hendeklerde, morglarda ve cenaze evlerinde, sazlıklarda ve bataklıklarda, ırmakların teni üzerinde batarak ve

çıkarak, ölü bedenlerin peşi sıra ilerlemektedir isimler, alevlerin cırayı yaka yaka ilerleyişi gibi, elektrik gibi. Dört dakika boyunca şehir isimlerle dolar, insanların isimleriyle ve her ne kadar adam, baristaya Sam'in latte istediğini söyleyemese de Samantha'nın eve gelmeyeceğini çünkü bir yere gitmesi gerektiğini söylemeyi başarır, gerçi Samantha hiçbir yerde değildir ve hiçbir şey bilmez ama her şeyi bilir.

“AÇLIK”: Stabler büyük kızını bir şey yesin diye ikna etmeye uğraşır, herhangi bir şey. Kız, kâğıt peçeteyi yedi küçük lokmada bitirir.

“NİNİ”: Çocuklar uyuduktan sonra Stabler, yatakta yorganların altında kendine bir koza yapmış olan karısının yanına oturur. Kadın, yüzünü bile sarıp sarmalamıştır. Stabler, yorganın köşesindeki bir açıklıktan parmağını hafif hafif içeri itmeye başlar ve çok geçmeden karısının burnunun ucu görünür, sonra da yürek şeklinde bir açıklıktan gözleri ve çevresindeki deri. Ağlamaktadır. “Seni seviyorum,” der. “Gerçekten seviyorum. Sana çok kızgıyım. Ama seni çok da seviyorum.” Stabler kollarına alır onu, kumaştan bir dürüm hâlindeki kadını bütün bütün kollarına alır ve sallar, kulağına da *affet*, *affet* diye fısıldamaktadır. Stabler ışığı söndürdükten sonra karısı, yüzünü tekrar örtmesini ister ondan. Serbest kalmış yorgan köşelerini tekrar kadının üstüne kapatır Stabler, usulcacık.

“FIRTINA”: Hava kabına sığmaz. Bulutlar, bu ânı kollarmışçasına üşüşür şehrin üstüne.

“UZAYLI”: Şehre yeni bir emniyet amiri gelir. Büyük şeyler vaat etmektedir. Dişleri damla sakızı renginde ve şeklinde, fazla muntazamdır. Amir kameralara gülümserken, Stabler dişlerini saymaya uğraşır hep ama kaçta kaldığını her seferinde unuttur.

“ENFEKSİYON”: Gözlerinin yerinde çan olan kızlar Benson’ın kapısına gelince hiç ses çıkarmazlar. Sonunda Benson spora gitmek için kapıyı açtığı anda kızları görür, koridoru dolduruvermişlerdir. Çanları sallanır durur ama hiç ses çıkmaz. Benson yakından bakınca, birinin çan tokmaklarını çıkardığını fark eder. Çanlar bir ileri bir geri sallanıp dururlar, bir ileri bir geri, hiç olmadıkları kadar sessizdirler artık.

“VUR PATLASIN...”: Stabler karısını dansa götürür. Kadının kabul etmesi şaşırtmıştır onu. Salsa kulübünün kapısından girdikleri anda kıvrılmaya başlar kadının vücudu, ateşli ve çekicidir, ter içindedir, fır fır dönmektedir. Gençliklerinden beri, evlenmelerinin hemen öncesinden beri onu hiç böyle görmemiştir Stabler. Kadının terle parlayan derisi, kokusu tahrik etmiştir onu, var olduğunu bile unuttuğu bir hasreti açığa çıkarıvermiştir. Birbirlerine çok yakın dans ederler. Kadın, dudağını ısırarak elini Stabler’ın pantolonunun ön kısmına yerleştirir, sonra onu öper. Stabler’ın bedeninin derinlerinde bir şeyler gümlenmektedir şimdi. *Güm-güm. Güm-güm. Güm-güm. Güm-güm.* Neredeyse bir kalp atışı. Eve gitmek üzere taksiye binerler ve yatak odasında kadının elbisesini yırtarak çıkarırlar ve işte yıllardır yapmamışlardır bunu, bunu, bunu ve kadın tırnaklarını onun sırtına geçirip adını fısıldar, ta yıllar öncesinden beri böyle olmamışlardır, uzun zaman öncesinden beri, öncesinden, önce, ama sonra. Kadın, onun adını söyler.

“TABU”: Geldikten sonra Benson’ın koluna berbat bir kramp girer, kol kası orta yerinden ikiye katlanıyor gibidir. Benson kolunu ovarken dudağını ısırır. Karşı kaldırımdaki bir binadan gelen salsa müziğinin gümbürtüsüne kulak verir. Bir ter tabakası, streç film gibi sarmıştır suçluluğunu.

“MANİPÜLASYON”: Polis merkezindeki stajyerler, Benson ile Stabler’ın arasında değişen bir şeyler olduğunu hisseder ama ne olduğunu bilemezler. Biyokimya dersinden kalma bir deftere not düşerek onların hareketlerini izlemeye koyulurlar. Cep telefonlarıyla fotoğraflarını çekerler. Kahve makinesine İspanyol sineği damlatırlar. Kendi bedenlerinden aldıkları kanı, katedralin adaklığından küller, bir sincabın kemiği, beyaz tebeşir ve demet demet kuru adaçayıyla karıştırarak bir iblisi çağırırlar. Yardım dilenirler ondan. İblisin tepesi atar, bu kadar yol gelmesine sebep oldukları için ceza olarak içlerinden birini yanında cehenneme götürür.

“YOK!”: “Lucy, Evan nerede biliyor musun?” diye sorar Stabler, “Hiç bu kadar gecikmezdi.”

“SINIF”: “Lucy, Evan nerede biliyor musun? Biyokimyayı hiç kaçırmazdı.”

“ZEHİR”: Benson kahvesini son damlasına kadar içer. Ağzı yanmıştır biraz. Serseme dönmüştür. Arka odaya gidip uzanır.

“KIRILMA”: Benson rüyasında kalp atışlarını işitir. New York şehrinde boş bir sokaktadır. Yaprak kıpırdamaz. Kaldırım kıpırdamaktadır gerçi, bir şey nefes alıp veriyormuş gibi. Benson, kalp

atışlarını takip ederek sokak boyunca ilerler. Açık bir kapı görür, karanlıktır içerisi, kapının üstündeki tabelada SHAHRYAR BAR & GRILL yazılıdır. İçeri girince pırıl pırıl cilalanmış, koyu kırmızı bar tezgâhını görür. Şişelerle kadehler, bir ırmağın yüzeyi gibi yakamozlanır, her atışla birlikte titreşir. Köşede bir yerde bir kapı vardır, arkasından incecik bir şerit hâlinde ışık sızar. Kahkahalar. Seslerin, tıpkı çocukluğundaki gibi olduğunu düşünür Benson, annesinin verdiği kokteyl parti boyunca odasında, baş ucundaki etajere konuvermiş bir tabak kanep ve yarım bardak elma suyuyla baş başa bırakılışını hatırlar. İçine erimiş bir şeylerin tıktıştırıldığı bir mantardan atıştırıp elma suyunu içerek, kapının arkasından gelen kahkahaları dinlemişti o gün, kadehlerin çınlayışını, bir yükselip bir alçalan insan seslerini. Kitap okumaya çalıştıysa da sonunda karanlıkta yatarak, hem çok uzaklardan hem çok yakından gelen sesleri dinledi durdu. O şamatanın arasından annesinin haykırarak konuşmasını seçmeye çalıştı, tel tel ayrılmaya başlamış don lastiğinden bir başıboş teli çekip almak gibiydi bu, çektikçe lastik büzüşüyor, bozuluyordu. İşte şimdi de aynı duygular içinde Benson, kapının arkasından gelen sesleri dinlerken. Elini kapının koluna uzatıyor, eli ile kapının kolu arasındaki mesafe, her geçen nanosaniyede yarılanıyor, daha el değmeden hissedilen metal soğukluğu. Benson uyandığında çığlık çığığa.

“ŞİŞKO”: Stabler, “Bir lokmacık daha,” diye yalvarır büyük kızına. “Sadece bir lokma, canım. Sadece bir havuç. Gel, bir havuçla başlayalım.” Kızının günden güne eridiğini görmektedir, rüzgârın etkisiyle günden güne ufalan bir kumul gibi. “Bir lokma. Sadece bir lokma.”

“WEB”: Benson gugıllar. <<ölü kızlar çanlar gözler kopmuş tokmaklar >> <<kızlar çanlar gözler>> <<kız hortlak çan göz>> <<hortlak bozuk>> <<hortlak görürsem ne olur?>> <<hortlak nasıl olur?>> <<hortlak tamiri>> Ondan sonra aylarca tarayıcı penceresinde şu reklamları görür: pirinç çan takımları, hortlak avlama makineleri, video kameralar, çan müziği CD’leri, oyuncak bebekler, bahçe belleri.

“ETKİ”: Yeni emniyet amiri, sümeninin gerisinden bakar. Karşısında oturan Abler ile Henson not almazlar. Bellekleri kulsursuzdur. “Öyle yapın,” der yeni emniyet amiri. “Öyle yapın.”

8. SEZON

“BİLGİ GÜÇTÜR”: Benson, akıllı telefonunun ondan daha akıllı olduğundan emindir ve bunu son derece tedirgin edici bulur. Ona bilgi verdiğinde yüzünü telefona iyice yaklaştırarak “HAYIR,” der, sonra da söylenenin tam tersini yapar.

“SAAT”: Savcının gözü, zamanı aralarında çekiştirip duran akrep ile yelkovandadır. Yargıç, tanığa yöneltmek istediği sorular var mı diye sorunca, başını yok anlamında sallar. Evine gittiğinde Henson beklemektedir onu, güzelce ayaklarını toplayıp kanepeye oturmuş, *Madame Bovary* okumakta, bir yandan saçından bir tutamı çiğnerken, kitabın gülünecek yerlerinde gülmektedir. Birlikte yemek hazırlarlar. Birlikte yağmurunu seyrederekler.

“ÜRÜN İADESİ”: Yirmi dört saat yayın yapan haber kanallarında bir haber tekrar tekrar okunmaktadır. Toksik maddeler bulaşmış

sebzeler, derler. Çin lahanası, brokoli, kereviz, Brüksel lahanası, hepsi kirlenmiş, berbat olmuş, kullanılmaz durumdadır. Benson, Uzakdoğu usulü pişirdiği karışık sebzeleri çatalını dosdoğru tavaya daldırarak yerken bir haberin sonunu yakalar. Spiker, “Sebzeleri satın aldığınız markete geri götürerek paranızın tamamını geri alabilirsiniz,” der gayet ciddi bir edayla. Benson tavaya bakar. Yeşil sebzelerini son kırıntısına kadar yer. Buzdolabına gidip yenisini hazırlamaya koyulur.

“AMCA”: “Baba,” der Stabler’ın küçük kızı, “E. Amca kim?” Başını gazeteden kaldırır Stabler. “E. Amca mı?” “Evet,” der kız. “Bugün okuldan sonra bir adam yanıma geldi. Adı E. Amcaymış ve benim amcammış, öyle dedi.” Stabler, erkek kardeşi Oliver ile on yıldır konuşmamıştır. Oliver’in hâlâ İsviçre’de yaşadığından emindir. Hatta amca olup olmadığından haberi var mı, bunu bile bilmemektedir.

“YÜZLEŞME”: Adliyede Stabler, tuvaletin lavabosundan başını kaldırıncı tam arkasında dikilen Abler’ı görür. Pişmiş kelle gibi sırtıtmaktadır Abler. Stabler hızla arkasına döner, hâlâ sabunlu olan yumrukları sıkıdır. Tuvalette kimse yoktur.

“İÇİMİZDEKİ CASUS”: “Bak, Benson,” der Henson, hattın öbür ucundan. Sesi teneke gibi tıngırdamakta, uzaklardan yankılanmaktadır, sanki ölmekte olan Benson’ın bedeni üzerinde dikiliyor-muşçasına. “Mesele şu ki acı çekiyorsun. Daha fazla acı çekmek istemezsin, öyle değil mi?” Benson, kulaklığı omzuyla daha da sıkıştırınca, plastik kılıfı, yıkanmamış yüzünün yağından kayıverir. Benson cevap vermez. “Gayet basit,” diye devam eder Henson, “buna bir son verebiliriz oysa. Kızlar. Sesler. Yoksunluk.” Benson

başını kaldırır. Stabler bir dosya yığınıyla uğraşmakta, dalgın bir edayla çenesini sıvazlayarak kendi kendine mırıldanmaktadır. “Tek yapman gereken onu bize getirmek. Getir adamı, ateşkes yapalım.”

“BELDEN AŞAĞI”: Benson, aramanın Chelsea’de bir depodan yapıldığını saptar. Stabler ile oraya vardıklarında demir makasını kullanarak içeri girerler. Girişteki koridor karanlıktır. Yanacağım diye uğraşıp duran filamanıyla tek bir ampul sarkmaktadır tavan-
dan. Benson ile Stabler silahlarını çeker. Boştaki elleriyle duvar-
ları yoklaya yoklaya ilerlerken bir başka kapı bulurlar. Büyük bir
odaya geçmişlerdir şimdi, uçak hangarı kadar büyük, boş. Ayak
sesleri yankılanmaktadır. Benson, odanın öbür tarafında başka
bir kapı görür. Farklı görünmektedir bu kapı. Altındaki incecik
açıklık kızıl bir ışıkla parlar. Benson kalbinin gümbürdeyerek at-
maya başladığını duyabilmektedir. *Güm-güm. Güm-güm.* Sesin
ondan büyük olduğunu fark eder, dışından, çevresinden gelmek-
tedir. Panikle Stabler’a bakar, o da şaşkın görünmektedir. “İyi mi-
sin?” diye sorar. Benson başını sallayarak olmadığını ifade eder.
“Gidelim buradan. *Hemen* gidelim buradan.” Stabler eliyle odanın
öbür tarafındaki kapıyı gösterir. “Şu kapıya bir bakalım.” “Hayır.”
“Ama Benson...” “Hayır!” Benson onu kolundan kavrayarak çeker.
Günüşiğine savrulurlar.

“KAFES”: Tecavüzcü tecavüze uğrar. Tecavüze uğrayanlar tecavüz-
cülerdir. “Bazı günler,” der hapishane doktoru, yanındaki stajyer
doktora —bir yırtık rektumu daha dikerken— “acaba hapse gi-
rince mi canavar olunuyor, yani bunun tersi değil mi, diye merak
ediyorum.”

“KOREOGRAFİ”: Duruşma salonu. Bir koridor. Altı kapı. Her gruptan girenler, çıkanlar: dedektifler, polis memurları, avukatlar, hâkimler, lanetliler. Bir grup kapıdan girip bir grup kapıdan çıkmaktadır. Benson ile Stabler her seferinde Henson ile Abler’ı kaçıır.

“ŞEHRAZAT!”: “Sana bir hikâye anlatayım.” Henson, yatağında birlikte kıvrılıp yattığı savcının kulağına fısıldar, hava seksin kokusuyla ağırlaşmıştır. “Bu iş bitince, Benson hakkında da, Stabler hakkında da bilmek istediğin her şeyi anlatacağım sana, hepsini. Sesleri bile.” Savcı, kabul ettiğini belirten mırıltılar çıkarır, sersem gibidir. “İlk hikâye,” diye fısıldar Henson, “bir kraliçe ile şatosu hakkında. Bir kraliçe, şatosu ve onun altında yaşayan aç canavar.”

“YANIK YANIK”: Peder Jones, gözüyle göremese de iblisin varlığını hissetmiştir. Yattığı yerden bir kükürt kokusu alır, musibetin göğsünde oturduğunu hisseder. “Ne istiyorsun?” diye sorar. “Ne arıyorsun burada?”

“BİZDEN DEĞİL”: Adli psikoloğu yardıma çağırdıkları vakada bir seri tecavüzcü ve katil vardır, kurbanlarını ortaokulda laboratuvar dersinde kesilen kurbağalar gibi kesmektedir. Psikolog, çift yönlü aynanın öbür tarafında kahkahalar atan adamı izlerken, sakın bir tonda, “Onun için bunun anlamı, sizin sandığınızdan çok daha büyük,” der. Stabler kaşlarını çatır. Psikoloğun muhakemesine güvenmemektedir.

“GEDİK”: Benson bin tane çan alıp tokmaklarını çıkarır. Gözlerinin yerinde çan olan kızlara vermeye çalışır bunları ama tokmaklar takılmaz. Kâğıda çizmeyi dener, bu sefer de kızların yüzüne bas-

tırınca mürekkep akar. Kızlar mutfağa doluşur, o kadar kalabalıktırlar ve o kadar ısıltı saçarlardı ki Benson'ın dairesini teleskobuyla gözetleyip duran komşu, yangın çıktığını sanıp itfaiyeyi arar. Benson hasır koltuğuna oturur, ellerini dizlerine koyar. "Pekâlâ," der. "Girin." Ve girerler. Teker teker yürüyüp içine girerler ve hepsi girdiğinde artık onları hissedebilmektedir, işitebilmektedir. Sırayla gelip ses tellerine dokunurlar. "Selam," der Benson. "Selam!" der Benson. "Çok iyi geldi bu," der Benson. "İlk ne yapmamız lazım?" der Benson. "Dur biraz," der Benson. "Ben hâlâ benim." "Evet," der Benson, "ama lejyonsun da."* Uzaklardan gelen siren sesleri geceyi yırtmaktadır.

"BAĞIMLI": Benson, "Evan'ın kaçırıldığını biliyor muydunuz?" diye sorar başkomisere. Adam ayık yaşam rozetini cilalı ahşaba vurup durmaktadır. "Evan kim?" "Stajyer! Stajyer. O masada oturan stajyer!" Benson'ın parmağıyla gösterdiği yerde, sandalyesinde usul usul ağlayan Lucy vardır. Burnunu her çekişinde bir milimetre geriye gider sandalyenin tekerlekleri, sonunda kız neredeyse koridora çıkmıştır.

"SAMANLIKTA İĞNE": Benson Lucy'ye, Evan'ı arayacağına dair söz verir. Onun normalde uğradığı her yere bakar. Kızlar kafasının içine doluşmuştur, onunla konuşurlar. "Burada yok," derler.

* Hem Incil'deki bir hikâyede bir adama musallat olan ve sonunda İsa'nın kovaladığı cinler lejyonuna gönderme (ki bu hikâyeden ötürü "lejyon" kelimesi bir grupta topluca verilen ad hâline gelmiştir) hem de hacker grubu Anonymous'ın "We are legion!" sloganına. (Türkçe İncil baskılarında farklı şekillerde çevrilmiştir; son baskıdaki çevirisi "tümen". Anonymous'ın kendi Türkçe sayfalarındaki çeviri ise "ordu": "Biz Anonymous'uz. Orduyuz. Unutmayız. Affetmeyiz. Bizi bekleyin.") (ç. n.)

“Başka Yerde. Yuttular onu.” Benson, yaptığı aramalardan Stabler’a bahsedince derin derin iç geçirir ortağı. “Bir yer tükürüp atacaktır onu elbet,” der bilirmişçesine. “Ama buraya değil.”

“PHILADELPHIA”: Stajyer Evan cehennemde herkesi sinir etmiş, iblis de onu geri göndermiştir. Ama iblis fazla hızlı fırlattığı için Evan hedefini geçip yanlışlıkla ta Pennsylvania’ya düşer ve orada kalmaya karar verir. Zaten New York’tan hiçbir zaman hoşlanmamıştır. Fazla pahalı. Fazla hüznü.

“GÜNAH”: Peder Jones, çiçek açan ağaçların ve çiçeklerin günahlarını bağışlar. Polenleri oradan oraya taşınıp insanların ciğerlerini tıkadıkça gülümser Peder Jones. Öksürdükçe arınan ruhlar.

“SORUMLULUK”: Stajyer Lucy elindeki kâğıt parçasına bakar, Benson buraya Peder Jones’un adresini yazmıştır. Lucy başını tekrar kaldırdığında ön kapı açılır, kapı çerçevesine yaslanmış olan Peder Jones bitkin görünmektedir. “Gel içeri, evladım,” der. “Konuşacak çok şeyimiz var anlaşılan.”

“FLORIDA”: Üç hafta içinde Everglades’te beş ayrı kişi, beş ayrı timsahı yakalayıp karnını yarar. Her birinin karnından aynı sol kol çıkar: simli mor silikon bilezik, yer yer dökülmüş yeşil oje, serçe parmağın dibinde ince beyaz yara izi. Parmak izlerinden, kolun New York’ta kaybolan bir kıza ait olduğu saptanır. Adli tabip yan yana dizilmiş duran beş kola bakar. Ürkmüştür, dördünü atar. “Vücudun kalan kısmı bulunamamıştır,” diye not düşer. “Kurban ölü kabul edilmiştir.”

“İMHA”: Benson sonunda oturup bir sayım yapar. Dosyaların hepsini tarar, hem kâğıt dosyaları hem bilgisayar dosyalarını. Tek tek ayırır, beşli gruplar hâlinde işaretler, sayfalar ve sayfalar ve sayfalar dolusu dosyayı elden geçirir. Eve gider ve kapı arkasından kapandığı anda cebindeki çakıyı açar. Mutfak masasına, dolap kenarlarına saplamaya başlar, bir yandan da saymakta, saymakta, saymakta, saymakta, kaldığı yeri unutmakta, hatırlayıp baştan saymaktadır.

“MAHSUSÇUKTAN”: Stabler, Benson’ın kapısını bir itişte ardına kadar açar. Benson mutfak zemininde yatmaktadır, kolları iki yana açılmış, yüzü tavana dönüktür. Etrafındaki sandalyeler, masalar ve ayak dayanan tabure mini mini parçalar hâlinde doğranmıştır. “O kadar çok ki sayıları,” diye fısıldar Benson. Stabler yanına çömelir. Hafifçe saçlarını okşar. “Hepsi geçecek,” der. “Hepsi geçecek.”

“PERPERİŞAN”: Savcı yine hasta olduğunu söyleyerek işe gitmemiştir. “Altmış beşinci hikâye,” diye Henson fısıldar kulağına, “dünyanın seni, beni ve herkesi izlemesiyle ilgili. Acı çekişimizi maç izler gibi izliyorlar. Vazgeçemiyorlar. Kendilerini alamıyorlar bundan. Onlar bırakabilseydi biz de bırakırdık ama bırakamıyorlar, onun için biz de bırakamıyoruz.”

9. SEZON

“YEDEK”: Bir salı günü Stabler’ın karısı alışverişten dönünce, binanın önündeki basamaklarda bir adamın oturmakta olduğunu görür. Özür dilercesine ellerini iki yana açar adam. “Anahtarlarımı kaybettim,” der. Kadın elindeki torbayı yere bırakıp kendi anah-

tarını aramaya koyulur. Gözünün ucuyla da adamı izler. Tıpkı Stabler'a benzemektedir. Tıpkı onun gibi, gülümseyince ağzının sol tarafında minicik bir gamze belirir. Ama kadının beyninde bir şey avaz avaz haykırmaktadır: Bu benim kocam değil. Kapı ardına kadar açılır. İçeriden, çocuklarının en küçüğü, gözlerinden uykuyu sile sile banyodan çıkar. Adamı gösterir sonra. "E. Amca!" diye bağırır. Stabler'ın karısı komodinin üstünde duran ağır bir vazoyu kaptığı gibi arkasını dönse de adam çoktan kapıdan çıkmıştır bile, sokakta son sürat koşarak gözden kaybolur.

"AVATAR": Sinemanın arka sıralarında Henson'ın kolu sinsi sinsi savcının omzunu sarar. Savcı, loş salonda perdeden titreşip duran ışıklar altında Henson'ın suratına bakar. Burada, başka hiçbir yerde olmadığı kadar benzemektedir Benson'a. Dudaklarından öper onu.

"IMPULSIVE": Polislerin barında Wilson Phillips çalmaktadır. Stabler hoşlanmamışa benzerse de Benson, yeniyetmelik yıllarını hatırlayarak sırtır. Gözünü birasına dikmiş, dudaklarını sessizce oynatarak eşlik eder "Impulsive" şarkısına. Ne zaman "delidolu" ve "öpücük" sözleri geçse başını müziğin ritmine uyarak iki yana sallar.

"DÂHİ": Oğlan birbiri ardına kayıp listelerini sayar, üstelik o daha doğmadan kaybolanlar dahildir buna, hepsini kayboldukları tarihe göre kronolojik sıraya koyar. Çoğunun üstüne kalın bir siyah çizgi çeker ama hepsinin değil. Annesi bu isimlerden bir şey anlamaz, çizgilerden de, listeleri toplayıp arka bahçedeki mangalda yakar.

“HASAR”: Karısı E. Amca’dan bahsedince, Stabler çocukları da alıp New Jersey’ye, annesinin evine gitmesini söyler. Binanın önündeki basamaklara çökerek Abler’ın tekrar gelmesini beklemeye koyulur. Eline bir tuğla alıp Abler’ın kafasında parçaladığını hayal eder. Cep telefonu çalar. “Aynı yere ikinci kez gider miyim sanıyorsun?” diye mırıl mırıl konuşur Abler. Stabler düşünür, Abler ile Henson nerede olabilir diye kafa patlatır. Ama hiçbir yer gelmez aklına.

“SVENGALI”*: Savcı hanım Henson’ı öper, tam on iki saattir bir seks uyku seks uyku seks uyku döngüsündedirler. Kulağına vaatler fısıldar. Peder Jones, Lucy’ye iblisleri nasıl uzak tutacağını gösterir. New York’u arşınlayarak Abler’ı arayan Stabler yay gibi gerilmiştir, içinde hiddeti fokur fokur kaynamaktadır. Benson içindeki kızları da alarak şehir merkezine gider, dans ederek, buğulanmış şişelerden bira içerek hoşça vakit geçireceklerdir.

“KÖRLÜK”: Benson rüyasında Henson ile Abler’ın gözyuvarlarını tutmuş, yavaş yavaş çekerek çıkardığını görür, sinir yumakları sakız gibi uzayıp uzayıp teker teker kopmaktadır.

“DÖVÜŞ”: Stabler dosdoğru meydan okuyacaktır onlara ama daha eldivenlerini nereye fırlatacağını bile bilmemektedir.

“BABALIK”: İşte iğrenç hakikat: Benson’ın babası yoktur.

* George du Maurier’nin *Trilby* (1895) adlı romanının kahramanı; kötü niyetli, manipülatif, mütehakkim biridir ve genç yetenek Trilby’yi büyük bir sanatçı hâline getirir. Svengali, toy bir genç yeteneği manipüle ederek hain emelleri doğrultusunda kullanan daha yaşlı ve art niyetli kişiyi temsil eder. (ç. n.)

“GAMMAZ”: Menfur işlerini gördürecek stajyer kalmayınca, tanrılar başka numaralara yönelir.

“SOKAĞIN DİLİ”: Benson’ın tek bildiği, sokağın nefes alıp verdiğiinden emin olduğudur. Neyi bilmek isterse kızlar söyler ona. Korkmakta haklıdır.

“İMZA”: Kızlarla dolu olan Benson, kendi adını karalayivermenin neredeyse imkânsız olduğunu görür.

“SIRADIŞI YÖNTEMLER”: “Delil melil tanımam,” diyerek kıkırdar yargıç. “Masum olduğun açık. Apaçık! Hadi bakayım, dışarı, yallah. Babana da benden selam söyle.”

“AKLA SIĞMAZ”: Stabler kayınvalidesinin evine giderek karısını ve çocuklarını görür. Birlikte *Prenses Gelin*’i izler, film bitmeden uyuyakalırlar. Kabarık yastık yığını arasında kanepede, televizyon ekranının saçtığı ışık dışında tümüyle karanlık olan odada Stabler ile karısı, eserlerini seyre dalar.

“GİZLİ GÖREV”: “Ne öğrendiniz?” Yeni polis komiseri, Henson ile Abler’a sormaktadır. Dindar bir adam değildir ama ikilinin yüzlerindeki ifade asabını öyle bozar ki haç çıkarır, çocukluğundan beri yapmamıştır bunu.

“KARANLIKTAN AYDINLIĞA”: Savcı hanım dışarı, gün ışığına çıkınca gözlerini kırıştırır, elini yüzüne siper eder. Az daha, kaldırımında yürüyen Benson’a çarpacaktır. Benson ona gülümser. “Epeydir görünmediniz. Hasta mıydınız yoksa?” Savcı gözlerini

kırpıştırıp gayri ihtiyari ağzını silince, kendine ait olmayan bir ruj bulaşır eline. “Evet,” der. “Hayır. Aslında, evet, biraz.”

“OTORİTE”: Ailesinin evinde bir başına olan Stabler, beş tane Old Fashioned kokteyli içer. Bu kadar kolay olması rahatsız edicidir. Çocuklarını, karısını düşünür. Sonra birdenbire kardeşini, küçük kardeşini. Küçük erkek kardeşini hatırlamaya uğraşır, sinaplarının arasından bir resim taslağı gibi soluklaşır kardeşi. Ansızın bir şeyden emin olan Stabler, koşarak sokağa fırlayıp yüzünü gökyüzüne çevirir. “Dur,” diye yalvarır. “Bırak okumayı. Hiç hoşuma gitmedi. Bunda bir iş var. Hiç hoşuma gitmedi.”

“DEĞİŞ TOKUŞ”: Mezarlıkta, Benson kazmaya başlar. Beli ağrı-mıştır, kasları donmuş, seğirmekte, sızlamaktadır. İlk kızı kazıp çıkarır, sonra ikincisini, sonra üçüncüsünü, sonra dördüncüsünü. Bir tabut sola, bir tabut sağa, bir tabut yukarı, bir tabut aşağı. Her birini olmaları gereken yere, kendi isimlerinin altına gömer. İçinde dört kız konuşur. “Teşekkür ederim,” der Benson. “Evet, teşekkür ederim,” der Benson. Zihni birazcık berraklaşır. Nefes alır. Daha kolaydır şimdi.

“SOĞUK”: Stabler, Benson’ın evine gider. Kadın, bir zamanlar mutfak masası olan tahta parçalarından bir yığına oturmuştur. Birasından uzun ve uzadıkça uzayan bir yudum alıp ıslak ıslak gülümser. “Benim teorim,” der. “Bizim teorimiz. Bizim teorimize göre bir tanrı var ve karnı aç.”

10. SEZON

“SON YARGI”: Savcı, “Bıktım artık,” diye itiraf eder amirine. “Dava kaybetmekten bıktım. Tecavüzcüleri tekrar sokaklara salmaktan bıktım. Kazanmaktan da bıktım. Adaletten bıktım ben. Bezdirici bir şey adalet. Tek kişilik bir adalet makinesiyim burada. Benden çok fazla şey bekleniyor. Ölmüşüm gibi gösteremez miyiz? Öyle bir tezgâh yapsak?” Oysa gerçeği söylememektedir: Benson cenazesinde ne yapacak, onu görmek ister asıl.

“İTİRAF”: Stabler ile karısı New Jersey’de dolaşmaya çıkarlar. Pislik içindeki bir kumsalda yürürler; cam kırıkları ayaklarını kesmesin diye ayakkabılarını çıkarmamışlardır. “Beni odaya kilitledi,” diye anlatır kadın. “Anahtarı kilidin içinde çevirdikten sonra bana dönüp güldü. Yerimden kıpırdayamadım. Beni bağlamış falan değildi ama kıpırdayamadım işte. En kötüsü buydu. Hiçbir mazeretim yok. Sen ölülerin adını bulmak için mücadele edip duruyorsun, oysa her kurban bilinmek istemiyor. Adaletin gün ışığına çıkardığı gerçek herkesin altından kalkabileceği bir şey değil.” Başı öne düşer kadının ve Stabler, onu ilk gördüğü âni hatırlar. “Bir de,” der karısı yumuşak bir sesle, “bilmen gerekir, Benson sana âşık.”

“SALINCAK”: Stabler küçük kızını gittikçe daha hızlı itmekte, her seferinde daha yükseğe savurmaktadır. Bir yandan karısının söylediklerini düşünür. “İndir beni, baba! İndir diyorum!” Avaz avaz bağırıldığını fark eder sonra. Kızdır bağırın, karısı değil. Ve tabii Benson da değil. Benson hiç değil.

“AY ÇARPMASI”: Benson Ay’ı çok sık düşünmez ama düşündüğünde de üstten dört düğmesini açmadan duramaz ve boynunu iyice yukarı, gökyüzüne doğru kaldırır.

“RETRO”: İhtiyar bir kadın, mahallesindeki şarküterinin sahibini öldürür. Benson ile Stabler’a, yeniyetme çağında onun tecavüzüne uğradığını anlatır. Kadına söyleyemezler adamın ikizi olduğunu.

“BEBELER”: Hooters’taki garsonların hepsi aynı anda hamile kalır. Nedenini kimse bilemez. “Bu bizi ilgilendiren bir olay değil ki,” der Benson, usanç dolu bir sesle. Stabler not defterine resim çiziktirmektedir: Bir ağaç resmi. Yoksa bir diş mi?

“YABAN YAŞAM”: Geyikler, rakunlar, sıçanlar, fareler, hamamböcekleri, sinekler, sincaplar, kuşlar, örümcekler, hiçbiri yok. Bilimsel araştırmacılar derhal kayda geçirir bunu. Eyalet, araştırmalara bir sürü para akıtır. Nereye gitmiştir bu hayvanlar? Ne demektir yani yok olmuşlar? Geri dönmeleri için ne yapmak gerekir?

“PERSONA”: Benson çıktığı adamdan hoşlanmıştı ama içindeki kızlar, kendilerinden topluca bahsederek her şeyi berbat ederler. Adam çekip giderken, arkasından “*Hükümdarların* konuşurken kullandığı ‘biz’i kullandım!” diye haykırır Benson.

“PTSD”: Benson, her gece rüyasında kızların ölümünü görür. Bıçaqlamalar, silahla vurmalar, boğazlamalar, zehirlemeler, gırtlak sıkımlar, ipler, organlar gırla gider ve *Yapma*’lar, *yapma*, *yapma*, *yapma*’lar. Hepsi gayet açık seçik ve Benson’ın normal rüyalarıyla iç içe geçmiştir: Stabler’la seks, mahşer günleri, dökülen dişler, Tufan

her şeyi silip süpürürken gemide seks yaptıkları sırada Benson'dan dökülüp Stabler'ın üstüne düşen dişler.

“18+”: Savcı, yirmi dört saat süreyle, yirmi dört saat haber yayını yapan kanalları izler.

“YABANCI”: Stabler, “Ne demek istiyorsunuz?” diye solur telefonda. “On yıl içinde Joanna Stabler’a üç doğum sertifikası verilmiş,” der memur. “Oliver, siz ve Eli.” Stabler, “Benim Eli diye bir kardeşim yok,” der. Pabuç kadar bir sakızı gürültüyle çiğneyen memur, “Bu kayda göre var,” diye cevap verir. Stabler sakız çiğneyenlerden nefret eder.

“SERA”: Benson dairesini çiçek saksılarıyla, içinde kapkara toprak bulunan uzun yalaklarla doldurmuş, mobilyalarından arta kalan kırık dökük parçalar arasına dağıtmıştır bunları. Fesleğen eker, kekik, dereotu, keklikotu eker, sonra pancarla ıspanak, kara lahanayla renkli pazı da. Çiçek sulama kabından dökülen suyun tıprıtısı öyle güzeldir ki ağlamak ister. Bir şeyler yetiştirme vaktidir.

“KAPTİ KAÇTI”: Dominikli ufacık bir kız, gri paltolu bir adam tarafından sokak ortasında kaçırlır. Kızı bir daha gören olmaz.

“AÇ-KAPA”: Benson yatak odasındaki elektrik düğmesini her açıp kapayışında bu sesi duyar. *Güm-güm*. Dişlerinde hisseder bunu.

“DİZGİNLERİ KAPTIRINCA”: Benson yorulunca idareyi kızlara bırakır. Onlar da Benson'ın bedenini sokak sokak gezdirir, ona votka limonata içirir ve bar fedailerinin karşısında göğüslerini

çalkalatırlar, hatta Benson yetişip kontrolü tekrar ele alana kadar bir komiyi dudaklarından öperler, metal ve nane tadı vardır oğlanın ağzında.

“BALERİN”: İki yıldır haftada dört gece dans etmektedir. Bu adam onun olduğu her gösteriye bilet almış, balkonun ön sıralarında oturmuş, asla kulise gidip imza istememiştir. Balerin, birinin mütecaviz bir şekilde kendisini izlediğine dair tekinsiz bir duyguya kapılır hep ama kim olduğunu bilemez.

“CEHENNEM”: Peder Jones, stajyer Lucy’yi dış dünyaya salıverir, o da Stabler gibi enfekte olmuştur. Binanın damına çıkan Peder boşluğa diz çöker ve iblisi de yanında götürür.

“GEÇMİŞİN YÜKÜ”: Telefonun öbür ucundan “Evet,” der Stabler’ın annesi, ihtiyatla konuşmaktadır. “Senden büyük bir oğlum vardı, Eli. Ama senin çocukluğundan beri görmedim onu.” “Nereye gitti ki?” diye sorar Stabler. “Niye hiç sözünü etmedin?” “Bazı şeylerin,” der annesi, gözyaşlarının ağırlığı vardır sesinde, “söylenmeden kalması en iyisidir.”

“BENCİL”: Adli tabibin bir türlü kabul edemediği şey, bazen aslında içinin açılmasını isteyen *kendisi* oluşudur, böylece biri içine bakıp gördüğü bütün sırları anlatabilir ona.

“KARŞILIKSIZ”: “Sana gerçekten değer veriyorum,” der Stabler. “Ve neler hissettiğini biliyorum da. Sana vakit kaybettirdiğim için özür dilerim. Dürüst olamadığım için özür dilerim. Ama karımı seviyorum ben. Zor bir dönem geçiriyorduk ama seviyorum onu.

Daha öpüştüğümüzde bunu söylemeliydim sana. Bir yere varmayacağını söylemeliydim.” “Öpüştük mü biz?” diye sorar Benson. Anılarını didikler ama sadece rüyalar çıkar karşısına.

“ÖZGÜRLÜKLER”: “Bence, değil... *herkese* değil,” diyerek oflamaktadır anayasa uzmanı, aynı ölçüde şaşkınlık ve infial içinde görünür. “*Herkesin* bu haklara sahip olduğunu düşünebiliyor musunuz? Anarşi.” Abler gülümser ve ona bir içki daha doldurur.

“ZEBRALAR”: Benson yine hayvanat bahçesinde uyanır. Alarmı çaldırmayı umursamaz, duvarı yoklamaya başlar; o kaçarken polis arabalarının peşinden gelmesini, projektörleri yakmasını, onu ve yalnızca onu aramasını da umursamaz. Yalınayaktır, ayakları kan içindedir, sokak nefes alıp verir, sokak ısınır, sokak beklemektedir, peki başka ne beklemektedir? Onun altında, altında, altında.

11. SEZON

“DENGELER BOZUK”: Stabler, Benson’ı dinlemektedir. Benson her şeyi anlatır ona; kızları ve artık susmuş olan çanlarını ve Stabler’ın zaten bildiği şeyleri; yerden gelen kalp atışlarını, yerin solumasını, duyduğu aşkı. Stabler dönüp daireye bakar, her taraf bitkiyle doludur, evden çok seraya benziyordur. “Yani şimdi içindeler senin, öyle diyorsun.” “Evet.” “Tam şu anda.” “Evet.” “Bir şey söylüyorlar mı sana?” “Bazen.” “Mesela ne?” “Diyorlar ki, ‘Ay, evet, hayır, yapma, işte o, bize yardım et, tam şurası, ama niçin, peki ne zaman, karnım aç, öp adamı, öp kadını, dur, tamam...’ Bir de, birkaç çan aldım ben.” Benson, harap bir koliyi gösterir eliyle,

koli tıka basa ambalaj köpüğüyle doludur ve aradan pirinç eşya pırıltısı görünür. Stabler'ın kaşları çatılmıştır. "Benson, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"TATLI PARA": Yaşı geçkince yakışıklı beyefendi, peçeteyi ikiye katlayıp pıt pıt dudaklarını siler. "Söylemeye çalıştığım," der, gözünü dikmiş bakan Benson'a, "böyle devam ederse, işten ayrılmanızı beklerim. Elbette şu anda aldığınız maaşın çok üstünde bir ücret ödenecektir size. Tek istediğim, her an hizmete hazır durumda olmanız."

"YAPAYALNIZ": Benson bitkilerini budayarak, hayır dediği için duyduğu pişmanlığı zihninden kovmaya çalışır.

"TOKMAĞI YERSİN": Benson uyanınca Henson'ın yatağın başında dikildiğini görür. Elinde bir çöp torbasıyla sırtıtmaktadır. Çöp torbasını Benson'ın yatağına boşaltıverir, çöpler tatlısu karideslerinin hayaletleri gibi hoplayıp zıplar. Kızların çanlarından çalınan tokmaklardır bunlar. Ağırlıkları yok gibidir ama Benson onları bir şekilde hissedebilmektedir. Kafasının içinde kızlar dayanılmaz bir gürültüyle konuşmaya başlamıştır. Benson, gözlerinde benek benek ışıklar yanıp sönmeyi bırakınca, Henson'ın gittiğini fark eder. Toplamaya çalışsa da tokmaklar parmakları arasında sis gibi dağılıp gider.

"TELLE BAĞLI": Savcı, bir dava hakkında görüşmek üzere Benson'ın evine gelir. "Seranızı çok beğendim," der. Benson gözlerini kırptırır, inanamamıştır buna. Sonra, ürkek bir gülümsemeyle ona bitkilerini göstermeyi önerir. Savcıya, ısıtıcı lambaya nasıl tel çekildiğini de gösterir. İkisinin kahkahaları gece geç saatlerde yankılanır.

“HORTLAKLAR”: “Bununla yaşamayı öğrenmek zorundasınız.” Bıkıp usanmış durumdaki polis memuru, karşısındaki sandalyede tir tir titreyerek oturan kadına böyle der.

“KULLANICILAR”: Web forumundakilerin hepsi sabah kalkınca banyolarındaki aynayı bir uçtan diğerine kateden zikzak bir çatlak görür.

“KARGAŞA”: Abler ile Henson trafik ışıklarını tersine çevirir, banyoları su bastırır ve bütün kapı kilitlerinin içindeki mekanizmaları çalar.

“SAPKINLIK”: “Beni durduramazsınız,” yazmaktadır cesede iliş-tirilmiş notta. “Her şey benim kontrolümde. —KURT.” Benson ile Stabler yeni bir dosya açar. Stabler ağlamaktadır.

“ÇAPA”: Deniz subayının sorumluluğunu kanıtlayamazlar, çünkü kanıtlar su götürmez değildir.

“ŞİPŞAK”: Savcı sonunda Henson’ı yataktan atar. “Sen o değilsin,” der, sesinde hüznün ağırlığıyla. “Bir hikâye daha,” der, kapının çerçevesine yaslanmış Henson. “Bir tane daha dinlemek istemez misin? Güzel bir hikâye. Gerçekten olağanüstü.”

“GÖLGE”: Güneşli bir gün olsaydı, hava kapalı olmasaydı görürdü adamın geldiğini. Herkes hava durumunu suçluyor.

“POLİTİK OLARAK DOĞRU”: “Aynen yani,” diyerek başını büyük bir özgüvenle geriye atar adam, “mizahım epey rahatsız edicidir yani, anlıyor musun? Yani, bak, öyle politik doğruculuk falan tanımam.

Ben bir asiyim. Bağımsız düşünen biriyim. Anlıyor musun?” Çok uzun zamandır ilk kez, Benson çıktığı adamı oracıkta bırakıp gider. Tamam, yalnızlıktan gözü dönmüş hâldedir ama o kadar da değil.

“KURTARICI”: Bir gece Lucy, Benson’ın kapısını çalar. “Silahın,” der. Benson suratını kıvrıştırır. “Ne?” Lucy, uzanıp Benson’ın belinden çekiverir silahı. Benson silahı kapmaya çalışırsa da Lucy’nin kabzasına bir şeyler bulaştırmasına engel olamaz. “Peder Jones’un hediyesi,” der Lucy, silahı geri uzatırken.

“ÇOK GİZLİ”: Benson, “Ne iyi etti de geldi,” der çiçeklerine. Savcı hanımdan söz etmektedir. Benson günlüklerden nefret eder. “Onun yanında çok hoş vakit geçiriyor insan. Gerçekten hoş.” Bitkilerin, o konuştukça sesine doğru kıvrıldığını hayal eder.

“TANIK”: Yok ki. Savcı bu davaya bakamaz.

“DEVRE DIŞI”: Stabler karısı ile çocuklarını ziyarete gitmektedir. Abler peşinde diye kaygılanır. Arabayı durdurur. New York’a geri döner. Oradan trene biner. Sonra eve kadar otostopla gider.

“YATMA VAKTİ”: Stabler’ın karısı ona sarılmış, yatmaktadır. Nefesi kulağına değer. “Sence ne zaman ayrılabiliriz artık annemin evinden?” diye sorar. Stabler, “E. Amca’yı yakalayınca,” der. Karısının yüzünün uykulu bir tebessümle gerildiğini hisseder. Uyku sersemi sorar kadın: “E. Amca neyin kısaltması sence?”

“KANDIRMACA”: Stabler, Abler’ı yere yapıştırır. “Senin kim olduğunu biliyorum!” der kulağına eğilip. “Ağabeyim Eli’sin sen.

Sahiden E. Amcasın.” Abler onun altında kıkır kıkır güler. “Yok,” der. “Değilim. Seninle kafa bulmak için öyle söyledim. Eli hapisteye öldü, yıllar önce. Ağabeyin bir tecavüzcüydü. Ağabeyin bir canavardı senin.” Benson, Stabler’ı tutup geriye çeker. “Dinleme onu,” der. “Sakın.” Abler sırtıtır. “Henson kim, söyleyeyim mi sana? Hen...”

“HAM HUM”: Kimi öldürdüğü umrunda bile olmaz hamburgerin.

“ALEVLER”: Bir kızı tecavüz edip ateşe vermişlerdir. Çılgılık çılgılığa haykırarak Benson’ın kafasına gelir, yanık teninden dumanlar tüter, anlamaz. Benson’ın hayatındaki en uzun gecedir bu.

“ON NUMARA”: Abler ile Henson olacakları sezerler. Yiyişir düzüşür, yer içer, kafayı tutsülerler. Dansa gidip sandalyelerinden kalkmadan tango yaparlar; sonra da cilalı ceviz masada gavot dansı. Beasley ailesi eve dönünce yemek salonundaki masanın üstünde topuk izleri bulacaktır, üstelik tabakların yarısı kırılmıştır.

“ÖZENTİ”: Muzır taklitçiler sokak tabelalarını ters çevirir, insanların ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlarlar. Stabler beşinci kez takılıp düşünce yumruğunu yer döşemesine indirir. “YET. Tİ. AMA.”

“PARAMPARÇA”: “Anlamıyor musunuz?” diye inler Abler. Ayağa kalkmaya uğraşan Benson ve Stabler’ın tepesinde haykırmaktadır. Henson ise arka arkaya kahkahalar atar. “Bütün bunların büyük bir tezgâhın parçası olduğunu düşünüyorsunuz ama yok öyle bir şey. Neyse o işte.” Benson belinden tabancasını çekip şarjörü ikisinin

üstüne boşaltır. Abler ânında yere yığılır, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardır. Henson'ın ağzından fışkıran kan, çenesinden aşağı uzun bir sicim hâlinde süzülür. "Aynı filmlerdeki gibi oldu," der Benson soluk soluğa.

12. SEZON

"VEKÂLETEN DEDEKTİF": Henson ile Abler olmadan, Benson ile Stabler kendileriyle ne yapacaklarını bilemez. Yavaş yavaş eski dosyalara dönerler. Kayıp kızlar ile kadınlara. Ölülere. "Çıkaralım hadi şunları," der Stabler, yepyeni bir özgüvenle. "Hepsini özgürlüğüne kavuşturalım."

"TAM İSABET": "Daha önce yakalayamamamızın nedeni, adamın olay ânında nerede olduğuna dair su götürmez kanıt sunmasıydı. Oysa artık biliyoruz."

"AFERİN": Hayır karşısında tepki vermeye başlarlar.

"SERMAYELER": Kızlarından pek çoğunu suda boğmalarına izin veren mamayı tutuklarlar. Yaka paça polis arabasına tıkarlarken, "Kendi ellerimle boğmadım ya!" diye feryat eder kadın. "Kendi ellerimle boğmadım ya!"

"İSLAK": Benson nereden bildiğini bilmez ama bilir. Hudson boyunca yürürler. Sekiz kayıp cesedi bulurlar: Farklı katillerce, farklı yıllarda öldürülmüşlerdir. Benson, yanından birer birer sedyeleri geçerken her birinin adını söyler.

“KIZGIN DAMGA”: Seri damgacıyı yakalarlar. Kurbanları, tek yönlü camın gerisinden teşhis eder onu. Çarpık tebessümleri, yanık suratlarında belirebilmek için mücadele hâlinindedir. Bir kadın, “Nasil yakaladınız?” diye sorar Benson’a. “Her zamanki dedektiflik çalışmamızla,” olur yanıt.

“ZAFER NİŞANI”: “Ben evlenebileceğim birini arıyorum,” der Benson’ın o akşam çıktığı adam. Yakışıklı biridir. Zekidir. Benson ayağa kalkar, peçetesini katlayıp masaya koyar ve cüzdanından üç tane yirmilik banknot çıkarır. “Gitmem lazım. Ben ... gitmek zorundayım.” Sokağa çıkınca koşmaya başlar. Ayakkabısının topuğu kırılır. Seke seke yola devam eder.

“İLERİ GERİ”: “Hayır.” “Evet.” “Hayır.” “Hayır?” “Hayır.” “Haa.”

“GRİ”: Benson çiçek diker.

“KURTARMA OPERASYONU”: Benson ile Stabler, daha kaçırdığı kurbanını inine götüremeden suçluyu haklar.

“PATLAMA”: Benson ile Stabler bir silah sesi duyduklarına inanırlar ancak oturdukları lokantadan dışarı fırlayınca, üç kat yukarıda pencereleri ısıtan havai fişekleri görürler.

“RUHUN ELİMDE”: Benson, kendi kendine “Fazla süremez,” der uykusunda.

“MASKE”: Stabler ile karısı, dans ede ede evin her tarafını dolaşmaktadır, yüzlerinde fare maskeleri vardır. Çocuklar bu sahneyi

dehşet içinde izledikten sonra odalarına kaçar. Odada biri sahneyi unutmakla meşgulken, diğeri de günün birinde çok ilgi görecek olan hatıratının bir bölümü olarak belleğine kaydetmektedir. Peder Jones sadece Stabler ile Lucy'ye dokunmuş değildir, ne de olsa.

“KİR PAS”: Savcı gelip, döşemenin üstündeki tahta yongalarını süpürmede Benson'a yardım eder. Camları silerler. Pizza ısmarlayıp ilk aşklarından söz ederler.

“UÇUŞ”: Şehir hâlâ aç. Şehir hep aç. Ama bu gece, kalp atışları yavaşlıyor. Uçuyorlar, uçuyorlar, uçuyorlar.

“SEYRE DEĞER”: Bir çarşamba günü o kadar çok kötü adam yakarlar ki Benson bir öğleden sonra boyunca tam on yedi kız kusar. Kızlar dışarı dökülür, su yüzeyine yayılan yağ gibi kusmuğunun üstüne dağılır ve sonra havaya karışırken Benson kahkahalar atmaktadır.

“KOVALAMACA”: Kovalarlar. Yakalarlar. Kimse paçayı kurtaramaz.

“BELALİ”: Kızlardan sonuncusu, Benson'ın kafatasının içine yapışır. “Yalnız kalmak istemiyorum,” der Benson. “Ben de,” der Benson, “ama gitmen gerekiyor.” Stabler, Benson'ın dairesine gelir. “Adı Allison Jones. On iki yaşındaymış. Babasının tecavüzüne uğramış ve annesi inanmamış ona. Sonunda babası onu öldürüp Brighton Kumsalı'na gömmüş.” İçeride ise kız, saçına yapışan kumları silkelemek istercesine başını sallamaktadır. “Git hadi,” der Benson. “Git.” Kız gülümser ve gitmez, çanları belli belirsiz sallanır. “Teşekkür ederim,” der Benson. “Bir şey değil,” der Benson. Bir ses duyulur;

yeni bir ses. Bir iç çekiş. Ve sonra, gitmiştir kız. Stabler, Benson'a sarılır. "Hoşçakal," der ve sonra, işte o da gitmiştir.

"BOMBA": Savcı, Benson'ın kapısına gelir. Benson'ın ancak toplayabildiği kafası bir uçak hangarı kadar, bir çöl kadar boş gelmektedir şimdi ona. Daha fazlası olduğunu bilir Benson —daima daha fazlası olacaktır— ama şimdilik bu boşluğun tadını çıkarır. Savcı elini uzatıp yüzüne dokunur, belli belirsiz bastırarak çenesinin konturunda parmağını gezdirir. "Seni istiyorum," der Benson'a. "İlk gördüğüm andan beri istedim seni." Benson uzanıp öper onu. Kalp atışları açlık olur. Savcıyı içeri çeker.

"TOTEM": "Başlangıçta, daha şehirden de önce, bir yaratık vardı. Cinsiyeti, yaşı yoktu. Şehir o yaratığın sırtında uçar. Sesini duyarız onun, hepimiz bir şekilde duyarız. Bizden kurban ister. Ama ancak bizim verdiklerimizi yiyebilir." Benson, Savcı'nın saçlarını okşar. "Nereden duydun bu hikâyeyi?" diye sorar. Savcı dudağını ısırır. "Hep haklı çıkan birinden," der.

"TELAFİ": Stabler ile karısı oturup konuşurlar. Çocuklarını alıp uzaklara, çok uzaklara gitmektir kararları. "Yeni bir yer," der Stabler, "orada istediğimiz ismi alabiliriz. Kendimize istediğimiz gibi bir geçmiş kurabiliriz."

"BOM!": Central Park'ta bomba patlar. Bunca zaman bir bankın altında durmuştur bomba. Patladığı sırada bankta oturan yoktur, bir tek oradan geçen bir güvercin ölür. Seri katil Benson ile Stabler'a bir not gönderir. Tek söylediği: "Ayy pardon."

“KABAHAAT”: Benson ile Savcı, ikisi de işe geç kalır, üstlerine birbirlerinin kokusu sinmiştir. Stabler ekspres postayla istifasını gönderir.

“DUMAN”: Savcı ile Benson güle oynaya mangalda sebze közler. Duman yükselir yükselir, ta ağaçların üzerine çıkar, kıvrıla kıvrıla kuşları, küfler ile çiçekleri geçer. Şehir bu kokuyu içine çeker. Şehir nefes alır.

PARTİLERDE SIKINTILI

Sonrasında, kafamın içindeki gibi bir huzur hiçbir yerde yoktur.

Paul, külüstür Volvo'suyla hastaneden eve getiriyor beni. Radyatör bozuk ve aylardan Ocak, onun için yolcu koltuğunun dibinde yün bir battaniye var. Bedenim acı yayıyor, acıyla yoğunlaşmış. Paul battaniyeyi alıp dizlerime seriyor. Daha önce de yapmıştı bunu, battaniyeyi bacaklarıma iyice sarıp dizlerimin altına sıkıştırdırken, kendimi yatağa yatırılıp üstü örtülen küçük bir çocuk gibi hissettiğimi söylemiştim şaka yollu. Ama şimdi ihtiyatlı, korkuyor.

Bırak, diyorum ve kendim yapıyorum.

Günlerden Salı. Sanıyorum Salı. Arabanın içinde oluşan buğu donmuş durumda. Dışarıdaki kar ise kir pas olmuş, dip katmanlarına koyu sarı bir çizgi oyulmuş sanki. Kırık kapı kolu rüzgârda tıngırdayıp duruyor. Yolun karşı tarafında yeniyetme bir kız, üç anlaşılmaz hece ile arkadaşına sesleniyor. Salı günü Salı sesiyle konuşuyor benimle. Açıl hadi, diyor. Açıl.

Paul kontağa uzanıyor. Deliğin etrafındaki plastiğin üstü çizik dolu, gelip beni alma telaşıyla anahtarı bir türlü deliğe sokamayıp tekrar tekrar deneyişi canlanıyor gözümün önünde.

Motor direniyor biraz, uykusundan uyanmak istemiyor galiba.

Evime döndüğümüz ilk gece, yatak odasının girişinde o geniş omuzlarını öne eğerek dikilmiş, nerede uyumasını istediğimi soruyor bana.

Yanımda, diyorum, amma da saçma bir soru soruyorsun, der gibi. Kapıyı kilitle ve yatağa gel.

Kapı kilitli zaten.

Bir daha kilitle.

Gidiyor, sınanan kapı tokmağının boğuk tıkırtılarını işitebiliyorum. Yatak odasına geri geliyor, yorganı kaldırıyor, yanıma girip gömülüyor yatağa.

Salı gününü görüyorum rüyamda. Başından sonuna kadar.

Sabahın cılız ışığı yatağın öbür tarafına vurunca, bakıyorum Paul odanın bir ucundaki kanepede uyuyor. “Ne yapıyorsun?” diyorum yorganı üstümden atarak. Niye oradasın?

Başını kaldırıyor. Gözünün çevresinde yeni yeni oluşan dumanlı bir mor leke.

Bağırıyordun, diyor. Bağırıyordun ve seni zaptetmeye çalışınca gözüme dirseği yedim.

İşte ilk o zaman gerçekten ağlamaya başlıyorum.

Ben hazırım, diyorum, morlu yeşilli yansımama. Cuma.

Küveti dolduruyorum. Lekeli musluktan fışkıran su çok sıcak. Pijamalarımı çıkarıp atıyorum bedenimden, üstümden attığım eski bir deri gibi düşüyor seramik zemine. Kısmen bir beklenti var içimde, başımı eğince göğüs kafesimi, akciğerlerimin üstündeki ıslak balonları görmeyi umuyorum.

Banyodan buharlar yükseliyor. Kendi küçük versiyonumu hatırlıyorum, bir otelde jakuziye oturmuş, kollarımı sımsıkı gövde-

me dolamış, dalgalanıp duran suda bir ileri bir geri salınıyordum. Havucum ben! Bir kadına bağıriyorum böyle, annem olabilir. Biraz tuz dök! Az bezelye koy! Oturduğu şezlongdan öne doğru eğilerek bana uzanmaya çalışıyor kadın, eli de bir sap tutarmış gibi bükülmüş, elinde kepçeyle bildiğiniz aşçı karikatürü işte.

Koca bir topak banyo köpüğü döküyorum küvete.

Bir ayağımı suya sokuyorum. Bir an, parlayarak yanan bir ısı geçiveriyor bedenimden, ıslak kil bloğunu delip geçen çelik tel gibi. Hızla soluyorum, durmuyorum ama. İkinci ayağım da suda, canım daha az yanıyor. Ellerimle küvetin kenarlarını tutup yavaşça suya batırıyorum bedenimi. Su canımı acıtıyor ve iyi geliyor bu. Banyo köpüğünün içindeki kimyasal maddeler yakıyor, bu daha da iyi.

Ayak parmaklarımla musluğu yokluyorum, kendi kendime bir şeyler fısıldayarak, sonra göğüslerimi iki elimle tutup kaldırıyorum, bakalım ne kadar dik durabilecekler; paslanmaz çeliğin terli kavisinde yansımamı görünce başımı bir tarafa yatırıyorum. Küvetin öbür ucunda, ayak tırnaklarımın uçlarından geriye çekilen kırmızı oje kalıntıları ilişiyor gözüme. Ağırılıksız hissediyorum kendimi, bedenim yokmuş gibi. Su fazla yükselmeye başlıyor, küvetin ağzına dayandı dayanacak. Kapatıyorum musluğu. Banyonun yankısı güzel değil.

Sokak kapısının açıldığını duyuyorum. Antredeki masanın üstüne bırakılan anahtarların şingirtisini duyana kadar tel gibi gerilmiş bekliyorum. Paul banyoya geliyor.

Selam, diyor.

Selam, diyorum. Toplantın varmış.

Ne?

Toplantın varmış. Gömlek giymişsin.

Başını eğip bakıyor kendine. Evet, diyor usulca, o âna kadar üstünde gömlek olduğuna inanmıyormuş gibi. Aslında, diyor, ev bakmaya gitmiştim.

Ben taşınmak istemiyorum, diyorum ona.

Başka bir yer bulman lazım. Kararlılıkla söylüyor bunu, sanki bütün günü bu cümleyi kurmakla uğraşarak geçirmiş.

Bir şey yapmam lazım değil, diyorum. Taşınmak istemiyorum.

Bence burada kalman iyi bir fikir değil. Yeni bir daire bulmana yardımcı olabilirim.

Saçımdan bir tutamı elime dolayıp ıslak bir levha hâlinde çekiyorum. Kimin için iyi bir fikir değilmiş?

Birbirimize bakakalıyoruz. Öteki kolum göğsümün üstünde duruyor; çekiyorum oradan.

Sana zahmet, küvetin tıpasını çeker misin? diyorum.

Küvetin yanı başında, yer karoları üzerinde biriken soğuk su birikintisine çöküyor. Düğmesini çözüp gömleğinin kolunu hiç potluk yapmadan düzgün bir şekilde katlamaya başlıyor. Bacaklarımın yanından geçip hâlâ üstü köpük kaplı olan suya daldırıyor kolunu, ta dibe kadar. Kolunun üst kısmında sıvalı duran gömlek kumaşında sabun köpükleri birikti şimdi. El yordamıyla boncuk zinciri ararken parmaklarının aksak bir ritimle suya çarpmasını hissedebiliyorum, zinciri bulup parmaklarına dolayıp çekiyor.

Hafif bir *cup* sesi. Miskin bir hava kabarcığı su yüzeyini yarıveriyor. Paul geri çekilirken eli tenimi sıyrıyor. Sıçırıyorum, o da sıçırıyor.

Ayağa kalktığı anda yüzüm baldırlarının hizasında; kumaş pantolonunun dizlerinde ıslak halkalar.

Sen de kendi evinden uzak kaldın, diyorum. Her geceyi burada geçirmek zorundaymışsın gibi hissetmene gerek yok.

Kaşları çatılıyor. Benim için bir sakıncası yok, diyor. Yardım etmek istiyorum sadece. Koridorda gözden kayboluyor.

Suyun tamamı akıp gidene kadar oturuyorum orada, son süt-beyaz girdap o gümüş ağzın içinde kaybolana kadar. Ve içimden, derinlerde bir yerden tuhaf bir ürpertinin yükselmeye başladığını hissediyorum. İnsanın omurgası böyle korkmamalı. Geri çekilen köpükler tenimde bembeyaz tuhaf çizgiler bırakıyor, bir kumsalın kıyısında, gelgit dalgalarının örselediği kumlar gibi. Bir sıkıntı çöküyor içime.

Haftalar geçiyor. Hastanede ifademi alan polis memuru arayıp birini teşhis etmek için oraya gitmem gerekebileceğini haber veriyor. Sesi bol keseden, fazla gürültülü. Daha sonra telesekreterime bırakacağı mesajda ise lafı geveleyerek konuşup gitmeme gerek olmadığını söylüyor. Yanlış kişiymiş, doğrusu değil.

Belki eyalet dışına çıkmıştır, diyor Paul.

Kendimden uzak duruyorum. Paul da uzak duruyor. Kimin daha çok korktuğunu bilmiyorum, o mu, ben mi.

Bir şey denemeliyiz, diyorum bir sabah. Bu konuda. Önümdeki boşluğu gösteriyorum elimle.

Yumurtasından başını kaldırıp bakıyor. Evet, diyor.

Önerilerimizi cart pembe bir yapışkan not kâğıdına yazıyoruz, çok sayıda çözüm için fazla ufak gerçi kâğıt.

Birbirini seven çiftler için porno filmlerin reklamını yapıp duran bir şirketten DVD siparişi veriyorum. Kahverengi sade bir koliyle geliyor, dairemin önündeki çimento basamağa güzelce yerleştirilmiş. Elime alınca umduğumdam hafif. Paketi kolumun altına sıkıştırıp kapının koluyla uğraşıyorum bir müddet. Yeni sürgülü kilit sıkışıyor.

Kutuyu mutfak masasına bırakıyorum. Paul arıyor. Birazdan oradayım, diyor. Sesi hep yanı başımda, hep mevcut, telefonda konuşurken bile. Aldın mı...

Evet, diyorum. Burada.

Şehrin bu tarafına gelmesi en az on beş dakika sürer. Gidip kutuyu açıyorum. Kapak resminde birbirine geçmiş kol ve bacakların sayısı, surat sayısına uymuyor. İki kez sayarak bir fazla dirsek ve bir fazla bacak olduğunu doğruluyorum. Kapağı açıyorum. Disk yepyeni kokuyor ve o minik plastik göbekten kolay kurtulmuyor. Parlak tarafı bir yağ birikintisi gibi gökkuşağı renklerinde ve yüzümü garip bir şekilde yansıtıyor, biri elini uzatıp karalayivermiş gibi. DVD oynatıcının açık duran tepsisine yerleştiriyorum onu.

Menü falan yok; film otomatik olarak başlıyor. Televizyonun önündeki halıya bağdaş kurup oturuyorum, çenemi elime yaslıyorum ve izliyorum. Kamera hareketsiz. Videodaki kadın biraz bana benziyor; ağzı aynı en azından. Sol tarafında duran bir adamla utangaç bir edayla konuşuyor, vücut yapmış adam ama hep öyle değilmiş anlaşılan; gömleğinden dışarı taşıverecekmiş gibi görünüyor, belli ki gömlek, yeni adalelerine küçük gelmiş. Sohbet ediyorlar, sohbetlerinin konusu ise... Sohbetin hiçbir kısmından hiçbir şey anlamıyorum. Adam kadının bacağını elliyor. Kadın fermuarının ucundan tutup çekiveriyor aşağı. İçinde hiçbir şey yok.

Zorunlu saksofon faslını geçtik, benimkine benzeyen ağzın gerile gerile açılmasını geçtik, yalapşap yalama faslını da geçtik, yine sohbete başladılar.

*sonunda dedim ki ona, siktir ordan, pekâlâ da görüyorlar...
inmiyor namussuz, inmiyor namussuz, inmiyor...*

Koltuğa oturuyorum. Ağızları kıpırdamıyor. Yani ağızları kıpır-
dıyor da o ağızlardan dökülen sözler beklenen şeyler hep. *Yavrum.*
Sik beni. Aay, aay, ayy. Oooh. Bunların altında kıpırdayan bir şey
daha var. Buz tabakasının altından ilerleyen bir akarsu. Üst ses.
Daha doğrusu, alt ses.

bir daha söylerse bana, bir daha öyle olmaz derse, o zaman ben de...
iki yıl daha, belki, sadece iki yıl, belki de hiç durmadan devam
edersem bir yıl...

Konuşmalar —hayır, konuşmalar değil, sesler, yumuşak ve
kısık ve yükselip alçalan sesler— birbirine karışıyor, birbirine do-
lanıyor, bölük pörçük heceler çınlayarak öne çıkıyor. Konuşma
sesleri nereden geliyor, bilmiyorum; dış sesle anlatım kaydı mı var
acaba? Gözümü ekrandan ayırmadan uzaktan kumandaya uzanıp
duraklatma düğmesine basıyorum.

Donuyorlar. Kadın adama bakıyor. Adamın gözü ise çerçeve-
nin dışında bir yerde. Kadın elini karnına bastırmış var gücüyle.
Karnında büyüyen tümsek avucunun altında kayboluyor.

Tekrar oynatma düğmesine basıyorum.

iyi de, işte bebeğim oldu, ilk defa değildi bu hem...
sadece bir yılsa ben de gelebilirim belki...

Yine duraklatıyorum. Kadın şimdi sırtüstü yatar vaziyette don-
muş, partneri ise onun iki bacağı arasında gelişigüzel duruyor, ka-
dına bir şey sormaya hazırlanmış gibi, çükü sola doğru bir kıvrım
yapmış, göbeğinin önünde. Kadın elini hâlâ karnına bastırıyor.

Uzun süre bakakalıyorum ekrana.

Paul kapıyı çalınca yerimden zıplıyorum.

İçeri alıp sarılıyorum ona. Nefes nefese, gömleği de terden sırlı-
sıklam olmuş. Yüzümü göğsüne yaslayınca ağzımda tuz tadı. Beni
öpüyor, gözlerinin ekrana doğru kaydığını görüyorum.

Kendimi iyi hissetmediğimi söylüyorum ona.

Nasıl iyi hissedeceğimi soruyor, çorbayla mı, Sprite'la mı. Çorba diyorum. Mutfığa gidiyor, ben de kanepeye uzanıyorum. Jane ile Jill bizi yeni eve taşınmaları şerefine verdikleri partiye davet ediyormuş, öyle diyor mutfaktan. Mutfak dolabının kapağının *dan* diye yandaki dolaba çarpmasını, teker teker yoklanan teneke kutuların kuru tıngırtısını, sıvının tencereye boşaltılmasını, ocağın üstündeki tencerenin hafif tıkırtısını, çorbayı karıştırmak için tencereye sokulan yanlış kaşığın metalik cızırtısını işitiyorum.

“Yeni eve mi taşındılar?” diye soruyorum.

Şehir dışında büyük bir eve, diyor.

Ben gitmek istemiyorum, diyorum, televizyonun solgun mavi ışığı yüzüme gölgeler düşürürken üç adam birbirine kilitlenmiş vaziyette, üçünün de ağzı dolu. Paul bana çorbayı getirirken, tavuk suyunun kâsenin kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olduğunu görüyorum, peçete de tam altında duruyor. Sıcak olduğunu söyleyerek uyarıyor beni Paul. Nitekim sıcak çorbayı fazla hızlı yudumlayınca kâseye ağız dolusu geri boşaltıyorum.

Evde bu kadar zaman geçirmen endişelendiriyor beni, diyor. Çoğu kadın.

Ne? diyorum.

Partidekilerin. Çoğu kadın olacak. Hepsi tanıdığım insanlar. İyi insanlar.

Cevap vermiyorum. Hissizleşmiş dilime değdiriyorum parmağımı.

Türkuvaz elbisemi, altına siyah külotlu çorapla giyip bir de hediye olarak ufak bir saksıdaki aloe bitkisi alıyorum elime. Benim arabamla bu küçük şehrin loş ışıklarını hızla geride bırakıp kırlara

çıkıyoruz. Paul'un bir eli direksiyonda, öbürü bacağımda. Dolunay var, her yönde kilometrelerce yayılan ıslıl ıslıl karları aydınlatıyor, ahırların eğimli damlarını ve çatı çıkmalarında kol kalınlığında sarkıtlar oluşmuş daracık tahıl ambarlarını da, bir samanlığın girişinde birbirine sokularak kıpırtısız bir kitle oluşturan dikdörtgen siluetli inekleri de. Bitkiyi korumak istercesine bedenime yaslayarak tutuyorum, araba aniden sola dönünce saksıdaki kumlu topraktan biraz dökülüyor elbiseme. Toprağı kumaştan çimdik çimdik toplayıp saksıya koyuyorum tekrar, etli yapraklara yapışmış bir iki minik topağı da silkeliyorum. Başımı kaldırıncı ıslıl ıslıl aydınlatılmış, büyük bir eve yaklaştığımızı görüyorum.

Yeni ev bu demek, ha? diye soruyorum, başımı cama yaslayarak.

Evet, diyor. Yeni almışlar, dur bakayım, bilmiyorum ki galiba bir ay kadar önce. Hiç gitmedim daha ama duyduğuma göre gerçekten güzelmiş.

Yirminci yüzyıl başına ait, yenilenmiş bir çiftlik evinin önünde park etmiş bir sıra arabanın yanına çekiyoruz.

Nasıl da ev sıcaklığı var, diyor Paul, arabadan inip eldivensiz ellerini ovuştururken.

Pencerelere organze perdeler takılı ve buğulu bir bal rengi içerdiden dışarıya dalga dalga yayılıyor. Ev alev almış gibi.

Ev sahipleri kapıyı açıyor; ikisi de çok güzel, dişleri ıslıl ıslıl. Bunu daha önce gördüm. Onları daha önce hiç görmedim.

Jane, diyor esmer olanı. Jill, diyor kızıl saçlısı. Ve bu bir şaka değil! Gülüyorlar. Paul gülüyor. Sizi tanıdığımı çok sevindim, diyor Jane bana. Ufak aloe bitkisini uzatıyorum. Tekrar gülümseyerek alıyor. Gamzeleri öyle çukur ki parmağımı sokmamak için zor tutuyorum kendimi. Paul memnun görünüyor, sonra eğiliyor

ve bacaklarına sürtünüp duran yassı suratlı, beyaz bir kedinin kulaklarını okşuyor.

Yatak odasını vestiyer yaptık, diyor Jill. Paul mantoma uzanıyor. stmden sıyırıp veriyorum, merdivenden yukarı çıkıp gözden kayboluyor.

Koridorda duran asker tıraşlı, soluk benizli adamın omzunda ninem zamanından kalma bir video kamera asılı. Dev boyutlarda bir şey, katran karası. Bana doğru çeviriverince bir gz açılıyor.

Adınızı söyleyin bana, diyor adam.

Uzaklaşmaya, görüş alanından çıkmaya çalışıyorum ama duvara yapışarak oradan geçmeyi başaramıyorum.

“Niye burada bu şimdi?” diye sorarken panik duygumun sesi me yansıması için uğraşmaktayım.

Adınız, diye tekrarlıyor kamerayı bana çevirerek.

Ay lütfen Gabe, rahat bırak kızı, diyerek gelen Jill adamı kenara itiyor. Koluma girerek beni oradan götürüyor. Kusura bakma. Her partide retro heveslisi bir mankafa bulunur işte, bu da bizimkisi.

Jane de öteki tarafıma geçerek bir ton daha alçak sesle bir kahkaha atıyor. Paul, diyor, nereye gittin yle?

Ortaya çıkıyor işte Paul. İleri, diye sululuk ederek cevaplıyor.

Evi gezmek ister miyiz diye soruyorlar. Oturma odasından kocaman bir mutfağa geçiyoruz, çok ferah görünüyor, pirinç ve çelikle pırıl pırıl. Orada parlayıp duran bütün aletlere tek tek dokunuyorlar. Bulaşık makinesi. Buzdolabı. Gazlı ocak. Ayrı fırın. İkinci fırın. Arka tarafta bir kapı var, süslemeli, bronz görüntülü sapına uzanınca Jane omzumdan yakalıyor beni. Dur, diyor. Dikkatli ol.

O oda yenileniyor, diyor Jill. Zemini yok. Girebilirsin tabii de, dosdoğru mahzene düşersin. Manikrl eliyle açıyor kapıyı ve, evet, ağızını kocaman açmış esneyen bir zemin kaplamaması.

Ne korkunç olurdu, diyor Jane.

Kamera hep peşimde. Bir ara Paul'un yanında durup eğreti bir şekilde elbisemi düzeltiyorum. Onun endişeli hâlini görünce uzaklaşıyorum, yörüngesinden çıkan bir uydu. Ondan uzakta bir garip hissediyorum kendimi, amaçsız hissediyorum. Bu insanları tanımıyorum ki ben, onlar da beni tanımıyor. Ordövr masasının yanında dikiliyorum, bir karides atıyorum ağzıma —etli bir şey kokteyl sosunda yüzüyor— kaskatı kuyruğunu avcumda saklıyorum. Bir tane daha, sonra bir üçüncüsü, avcumun içi kuyruklarla doluyor. Bir kadeh kırmızı şarabı tadını almadan yutuyorum. Tekrar doldurup bir tane daha. Bir krakeri koyu yeşil bir şeye banıyorum. Kafayı kaldırıp bakıyorum. Odanın bir köşesinden kameranın tek gözü bana sabitlenmiş. Masaya doğru dönüyorum.

Ortalıkta dolaşmaya devam eden kedi, oyunbazca elimde tuttuğum bir parça pita ekmeğine pati atıyor. Ekmeği çekince pençeyi bastığı gibi parmağımı paralayıyor. Ben de küfrü basıp yarayı emiyorum. Ağzımda humus ve bakır tadı var şimdi. Çok özür dilerim, diyor Jill, perde gerisinde kanlı bir işaret beklermişçesine boynunu uzatıverdi hemen. Yabancılarla yapıyor bazen böyle; anksiyete ilacı falan bir şey gerek bu kediye. Yaramaz pisi! Jane, hafifçe Jill'in koluna dokunarak bir yerde bir şey döküldüğünü, gelip yardım etmesini söylüyor ve ikisi birden gözden kayboluyor.

Daha önce hiç karşılaşmadığım dostane insanlar işimle ilgili, hayatımla ilgili sorular soruyor bana. Bir kadeh şarap almak için beni sıyrarak uzanıyor, koluma dokunuyorlar. Her seferinde çekiliyorum önlerinden, doğrudan uzaklaşarak değil ama yarım adım sağa kayarak, onlar da hareketlerimi tekrarlıyor, sonuçta ufak daireler çize çize sohbet ediyoruz.

Son okuduğum kitap, usulca tekrarlıyorum, şeydi...

Neydi hatırlamıyorum ama. Parmak uçlarımdan yumuşak derisine saten gibi cilt kapağının dokunuşunu hatırlıyorum ama kitabın adını da, yazarını da, içindeki sözleri de hatırlamıyorum. Yanmış ağızla komik bir şekilde konuşuyor olmalıyım, hissizleşen dilim ağızımın içinde tombul ve işe yaramaz bir kütle. Bana bir şey sormayın boşuna, demek istiyorum. Bu yüzeyin altında hiçbir şey yok, demek istiyorum.

Ne iş yapıyorsunuz?

Bir anda ardına kadar açılıveren kapılar gibi geliyor üstüme bu sorular. Açıklamaya başlıyorum ama daha kelimeler ağızımdan çıkarken Paul'u arıyor gözlerim. Odanın bir köşesindeymiş işte, kısa saçlı bir kadınla konuşuyor, dizi dizi incilerden gerdanlığıyla boynuna yağlı ilmek dolanmış gibi görünüyor kadın. Samimi bir havada Paul'un koluna dokunuyor; Paul ise eliyle itiyor onu. Kasları o kadar gerilmiş ki kopuverecek sanki. Bana ne iş yaptığımı soran kadına dönüyorum. Etine dolgun ve oradakilerin çoğundan daha uzun boylu, kırmızının o âna dek gördüğüm en parlak tonunda bir ruj sürmüştü. Gözleri kıpır kıpır Paul'u izliyor. Martinisinden uzun bir yudum daha alıyor, zeytinler birer göz gibi yuvarlanıyor kadehin içinde. "Her şey yolunda mı, ikinizin arasında?" diye soruyor. Kırmızı biberden bir gözbebeği bana doğru yuvarlanır gibi oluyor. İncili kadın bir daha dokunuyor Paul'un koluna. Paul başını belli belirsiz iki yana sallıyor. Kim bu kadın? Niye bu kadın...

İzin isteyip loş koridora doğru yürüyorum. Avucumu tırabzanın dibindeki demir küreye bastırarak güç alıp merdivenden yukarı savuruyorum kendimi.

Vestiyer, geliyor aklıma. Paltolarla dolu yatak odası. Yeni bir işlev kazandırılmış olan...

Basamaklar önümden kaçtıkça yakalamak için telaşlanıyorum. Kapıyı arıyorum, koyu karanlığın içinde daha da koyu bir yüzey. Vestiyerin havası serin. Elimi ahşap lambriye bastırıyorum. Paltolar beni sorguya çekmez.

Gölgelerin arasında yatakta iki insan figürünün boğuşması. Kalbim korkuyla kabarıyor, dudağından çelik bir kancaya asılı kalmış bir balık gibi. Gözlerim karanlığa alışınca ev sahipleri olduğunu görüyorum, üst üste yığılmış parlak renkli anorakların üstünde kıvranıp duruyorlar. Esmer olanı —Jane? yoksa Jill miydi?— sırtüstü yatmış, elbisesi kalçalarına kadar sıyrılı, karısı da üstüne çıkmış, dizini onun bacakları arasına sürtüp duruyor. Jane —belki de Jill— haykırmamak için kendi bileğini dişliyor. Anoraklar hışırdıyor, kayıyor. Jane, Jill'i öpüyor veya belki Jill, Jane'i öpüyor ve sonra biri eğilip diğerrinin külotlu çorabını sıyırmaya başlıyor, külotu da onunla birlikte aşağı sıyrılıp ince bir çizgi hâlinde kaldı şimdi, kadının yüzü kadının içinde kayboluyor.

İçimde bir yerlere haz dolu bir sızının saplanıverdiğini hissediyorum. Jill veya Jane yattığı yerde kıvranıyor, avuç avuç anorak topluyor elleriyle, hafif bir ses çıkarıyor, iki ayrı yöne uzanan tek bir hece. Uzun bir kırmızı atkı kayarak yere düşüyor.

Beni görüyorlar mı diye merak etmiyorum. Orada bin yıl dursam, anoraklar ve heceler ve ağızlar arasında göremezler beni.

Kapıyı kapatıyorum.

Sarhoş olana kadar içiyorum. O uzun kadehlerle dört şampanya, üstüne de sert bir cin tonik. Hatta bardağın kenarına takılı misket limonu diliminden de emiyorum cini, limon parmağımdaki çizige değince yakıyor. Gabe nihayet kamerayı bir sandalyenin üstüne bırakıyor, o ağırlığı daha fazla taşıyamadı anlaşılan. Orada öyle oturuyor kamera, ses çıkarmadan ama içinde ben varım, içinde

bir yerlerde, geri alamayacağım kıymetli saniyeler boyunca. Daha doğru dürüst bakmadığım bir çehre, kameranın mekanik bağır-sak kıvrımları arasında bir yerde.

Yanından geçerek alıyorum kamerayı, parmaklarım sapını sıkı sıkı kavıyor. Artık benim denetimimde. Objektifi bedenimden uzağa çevirip öyle tutmaya dikkat ederek, kaygısız bir havada sokak kapısına doğru yürürken, yassı suratlı beyaz kediye rastlıyorum. Sahanlıkta durmuş izliyor beni. Pembe dili bir virgül gibi kıvrılarak üst dudağında tembel tembel geziniyor, mavi gözleri ise beni suçlarcasına kısıyor. Tökezliyorum. Gidip mantomu almaya gerek duymadan çıkıveriyorum kapıdan.

Dışarıda, ısıtılar saçan buzlar ve kaba kar örtüsü çizmelerimin altında gürültüyle çatırdıyor. Evin girişinden araba yoluna kadar uzanan patikanın sonuna doğru bir yerlerde biri yarım fincan kahveyi boşaltıvermiş, bembeyaz çimde kahverengi kaba bir leke yayılıyor. Karın üstündeki incecik izlere bakılırsa bir geyik de tanık olmuş bu manzaraya. Soğuktan tüylerim diken diken. Anahtarın bende olmadığını fark etsem de bagaj kapağına uzanıyorum.

Kilitli değilmiş zaten. Bagaj kocaman ağzını açınca kamerayı içindeki gölgelerin arasına gönderiyorum.

İçeri dönüp bir kadeh şarap alıyorum. Sonra da *shot* bardağıyla yeşil bir şey. Dünya kayarak hareket etmeye başlıyor.

Edebimle gidip bir yerde sızacağıma yalpalaya yalpalaya arabaya gidiyorum yine, buz gibi yolcu koltuğuna oturuyorum, yatırıyorum koltuğu ve tavan penceresinden, mini mini ışıklı noktalarla bezeli gökyüzüne bakıyorum.

Paul gelip sürücü koltuğuna oturuyor.

“İyi misin?” diye soruyor.

Başımla iyi olduğumu işaret ettikten sonra kapıyı açıp araba yolunu döşeyen çakıllara kokteyl karidesleri ve ıspanak sosu kusuyorum. Lop lop pembe kütleler ve saç gibi uzayıp giden koyu renk teller çakıllarla karın arasına yerleşiyor; oluşan minik birikinti ayın ışığında pırıl pırıl.

Yola çıkıyoruz. Ben uzanıp gökyüzünü seyreliyorum.

“İyi vakit geçirdin mi?” diye soruyor.

Kıkırdıyorum, gülüyorum. Hayır, diyorum kahkaha atarak. Hork diye burnumu çekiyorum. Hayır ulan. Hayır...

Suratımda soğuk bir şey hissedince elimi atıp alıyorum. Ispanak. Pencereyi açıyorum. Buz gibi hava suratıma çarpıyor. Atıyorum ıspanağı dışarı.

Bu bir sigara olsaydı, diyorum, kıvılcımını görürdük. Sigara olsaydı keşke. Bir sigara iyi olurdu.

Soğuk jilet gibi.

“Pencereyi kapatabilir misin?” diye bağırarak soruyor Paul, gürültüyle esen rüzgârın arasından. Camı kapatıyor ve ağırlaşan başımı yaslıyorum.

Eviden çıkmak ikimiz için de iyi olur diye düşünmüştüm, diyor. Jane ile Jill seni gerçekten seviyor.

Neyimi seviyorlarmış? Başımı çekince gökyüzünü flulaştıran yağlı bir halka oluşuyor camda. Farların ışığında gözüme, bir an belirip yok olan kara bir leke çarpıyor, sonra da yolun kenarında çarpık çurpuk bir kütle: Bir geyik, bir SUV’nin lastikleri arasında paramparça olmuş.

Paul’un iki kaşı arasındaki derinin kırışırken çıkardığı sesi neredeyse duyabiliyorum. Ne demek yani, neymi seviyorlarmış? Ne demek şimdi bu?

Bilmem.

Seni seviyorlar işte, o kadar.

Gülüyorum yine ve pencerenin koluna uzanıyorum. “O inci gerdanlıklı kadın kimdi?” diye soruyorum.

Hiç kimse, diyor, ikimizi de kandıramayan bir sesle.

Evime gidince yatağa taşıyor beni. Yanıma uzandığında elimi karnına atıyorum. Ne yapıyorsun, diye sormuyor.

Sarhoşsun sen, diyor. İstediyinden değil.

“Benim ne istediğimi nereden biliyorsun?” diye soruyorum. Biraz daha yanaşıyorum ona. Elimi tutup uzaklaştırıyor. Havada öyle tutuyor bir an, belli ki pat diye bırakmak istemiyor ama yine aynı yere koymak da istemiyor. Sonunda karnıma koymaya karar veriyor ve bana arkasını dönüyor.

Kendi kendimi yokluyorum elimle. Kendi topografyamı bile tanıyamıyorum.

Paul çoğu sabah, gördüğüm rüyayı sorar bana.

Hatırlamıyorum, derim. Niye?

Kıpır kıpırdın. Çok hareket ettin. Dikkatle söyler bunları, kendi kendini ele veren bir ölçülülükle.

Ben de görmek istiyorum. Kamerayı yatağın yanındaki kitaplığın üst rafına yerleştiriyorum, uykumu kaydetmek için. Geçen günkü DVD bozuk belli ki çöpe atıyorum, iyice dibe itiyorum bir de, soru işaretleri gibi kıvrılmış patates kabuklarının da gerisine. Sonra başka bir DVD ısmarlıyorum. Kapı önündeki basamakta beliriveriyor.

Bu seferki birçok bölüm hâlinde, küçük küçük bölümler, her biri bir kısa film gibi. İlkinin adı *Karımı Pompalarken*. Başlatıyorum. Adamın birinin elinde bir kamera; yüzü görünmüyor. Kadın sarışın, önceki kadından daha yaşlı ve rimelini büyük bir titizlikle sürmüş.

Nasıl derim, nasıl derim, nasıl derim...

İşitemiyorum ne dediğini. Videonun kapağına bakıyorum tekrar. *Karımı Pompalarken*. Bu adı anlayamıyorum. Adamı işitemiyorum. Sadece kadının sesi var, sesinde de çaresizlik.

Nasıl derim, nasıl derim, nasıl...

Duymak istemiyorum artık bu kadını. Sesi kapatıyorum.

Nasıl derim, nasıl derim, nasıl...

DVD çaları kapatıyorum. Televizyon haber kanalına geçiyor. Sarışın bir kadın gayet ağırbaşlı bir ifadeyle bakıyor izleyicisine. Sol omzuna akıl öğretene bir iblis gibi oturmuş kare kare bir bomba görüntüsü var, onu oluşturan pikselleri patlatıp dağıtıyor. Sesi açıyorum tekrar.

...Türkiye’de patlama, diyor kadın. İzleyicilerimizi önceden uyarmak isteriz ki izleyeceğiniz bu görüntüler...

Kapatıyorum televizyonu. Kablosundan tuttuğum gibi fişini çekiyorum.

Paul geliyor. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye soruyor.

Biraz daha iyi, diyorum. Yorgunum. Ona yaslanıyorum. Deterjan kokuyor. İyice abanıyorum, istiyorum onu. Nasıl sağlam duruyor. Bir ağacı hatırlatıyor bana; derinlere kök salmış bir ağacı.

DVD oynatıcı bozuldu, diyorum, daha sormadan bu soruyu aradan çıkarayım diye.

“Bir bakayım ister misin?” diye soruyor.

Evet, diyorum. Televizyonun fişini takıyorum tekrar. DVD oynamaya başlayıp da bedenler dalga dalga kıvrılır olunca, yine işitiyorum o sesi. O kederli, o ümitsiz sesi, kadın gülümserken bile bir mantra gibi arka arkaya tekrarlayıp durduğu soruları. İnleyip dururken bile zihni, bu soru ile yerdeki halının deseni arasında at

koşturuyor. Kararlı bir nezaket içinde izleyen Paul, kendi de farkında olmadan elimi okşamakta. Sonraki film başlıyor. Bunun senaryosu farklı. Masajla ilgili bir şey.

İşitebiliyor musun sen de? Boşta kalan elimin tırnaklarının kot pantolonuma battığını hissediyorum.

Paul başını bir tarafa yatırıp tekrar dinliyor.

“Neyi işitebiliyor muyum?” diyor, sesinde belli belirsiz bir bezginlik.

Sesleri.

Ses açık zaten.

Yok, o değil, alttaki sesleri.

Öyle hızla uzaklaşıyor ki benden, dengemi kaybediyorum. Saę eli yanında havada sallanıyor, dūřmanından söktüğü yüreği tutuyormuşçasına bir açılıp bir kapanıyor el. Senin *derdin* ne? Patlıyor. Benden cevap gelmeyince elleriyle duvara vuruyor. Allah *kahretsin*, diyor.

Ekрана dönüyorum ben. Adamın biri başını eğmiş, dizlerinin dibinde başını eğmiş ona oral seks yapan kadını izliyor. şu güzel mavişlere bakayım bir, deyince kadın ela gözlerini yukarı kaldırıyor ve ikisinin de zihninden ölülere yakılmış ağıtlarmışçasına başka başka isimler geçip duruyor. Kapatıyorum televizyonu.

Lütfen kızma bana, diyorum. Tam karşısında duruyorum onun, ellerim iki yanımda boşluğa sarkıyor. Kollarını doluyor boynuma, çenesini başımın tepesine dayıyor. Ağır ağır ileri geri sallanıyoruz, bizi sıcak tutmak için canla başla çalışan radyatör ızgarasının sesiyle dans ediyoruz.

Sana bir daire buldum sanıyorum, diyor saçlarıma. Nehrin öbür tarafında bir apartmanın üçüncü katında.

Ben gitmek istemiyorum, diyorum onun göğsüne.

Kasları geriliyor ve beni iterek, o imkânsız kollarının uzunluğu boyunca uzaklaştırıyor kendinden.

Zaten burada değil gibisin. Kendi kollarını iki yandan kavırıyor. Hep alakasız şeylere tepki veriyorsun.

Lütfen sus, diyorum. Bana uzanıyor ama eline vurarak uzaklaştırıyorum onu. Senden bir tek içten ve iyi olmanı bekliyorum, diyorum. Bana içten ve iyi davranamaz mısın?

Dosdoğru bana bakıyor, içimi okurcasına, cevabı zaten biliyormuşum gibi.

Ertesi sabah kameradaki kaseti çıkarıyorum ve geri sarıp VCR cihazına takıyorum. Hareketsiz yerleri hızlı sararak geçiyorum, pek fazla değıller gerçi. Kameradaki ben, kolunu bacağını zaptedemiyor hiç. Tavandan sarkan parti süslerini yakalamaya çalışırcasına havayı pençeleyip duruyor. Duvara, meşe karyola başlığına, komodine çarpıyor ve acıyla geri çekilmek şöyle dursun, tekrar tekrar çarpmayı sürdürüyor. Narin lamba yere devriliyor. Paul kalkıp yardıma geliyor, kollarını tutuyor onun, kollarımı tutuyor benim, iki yana bastırarak zaptetmeye çalışıyor kolları, sonra suçluluk duymuş gibi bırakıyor. Devriliyor kadın. Yorganla boğuşuyor. Yere doğru kayıyor, bedeninin yarısı yatağın kenarından sarkıyor, bir kısmı da çekiştirdiğı çarşafların altında kaybolmuş. Paul onu yatağı çekmeye çalışınca kolunu adamın kafasına indiriveriyor ve hiç durmadan *hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır* diye bağırıyor, Paul onu tekrar yatağı sokarken bile, sonra kulağına iyice yaklaşıp bir şey söylüyor Paul, kameranin kaydedemeyeceğı kadar alçak sesle, sonra onu şiltenin üstünde yatar duruma getiriyor tekrar, yatırıyor yatağı, kollarıyla sararak, hem tehditkâr hem yatıştırıcı görünen bir şekilde tutarak yatırıyor. Ancak bir dakika

sürüyor bu ve sonra kadın yine kalkıyor —ben yine kalkıyorum— ve Paul beni kendine çekiyor, göğsüne vurmama ve yine yere doğru kaymama rağmen. Bütün gece böyle.

İzlemeyi bitirince başa sarıp tekrar kameranın içine yerleştiriyorum.

Postayla DVD siparişi vermeye son. İnternetteki pornolarda öyle ses tuhaflıkları yok, arka planda yorum yapan sesler yok. Dört ayrı web sitesinde ücretsiz deneme üyeliğimi başlatıyorum.

Hâlâ ıııtıyorum ama o sesleri. İncecik bilekleri olan bir adam, hiç durmadan Sam diye birini düşünüyor. İki kadın birbirlerinin bedenine hayretle bakıyor, o sonsuz yumuşaklık. *Kimse söylememiştii, kimse söylememiştii* diye düşünüyor bronz tenli bir kadın. Zihninin her köşesinde yankılanıyor bu, benimkinin de. Ekrana o kadar çok sokuluyorum ki bir şey göremez oluyorum artık. Hareket hâlindeki renk lekeleri sadece. Bejler, kahverengiler, bronz tenli kadının saçının karası, bir şok dalgası gibi gelen kırmızı ki geri çekilince de göremiyorum nereden geldiğini.

Bir kadın, durmadan onun *kukusundan* bahseden adamı içinden düzeltiyor. *Am*, diye düşünüyor, yoğun bir kelime bu, daha olgunlaşmamış bir meyveden kesilen dilim gibi kalakalıyor havada. Kukuna bayılıyorum, diyor adam. *Amıma*, diye kafasının içinde tekrarlayıp duruyor kadın, bir tür meditasyon.

Bazıları sessiz. Bazılarında hiç söz yok, sadece renkler var.

Dolgun kalçalarından siyah kayışlar geçen kadın, kendine put gibi tapan bir adamı düzerken içinden dua ediyor. Adama her sokuşu bir noktalama işareti. Bitince de adamın sırtını öpüyor, bir takdis.

Çünkü üzerinde iki kadının birden çalıştığı bir adam, evine gitmek istiyor.

Ne düşündüklerini biliyorlar mı, diye merak ediyorum, videolara tıklayarak, yeni bir atış için gerilen bir sapan gibi yüklenmelerini bekliyorum. İşıtıyorlar mı bunları? Biliyorlar mı? Ben biliyor muydum?

Hatırlamıyorum.

Sabahın ikisinde, paket teslimi yapan bir adamı izliyorum. Yerçekimine inat havada yüzen memeleriyle bir kadın açıyor kapıyı. Yanlış adres tabii ki. Galiba daha önce izledim ben bunu, galiba. Adam boş koliyi sehpaye bırakıyor. Kadın bluzunu çıkarıyor. Ben dinliyorum.

Kadının zihni kapkaranlık. Dolu, korku içinde. Korku akıyor her yönde, akkorlaşmış ve dehşete dönmüş korku. Göğsünde korku oturuyor, eziyor kadını. Kadın bir kapının açıldığını düşünüyor. Bir yabancıнын içeri girdiğini düşünüyor. Ben bir kapının açıldığını düşünüyorum. Adamın kapı tokmağını kavradığını duyuyorum. Kapı tokmağını kavradığını duymuyorum ama tokmağın döndüğünü duyuyorum. Tokmağın döndüğünü duymuyorum ama ayak seslerini duyuyorum. Ayak seslerini duymuyorum, duymuyorum onları. Yalnızca bir gölge var. Işığın önünü kesen karanlık var yalnızca.

Adam, paket servisinden gelen adam, paket servisinden gelen adam olmayan adam, kadının memelerini düşünüyor. Kendi bedeniyle ilgili endişeleri var. Memnun etmek istiyor kadını, sahiden.

Kadın gülümsüyor. Dişlerine ruj bulaşmış. Hoşlanıyor adamdan. Bunun altında çığlık çığlığa koşan bir tünel var. Radyo sinyali yok. Kafamın içini dolduruyor, kafatasımın duvarına tosluyor. Dövüyor o duvarları, yıkıyor. Bebeğim ben daha, kafatasım sertleşmemiş, bu tektonik levhalar, kafamı yerinde tutmaları beklenemez.

Laptopumu kaptığım gibi fırlatıyorum, duvara çarpıyor. Paramparça olmasını bekliyorum ama bir şey olmuyor: Alçı panele çarpıp korkunç bir çatırtıyla yere çakılıyor.

Haykırıyorum. Öyle avaz avaz haykırıyorum ki avazlardan biri çatlıyor.

Paul koşarak geliyor bodrum katından. Yaklaştırmıyorum.

Dokunma bana, diye uluyorum, dokunma bana.

Kapının yanında duruyor. Yere yığılıveriyorum. Gözyaşlarım sıcak sıcak akıp yüzümde soğuyor. Lütfen geri git, diyorum. Paul'u göremiyorum ama bodrumun kapısını açtığını duyuyorum. Siniyorum bir köşeye. Kalbim yavaşlayana kadar yerimden kalkmıyorum.

Nihayet kalkınca duvarın dibine kadar gidip yamuk duran bilgisayarı düzeltiyorum. Ekranın tam ortasında dev bir çatlak var, kırılmış bir fay hattı.

Yatak odasında Paul karşımda oturuyor, parmakları kot pantolonunun üstünde tıp tıp tıp.

“Önceden nasıl olduğunu hatırlıyor musun?” diye soruyor.

Başımı eğip bacaklarıma bakıyorum, sonra kaldırıp karşıdaki boş duvara, sonra da ona. Konuşmak için uğraşmıyorum bile; sözlerin kıvılcımı göğsümde öyle bir derinlerde sönüp gitmiş ki bir nefesin üstüne bindirip dışarı çıkaracak kadar bile yer yok artık.

Hep istedin, diyor. İstedin de istedin. Sonu gelmeyen bir şey gibiydin. Hiç boş kalmayan bir kuyu gibi.

Keşke hatırladığımı söyleyebilsem ama hatırlamıyorum. Durmadan inip çıkan kollarla bacakları ve ağızlar üstünde ağızları düşünebiliyorum ama hatırlayamıyorum. Hiç susamış hâlde hatırlamıyorum kendimi.

Uyuyorum ben, uzun ve sıcak, kış olduğu hâlde pencereler açık. Paul duvar tarafında yatıyor ve kıpırdamıyor hiç.

Sesler duyulmuyor artık ama ben hâlâ algılayabiliyorum onları. İpekotu gibi süzülüyorlar başımın üstünde. Ben Samuel'im, diye düşünüyorum. Evet ya. Ben Samuel'im. Tanrı geceleyin seslendi ona. Onlar bana seslendi. Samuel cevap verdi, Söyle, Rabbim? Kendi seslerime cevap vermemin bir yolu yok. İşitebildiğimi onlara söylememin bir yolu yok ki.

Kapının açıldığını duyuyorum, sonra da kapandığını ama başımı çevirmiyorum. Şimdi de bir orji. Beşincisi. Düzinelerce insan sesi, sayılamayacak kadar çok, üst üste binmiş, birbirine dolanmış, havayı ağırlaştırmış, doldurmuş. Kaygılanıyorlar, arzuluyorlar, kahkahalar atıyorlar, aptal aptal şeyler söylüyorlar. Terleri ıslı ıslı. Kötü yerleştirilmiş ampuller gölgeler yaratıyor, bazı bedenleri bir anlığına da olsa pürüzsüz ten ve karanlık vadiler hâlinde bölen gölgeler. Sonra yine bütünleşiyor. Parçalar.

Yanıma oturuyor, ağırlığıyla öyle çökertiyor ki minderi ona doğru kayıyorum. Ekrandan ayırıyorum gözlerimi.

Hey, diyor. İyi misin?

Evet. Ellerimin parmaklarını iyice ayırarak tutuyorum, teker teker açıp gösteriyorum parmaklarımı. Bu tutmuş, bu pişirmiş, bu yemiş.

Paul arkasına yaslanıp izlemeye başlıyor. Bana bakıyor. Parmaklarını hafifçe omzuma koyuyor, sutyenimin askısına takılınca parmağını lastiğin altına sokup usul usul tenimi okşuyor. Nazikçe, ısrarla.

Bir erkek çemberinin ortasındaki kadın elini yukarı uzatıyor, yukarı, yukarı, ta başından yukarılara kadar. Erkeklerden özel-

likle birini düşünüyor o anda, içini doldurani, onu bütün kılani. Bir süre ışıklandırma hakkında düşünse de tekrar adama dönüyor düşünceleri. Bacağının teki uyuşmak üzere.

Paul tenime çok yaklaşıarak konuşuyor. “Ne yapıyorsun?” diye soruyor.

İzliyorum, diyorum.

Ne?

İzliyorum. Yapmam gereken bu değil mi? Bunu izlemek değil mi?

Sessizleşmesinden anlıyorum ki bir şey düşünüyor. Sonra elini uzatıp benimkinin üstüne koyuyor. Tutup pişiren kardeşleri örtüyor eliyle.

Hey, diyor. Hey, hey.

Erkeklerden biri hasta. Öleceğini düşünüyor. Ölmek istiyor.

Bedenler birbirine bağlanıyor, çözülüyor, kaslar seğiriyor, eller.

Kadının zihninden geçen ışık şeridi gerilip gevşiyor, bir daha geriliyor. Kahkaha atıyor kadın. Gerçekten geliyor. Paul ve ben ilk kez öpüştüğümüzde, benim yatağında, karanlıkta, çılgın gibiydi hâli, vızır vızır enerjydi, rüzgârda pat pat çarpan bir tel kapı. Sonradan bana söylediğine göre o kadar uzun zaman geçmiş, *o kadar uzun zaman* geçmiş ki gelirken kendini böyle derisini yarıp fırlayacakmış gibi hissetmeyeli. *Derisini*. Hâlâ işitiyorum onların düşüncelerini, kafamın içinde yankılanıp duruyorlar, hafızamın kuytu oyuklarına kaçıyorlar. Zihnimden uzaklaştıramıyorum. Bu set yıkılacak.

Paul ayağa kalkıp, beni de kanepeden çekerek yanında götürmeye başlayana dek farkında değilim ağladığımın. Ekranda se-def ışıltılı meniler, kavisler çizerek kadının bedenini her yönden katediyor. Kolayca kalkıyorum kanepeden. Paul bana sarılırken yüzüme dokunuyor, o yüzden parmakları ıslak.

Hişşş, diyor. Hişşş. Özür dilerim, diyor. Bunu izlemek zorunda değiliz, izlememiz gerekmiyor.

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor ve belimden tutarak destek oluyor. Hişşş, diyor. Bunları istemiyorum ki ben. Sadece seni istiyorum.

Kaskatı kalıyorum.

Sadece seni, diyor yine. Beni sımsıkı tutuyor. İyi bir adam. Tekrarlıyor, Sadece seni.

Burada olmak istemiyorsun aslında, diyorum.

Zemin gümbürdüyor; koca bir kamyon ön taraftaki pencereyi karartıyor. Cevap yok Paul'dan.

Sessizce oturuyor, suçluluk duygusu yayarak. Ev karanlık. Dudaklarından öpüyorum onu.

Özür dilerim, diyor, çok özür...

Şimdi hişşşş deme sırası bende. Paul kekeleyerek sessizleşiyor. Daha şiddetle öpüyorum onu. Elini belimden alıp bacağıma koyuyorum. Acı çekiyor, bitmesini istiyorum bunun. Yine öpüyorum onu. İki parmağımın arasına alıp sıvazlıyorum sertleşen organını.

Gel hadi, diyorum.

Ben hep ondan önce uyanırım. Paul yüzüstü uyuyor. Doğrulup oturuyorum, geriniyorum. Yorganın dalgaları üzerinde gezdiriyorum elimi. Gün ışığı perdeleri delip geçiyor. Bu kadar ışıktayuyuyamam. Kalkıyorum. Paul'da hareket yok.

Odanın öbür ucuna gidip kamerayı alıyorum yerinden. Oturma odasına gidiyorum kamerayla. Kaseti geri sarıyorum, sızlana sızlana en başa dönüyorum.

Kaseti VCR cihazına takıyorum. İlk basacağı tuşu arayan bir piyanist gibi parmaklarımı makinenin düğmelerinde gezdiriyorum.

rum. Düğmeye basınca ekrana kar yağıyor, sonra kararıyor ekran. Ardından odamın üç boyutlu statik görüntüsü. Kırış kırış çarşaf-lar, mavi çini desenli, dağınık yatak. Hızla ileri sarıyorum. Hızla ileri sararken dakikalar boyunca hiçliği atlıyorum, o dakikaların nasıl da kolaylıkla akıp gittiğine hiç şaşırmadan.

İki kişi yalpalayarak giriyor odaya, parmağımı çekiyorum düğ-medem, şimdiki zamana yapılan koşu yavaşlıyor. İki yabancı bir-birlerinin giysilerini, bedenlerini yokluyor elleriyle. Erkeğin be-deni ince uzun ve beyaz, kadına doğru meylediyor; pantolonu bir *tangirt* sesiyle düşüyor yere, ceplerinde anahtarlar ve bozuk para. Kadının bedeni —benim bedenim, benim— solan berelerin sa-rımsı lekeleriyle kaplı hâlâ. Kendinden dışarı taşan bir beden bu; öyle çok katmandan akıp geliyor ki. Gömleğim ağır görünüyor elimde, zaten yere bırakıveriyorum. Vurulmuş bir kuş gibi düşü-yor. Yatağa bir tarafından abanıp şilteyi çökertiyoruz.

Dönüp ellerime bakıyorum. Kuru ikisi de, titremiyor. Tekrar kaldırıyorum başımı, ekrana bakıyorum ve dinlemeye başlıyorum.

TEŞEKKÜR

İnsan ilk kitabını yayınlarken, imkânsız bir işle uğraşmak durumunda kalıyor: Sadece doğrudan bu eser üzerinde etkisi olmuş kişilere değil, yazar olmanızda bir şekilde emeği geçmiş herkese teşekkür etme. Oturup düşününce, insanın iflahını kesecek kadar uzun bir liste olabilir bu.

Kariyerim boyunca, bana bir şans tanımayı isteyen pek çok kişi oldu, hatta benim kendime şans tanımayacağım durumlarda bile. İşte bu, insanların bana gösterdiği olağanüstü cömertliğin ve inancın hakkını vermek gibi devasa bir işin altından kalkma girişimim.

Aşağıda ismini saydığım kişiler olmasaydı bu kitap —ve bu hayat— olmazdı:

Okumayı öğrenmeden çok önce bana kitaplar okuyan babam Reinaldo ve annem Martha, bütün öykülerimi dinleyen kardeşlerim Mario ile Stefanie ve bana öykü nasıl anlatılır öğreten dedem.

Daima yanımda, daima sevgi dolu olan Laurie ve Rick Machado.

Yeni yeni uyanan düşgücümü kitap armağanlarıyla geliştiren kadınlar: Eleanor Jacobs, Sue Thompson, Stefanie “Omama” Hoffman, Karen Maurer, Winnifred Younkin.

Dersinde Hemingway'e öfke kusmama izin veren ve kişisel kütüphanesinden bana metinler getirerek edebiyatın ne olabileceğini gösteren Marilyn Stinebaugh.

Benim için bir *soundtrack* yapan Adam Malantonio.

Beni ciddiye alan Mindy McKonly.

On beş yıldır bana dostluğunu ve zekâsını armağan eden Marnanel Thurman.

Benimle birlikte büyüyen ve benim ben olmama katkıda bulunan Amanda Myre, Amy Weishampel, Anne Paschke, Sam Aguirre, Jon Lipe, Katie Molski, Kelli Dunlap, Sam Hicks, Neal Fersko ve Rebekah Moan.

Beni dinleyen ve yanıtlarımı bulmama yardım eden Jim, James ve Josh.

Bana zamanını ve bilgeliğini armağan eden Harvey Grossinger.

Doğru seçimleri yapmam için beni yüreklendiren Allan Gurganus.

Beni dağılıp gitmekten alıkoyabilecek başka hiçbir şey yokken sevgileri ve dostluklarıyla bunu başaran John Witte ve Laura Hampton.

Iowa Yazarlık Atölyesi ve onu ayakta tutan muhteşem insanlar: Connie Kardeşler, Deb West, Jan Zenisek ve elbette Lan Samantha Chang.

Iowa'daki sınıf arkadaşlarım, beni daha akıllı bir insan ve daha iyi bir yazar yapan kişiler: Amy Parker, Ben Mauk, Bennett Sims, Daniel Castro, E. J. Fischer, Evan James, Mark Mayer, Rebecca Rukeyser, Tony Tulathimutte ve Zac Gall.

Bana yazmayı öğreten, beni zorlamaları gerektiğinde zorlayan, yüreklendirmeleri gerektiğinde yüreklendiren ve daima şefkatle davranan çok sayıda öğretmenim: Alexander Chee, Cassandra

Clare, Delia Sherman, Harvey Grossinger, Holly Black, Jeffery Ford, Kevin Brockmeier, Lan Samantha Chang, Michelle Huneven, Randon Noble, Ted Chiang ve Wells Tower.

Clarion Bilim Kurgu ve Fantezi Yazarları Atölyesi 2012 mezunları: Chris Kammerud, Dan McMinn, Deborah Bailey, E. G. Cosh, Eliza Blair, Eric Esser, Jonathan Fortin, Lara Donnelly, Lisa Bolekaja, Luke R. Pebler, Pierre Liebenberg, Ruby Katigbak, Sadie Bruce, Sam J. Miller ve Sarah Mack. (Daima benim Sarsak Robotlarım olacaksınız.)

Sycamore Hill 2014 ve 2015'in düşünce ve esin dolu yazarları: Andy Duncan, Anil Menon, Chris Brown, Christopher Rowe, Dale Bailey, Gavin Grant, Jen Volant, Karen Joy Fowler, Kelly Link, Kiini Ibura Salaam, L. Timmel Duchamp, Matt Kressel, Maureen McHugh, Meghan McCarron, Michael Blumlein, Molly Gloss, Nathan Ballingrud, Rachel Swirsky, Richard Butner, Sarah Pinsker ve Ted Chiang.

Bana zamanlarını ve mali desteklerini bağışlayan Beth's Cabin, CINTAS Vakfı, Clarion Vakfı, Copernicus Society of America, Elizabeth George Vakfı, Hedgebrook, Millay Colony for the Arts, Patreon'da bana destek olanlar, Playa, Speculative Literature Vakfı, Spruceton Inn, Susan C. Petrey Scholarship Fonu, Iowa Üniversitesi, Wallace Vakfı, Whiting Vakfı ve Yaddo.

Beni anlayan Yuka Igarashi.

En başından beri bana inanan, beni tanıtmak için sabırla ve yorulmak nedir bilmeden çalışan Kent Wolf.

Kendilerini adayarak, durmak bilmeksizin çalışan Caroline Nitz, Fiona McCrae, Katie Dublinski, Marisa Atkinson, Steve Woodward, Yana Makuwa, Casey O'Neil, Karen Gu ve bütün Graywolf ekibi.

Bana yol göstererek ve güvenerek bu kitabı, olabileceğini düşündüğümünden daha iyi hâle getiren Ethan Nosowsky.

Benden önce gelen bütün kadın sanatçılar. Cesaretleri karşısında söyleyecek sözüm yok.

Ve karım Val Howlett, benim ilk ve en iyi okurum ve en sevdiğim yazar. O olmadan bunların hiçbirini başaramazdım.

Bu derlemedeki öyküler daha önce *Granta*, *Strange Horizons*, *Interfictions*, *American Reader*, *Five Chapters*, *Gulf Coast* ve *Unstuck* adlı yayınlarda çıkmıştır.

Carmen Maria Machado çok ses getiren, heyecan verici ilk öykü seçkisi *Bedenine Yazılı Masallar* ile psikolojik gerçekçilik ile bilimkurgu, komedi ile korku, fantastik ile fabl arasındaki kanıksanmış çizgileri neşeyle paramparça ediyor; türleri eğip bükerken kadınların yaşamlarının ve bedenlerinin maruz kaldığı şiddetin bir haritasını çıkarıyor.

Hayatında her şey yolunda giden bir kadının kocasından tek bir isteği vardır: Boynundaki yeşil kurdelesine dokunmaması. İnsanlığı kısıktırak yakalayan bir salgın dünyayı yıkıp geçerken bir kadın eski aşklarının çetelesini çıkarır. Bir alışveriş merkezinde balo elbiseleri satan bir mağazanın çalışanı, elbiselerin dikişleri arasındaki korkunç sırrı keşfeder. Kilolarından kurtulmak isteyen bir kadın, geçirdiği ameliyatın beklenmedik sonucu olarak davetsiz bir misafir ile baş başa kalır. Birbirinden yetenekli ve eksantrik sanatçılarla kampta inzivaya çekilen bir yazar, ormanın derinliklerinde korkuları ve çocukluğu ile karşılaşır.

Hem bu dünyadan hem bir başkasından, yer yer kadim masalların bugüne uyarlanmış hâllerini hatırlatan, kâh komik kâh çok ciddi üslubuyla *Bedenine Yazılı Masallar* kan dondurucu şiddetten en incelikli haletiruhiyeye dek akıl almaz bir kaleydoskop sunuyor okura. Machado'nun öyküleri, göz alıcı özgünlükleriyle çağdaş edebiyatın sınırlarını genişletirken bizi kendine hayran bırakıyor.

"Carmen Maria Machado'nun *Bedenine Yazılı Masallar* kitabındaki öyküler özgünlükleri, aykırılıkları, tensellikleri ve tuhafılıklarıyla nefes alır verircesine canlı."

—Roxane Gay, *Kötü Feminist* kitabının yazarı

"Machado, bedenin gizemli dünyasına görünürlük kazandırırken, ruhun karanlık ormanına ışık tutuyor."

—Karen Russell, *Timsah Park* kitabının yazarı

Çevirmen: ÖZDEN ARIKAN

Kapak Tasarımı: Kimberly Glyder

